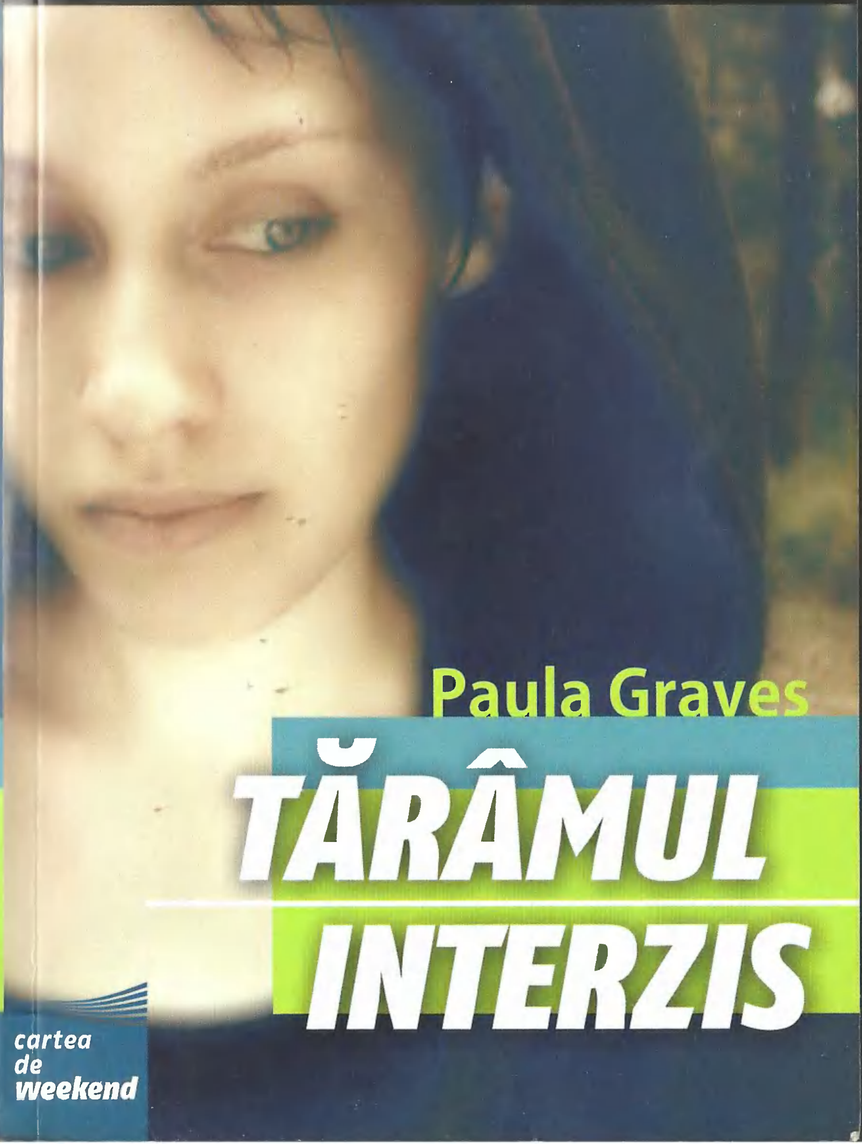
HARLEQUIN® INTRIGUE

Paula Graves

TĂRÂMUL INTERZIS

cartea de weekend

HARLEQUIN® INTRIGUE

CARTEA DE WEEKEND

www.carteadeweekend.ro

O crimă, o răpire și nenumărate ipoteze privitoare la identitatea asasinului... Agentul McBride investighează unul dintre cele mai stranii cazuri din întreaga sa carieră, primind sprijinul lui Lily Browning, ale cărei puteri paranormale trezesc suspiciunile tuturor. Cei doi trec prin nenumărate pericole pentru a afla ce se ascunde în spatele unor diabolice afaceri cu miză politică.

În curând:
Rita Herron • *Privește în trecut*
Mallory Kane • *Secrete întunecate*

ISBN 978-973-88271-4-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAVES, PAULA
Tarâmul interzis / Paula Graves; trad.: Veronica Tomescu. - București: Editura NV Press, 2007
ISBN 978-973-88271-4-1

I. Tomescu, Veronica (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta colecției: Nicolae Vasilescu
Redactor: Marian Bolea
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Tiparul executat de
CNI „CORESI" SA

ISBN 978-973-88271-4-1

Capitolul întâi

Viziunea o surprinse, ca și cum în mintea ei s-ar fi deschis brusc o ușă imaginară.

Ochii albaștri, înspăimântați și injectați de plâns.

Obrajii pistruiați, mânjiți de lacrimi și noroi.

Părul roșcat, încâlcit și transpirat.

Un țipăt îngrozit: „Tati, ajută-mă!"

Lily Browning își apăsă tâmplele cu degetele și își închise ochii. Prin mintea ei, explozii de lumină și durere goneau ca fumul unor focuri de semnalizare. În jur se învălătucea o ceață deasă și cenușie. Pe frunte i se adunaseră picături de sudoare care apoi alunecau pe obraji.

Deschise ochii, temându-se de ceea ce avea să vadă.

Dar în fața ochilor nu era decât clasa goală, așa cum o lăsaseră copiii care ieșiseră în pauză: ghiozdanele atârnate de curele pe spătarul scaunelor, cărțile și caietele împrăștiate peste tot.

— Lily?

O voce de femeie sparse tăcerea. Tresări.

Din prag o privea Carmen Herrera, directoarea adjunctă, dar nu ea îi atrase atenția, ci omul din spatele ei. Avea părul brunet, creț și tuns scurt, ceea ce îi scotea

în evidență trăsăturile dure și ochii căprui. O cântări pe Lily dintr-o privire.

Ușa din mintea ei se întredeschise pe nesimțite. Se strădui din răsputeri să o închidă, tâmplele zvâcnindu-i din pricina concentrării. Ochii îi vibrau de durere, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când urma o migrenă.

— Iar te doare capul? întrebă Carmen îngrijorată.

Lily se strădui să se ridice în picioare.

— Nu e atât de grav, spuse ea, dar încăperea deja începuse să se învârtească în jurul ei.

Clătinându-se, se prinse de marginea catedrei.

Bărbatul în costum negru o dădu la o parte pe Carmen și se repezi, luând-o pe Lily de braț și ajutând-o să-și țină echilibrul.

— Vă simțiți bine?

Un fior o străbătu la atingerea lui. Din el emana în valuri o putere brută, abia ținută în frâu, aproape la fel de reală ca mirosul loțiunii de ras. O înăbușea, tăindu-i respirația.

Bărbatul îi rosti numele și o strânse mai tare de braț. Trupul lui emana și altceva, dincolo de forța fizică. Ceva întunecat, amar și crud.

Îl privi în ochi... și imediat îi păru rău că o făcuse.

„Ajutor, tati!“ Țipătul răsuna în mintea ei. Privirea i se încețoșă.

Înghițind în sec cu greutate, se împotrivi curentului care o trăgea în necunoscut și își smulse brațul din mâna bărbatului, stăpânindu-se să nu șteargă urma atingerii sale.

— Mă simt bine.

— Lily suferă de migrene, îl lămuri Carmen. Nu foarte des, dar și când o apucă, e groaznic.

Lily intui o undă de neliniște în vocea de obicei calmă și egală a femeii. Un fior de gheață îi făcu pielea ca de găină.

— S-a întâmplat ceva?

Cei doi schimbară o privire în treacăt.

— Lily, dumnealui este locotenentul McBride de la Poliție. Domnule locotenent, ea este Lily Browning, învățătoare la clasa a treia.

Carmen închise ușa sălii de clasă și coborî vocea:

— A dispărut una dintre eleve. Domnul locotenent McBride discută cu toți profesorii, poate a văzut-o cineva.

Ochii injectați.

Obrajii plini de lacrimi.

Țipăt îngrozit.

Lily simți cum o cuprinde amețeala.

Locotenentul McBride scoase o fotografie din buzunarul hainei și i-o întinse. Femeia închise ochii, temându-se să o privească.

— Domnișoara Browning?

Vocea locotenentului trăda îngrijorarea, chiar compasiunea, dar în spatele cuvintelor politicoase se ascundea și suspiciunea.

Lily se strădui să privească fotografia din mâna lui. O fetiță care zâmbea, cu zulufii roșcați prinși în vârful capului cu o panglică verde de catifea.

Simțea că i se face greață.

— Ați văzut-o cumva astăzi? întrebă McBride. Numele ei este Abby Walters, elevă în clasa întâi.

— Nu prea am de-a face cu cei din clasa întâi, se scuză Lily, scuturând din cap.

Se simțea neajutorată și vinovată. Sendvișul pe care îl mâncase la prânz amenința să-i vină înapoi pe gât și nu voia să-l proiecteze pe pantofii scâlciați ai locotenentului.

— N-ați văzut-o *niciodată*?

Chipul lui McBride se înnegură. Durere, poate, sau mânie. Sentimentul o izbi pe Lily, provocându-i un fior pe șira spinării și deschizându-i din nou acea ușă din minte.

Prin crăpătura ușii se năpustiră sunete și imagini nedorite. Fetița pierdută, zâmbitoare acum, ghemuită în brațele unui bărbat și ascultându-i glasul cald care depăna povestea cu iepurașul de catifea. Zulufii roșcați îndesați sub o șapcă albastră tricotată, obrajii rozalii...

Rece. Atât de rece.

Îngrozită.

Țipând.

Plângând.

Lacrimile lăsau dâre murdare pe chipul desfigurat de groază, se prelingeau fierbinți pe obrajii atât de reci. În pieptul lui Lily creștea panica. Înlătură imaginea, sperând ca ea să dispară.

— Există dovezi care ne fac să presupunem că Abby Walters ar fi fost luată de lângă mama ei în această dimineață, zise el.

— Unde e mama ei?

— A murit.

La auzul acestor cuvinte Lily simți că sângele îi îngheață în vene. Înghiți cu greu și spuse o minciună:

— Nu am văzut-o pe această fetiță.

McBride îi aruncă o privire bizară, gânditoare, apoi scoase din buzunar o carte de vizită.

— Dacă vă amintiți ceva ce ne poate ajuta să o găsim, sunați-mă.

Lily luă cartea de vizită. Suspiciunea lui era aproape palpabilă, ca o povară care îi încovoia spatele.

Carmen stătuse deoparte tot timpul în care McBride vorbise cu Lily, dar, de îndată ce acesta se îndreptă spre ușă, trecu pe lângă el și o prinse pe Lily de mână.

— Du-te acasă și odihnește-te dacă te doare capul. O voi trimite pe Linda să-ți țină locul.

Directoarea se uită cu coada ochiului la detectiv, care le privea din pragul ușii.

— Nu-mi vine să cred că i s-a întâmplat așa ceva unei eleve din școala noastră! Și pe mine mă paște o migrenă.

Carmen reveni alături de McBride pentru a-l conduce afară.

Lily băgă cartea de vizită în buzunarul cămășii și se sprijini de marginea catedrei. În fața ochilor îi jucau scântei colorate, care prevesteau o durere și mai intensă. O clipă se gândi să încerce să reziste până la sfârșitul programului, dar stomacul i se împotrivi. Dădu totul afară de cum ajunse la toaletă.

Îndată ce Linda sosi să îi preia elevii, Lily se îndreptă spre ieșire, făcându-și loc printre grupurile de copii care se întorceau râzând din pauză. Ajunse la

Buick-ul parcat sub coroana unuia din bătrânii stejari care umbreau curtea școlii. Se lăsă pe scaunul șoferului și închise portiera, izolându-se recunoscătoare de țipetele care veneau dinspre terenul de joc.

Înconjurată acum de tăcere, îndoielile o asaltară. Ar fi trebuit să-i spună detectivului despre viziunile ei. Nu prea înțelegea mare lucru din ceea ce văzuse, dar poate că locotenentul McBride ar fi reușit să pună lucrurile cap la cap. Dacă fetița își va pierde viața din cauză că nu spusese nimic?

Lily scoase cartea de vizită din buzunar și își miji ochii, încercând să deslușească literele mici și înguste pe care durerea de cap le făcea să plutească în fața ei. Mirosul înțepător al loțiunii lui de ras stăruia pe carton. Închise ochii, iar în minte îi apăru imaginea maxilarului puternic și a chipului osos și dur ale bărbatului. Și ochii aceia: limpezi, pătrunzători, ca oțelul.

Cunoștea bine genul acela. Date, dovezi, dar nu baliverne metafizice!

Locotenentul McBride n-ar fi crezut-o niciodată.

Pe la mijlocul după-amiezii, după ce primi un telefon din avion de la Andrew Walters, care se interesa de fiica lui dispărută, McBride își dădu seama că are de-a face cu unul dintre cele mai rele scenarii. Mai puțin de unu la sută din copiii dispăruți erau răpiți de o persoană din afara familiei. Majoritatea răpirilor de copii aveau drept cauze probleme de custodie: mame sau tați nesatisfăcuți de deciziile tribunalelor, care treceau la fapte...

Dar nu exista nici un proces de acest gen în cazul Walters. Din ce putuse afla, Andrew Walters nu avea nici o obiecție cu privire la aranjamentul făcut cu fosta soție. Cel puțin la telefon păruse sincer șocat când aflase că aceasta fusese ucisă.

Iar când i se comunică că Abby dispăruse, panica luă locul șocului.

— La școală ați căutat-o? îl întrebă tatăl îngrijorat pe McBride.

— Da.

Detectivul își aminti chipul palid al lui Lily Browning, cu ochii de culoarea mierii stăpâniți de groază, ațâțându-i încă o dată curiozitatea. Și bănuiala.

— Există oare vreun motiv să credem că Abby...

Andrew Walters nu reuși să-și termine întrebarea.

— E prea devreme să ne gândim la așa ceva.

— Sunteți siguri că Abby era cu Debra?

— Din câte cunoaștem până acum, da.

Când găsiseră cadavrul Debrei Walters pe marginea șoselei Old Cumberland, lângă el zăcea un ghiozdan din plastic transparent, conținând caietul și câteva manuale ale lui Abby. Mai mult, vecinii își aminteau că o văzuseră pe fetiță urcându-se cu mama sa în mașină în aceeași dimineață.

Automobilul, un Lexus albastru, dispăruse.

Speraseră ca Debra să-și fi lăsat fiica la școală înainte de atac, însă vizita detectivului acolo nu avusese nici un rezultat.

McBride își coborî ochii pe notițe, unde se afla și fotografia lui Abby, care îl intriga. Se întinse spre cutia

cu medicamente pentru stomac de lângă suportul de creioane și luă vreo două pilule, strâmbându-se atunci când simți pe limbă gustul ca de cretă, cu aromă artificială de portocale.

— Am mobilizat resurse suficiente pentru a o găsi pe fiica dumneavoastră. S-a emis gradul de alertă galben. Fotografia ei va apărea la fiecare emisiune de știri din Alabama în această seară. Am montat un sistem de supraveghere a telefonului din hotelul unde stați de obicei când veniți în Borland și în orice clipă din zi și din noapte vă va sta la dispoziție un polițist. Dacă vă sună cineva în legătură cu fiica dumneavoastră, vom fi pregătiți.

— Încă nu aveți un suspect? întrebă Walters îngrozit.

— Încă nu. Mașina e dată în urmărire, iar la locul crimei lucrează niște tehnicieni...

— Dar asta o să vă ia zile întregi! Abby nu are atâta timp...

McBride își trecu mâna peste față, dorindu-și din suflet să îl poată asigura pe Walters că îi vor găsi copilul teafăr și nevătămat. Dar Abby fusese răpită de niște hoți de mașini care-i omorâseră mama. Nici nu voia să-și închipuie de ce o luaseră cu ei în loc să o omoare și pe ea.

McBride era copleșit de presimțirea că o va găsi pe Abby Walters moartă. Dintr-un moment în altul sau peste vreo câteva luni, micul ei cadavru va fi găsit într-o ladă de gunoi, într-o clădire părăsită sau într-un șanț de pe marginea drumului.

Dar nu îi putea spune asta lui Andrew Walters.

Vocea lui Walters avea un timbru metalic în receptor.

— Nu a sunat nimeni să spună că a văzut-o?

— Încă nu.

Sunaseră câțiva, imediat ce se emisese codul galben. Zănaticii care sună de fiecare dată. McBride trimisese niște oameni să verifice informațiile, dar firește că nu ieșise nimic la iveală.

— Să fim serioși! Când se întâmplă așa ceva, sună telefoanele în disperare, îl bruscă Walters mânios, deși din vocea lui răzbătea neliniștea. Să nu cumva să îndrăznești să-i iei pe toți drept nebuni.

— Urmărim orice pistă ne iese în cale.

— Vreau să îmi găsiți fiica. Ai înțeles?

— Am înțeles.

McBride ignoră tonul poruncitor al lui Walters. Era om politic, obișnuit să se întâmple ceva doar pentru că așa a spus el. Și Dumnezeu știe că McBride nu-l putea învinovăți pentru că voia să-și vadă fiica acasă cu orice preț.

Dar știa cum se întâmplă de obicei treburile de genul ăsta. Văzuse cu ochii lui. Părintele unui copil dispărut este disperat și vulnerabil. Iar un nebun cu gura mare poate să-l convingă de absolut orice.

— O să aterizăm în curând, spuse Walters. Trebuie să închid.

— Vă va aștepta la aeroport unul dintre oamenii mei, Theo Baker, și vă va duce la hotel, zise McBride. Voi trece și eu pe acolo în seara asta, dacă nu intervine ceva legat de caz. Vă rog, încercați să vă liniștiți până aflăm exact despre ce este vorba.

Mai auzi râsul amar al lui Andrew Walters, apoi convorbirea se întrerupse.

McBride se lăsă moale în scaun, simțind cum furia îi arde stomacul. Lumea este cel mai adesea un loc îngrozitor, plină de monștri. Ucigași, violatori, pedofili, profitori, bătăuși... McBride văzuse de toate, atâtea chipuri obișnuite în spatele cărora se ascundea răul.

Abby Walters fusese răpită de un monstru și, cu cât mai mult o ținea în ghearele lui, cu atât mai puține șanse aveau să o recupereze în viață.

McBride ridică fotografia fetei, iar expresia feței sale se îmblânzi când dădu cu ochii de zâmbetul ei știrb. „Unde ești, mititico?"

Nu era tocmai o fetiță frumușică, așa slăbuță și pistruiată, dar din fotografie se putea ghici bucuria vieții în ochii albaștri și strălucitori. O fetiță ca Abby Walters ar fi atras atenția oricui. Până și în fotografie se putea vedea că era o copilă simpatică.

Acea poză o impresionase cu siguranță pe Lily Browning, deși nu în felul în care se așteptase McBride. Când le arătase fotografia lui Abby celorlalți profesori, fetița zâmbitoare îi făcuse imediat pe toți să răspundă la rândul lor cu un zâmbet. Dar Lily păruse afectată de la început.

Ascundea ceva.

Avea oare legătură cu Abby Walters? McBride nu putea fi sigur, dar după șaisprezece ani petrecuți în Poliție spiritul său intuitiv era foarte dezvoltat. Știa că învățătoarea nu putea avea vreo legătură cu răpirea. Din declarațiile martorilor aproximaseră că Debra Walters fusese ucisă în intervalul 7.30–8.30. Carmen

Herrera spunea că Lily Browning fusese într-o ședință de la 6.30 și nu ieșise decât la 7.40, când începuseră să vină elevii. După aceea, nu mai părăsise sala de clasă.

Dar nu reușea să-și scoată din minte reacția bizară a femeii la vederea fotografiei lui Abby.

Mânat de un impuls, McBride accesă baza de date a conducătorilor auto din calculatorul propriu și tastă numele lui Lily Browning. În timp ce aștepta răspunsul, rememoră întâlnirea cu ea.

Îi remarcase întâi și întâi ochii. Mari, mai degrabă aurii decât căprui, umbriți de gene lungi și negre. Ochii aceia ascundeau un mister. Cel puțin de acest lucru McBride era sigur.

Îi dădu douăzeci și ceva de ani, probabil peste douăzeci și cinci. Cu pielea curată, fără vreun semn sau vreo cicatrice, palidă, poate din pricina durerii de cap. Sau așa era tenul ei, foarte deschis? Părul, în schimb, îi era aproape negru, lung până la umeri și lăsat liber, iar buclele păreau să danseze când se mișca.

Era de o frumusețe sălbatică. Îi lăsase impresia unei femei deosebite, singuratice, care se ține mereu deoparte. Și care nu se adaptează niciodată, nicăieri.

O însingurată misterioasă. Ce combinație nefastă!

Fișierul se încărcă într-un final, iar McBride începu să citească. Lily Browning, fără altă inițială. Douăzeci și nouă de ani, păr negru, ochi căprui. „Aurii“, corectă el în gând. O adresă pe strada Okmulgee, nu departe de școală. McBride cunoștea zona. Case vechi, cu un

nivel, un cartier liniștit, cu locuințe modeste. Or, asta nu-i spunea absolut nimic.

Lily Browning nu era suspectă. Nu era decât o femeie ciudată, cu ochii de culoarea mierii, a cărei piele o simțise sub degete ca pe o catifea caldă.

Iritat, se uită la ceas. Era aproape patru. Avionul lui Walters probabil că aterizase deja, iar Baker trebuie să fie cu el, liniștindu-i temerile, lucru la care se pricepea foarte bine.

Nu și McBride.

Era și el un singuratic plin de secrete.

În timp ce închidea programul calculatorului, sună din nou telefonul. Se uită urât spre aparat, simțind cum îl cuprinde scârba.

Abby Walters îl privea de pe birou, din fotografie.

Ridică receptorul.

— McBride, răspunse el, cu un mârâit.

Tăcere.

Simți totuși că, la celălalt capăt al firului, se afla cineva.

— Alo? insistă locotentul.

— Domnul detectiv McBride?

Pe calea undelor se înfiripa o voce nesigură, încărcată de teamă. Vocea lui Lily Browning.

— Domnișoara Browning...

O auzi suspinând, dar așteptă zadarnic un răspuns.

— Sunteți Lily Browning, dacă nu mă înșel? insistă el, nerăbdător, fără să-i pese că vocea îi trăda iritarea.

— Da.

Undeva, în subconștient, se așteptase ca ea să sune. Temperând teama ei crescândă, își modulă vocea, stăpânindu-se să strige la ea, ca să o liniștească.

— Știți ceva despre Abby?

— Nu chiar.

Părea ezitantă și înfricoșată.

McBride strânse mai tare receptorul în palmă.

— Atunci de ce m-ați sunat?

— M-ați întrebat dacă am văzut-o azi-dimineață. Am spus că nu. Dar nu am spus tocmai adevărul, mărturisi ea, cu o voce catifelată, abia perceptibilă.

McBride simți o explozie de adrenalină care îi făcu mușchii să zvâcnească.

— Ați văzut-o azi-dimineață la școală?

— Nu, nu la școală, spuse ea, cu o voce subțire.

— Atunci unde? În altă parte?

Se înșelase oare doamna Herrera? Plecase totuși Lily de la acea ședință?

La capătul celălalt al firului tăcerea se lăsă pentru câteva secunde. McBride își stăpâni pornirea de a azvârli cu telefonul în perete.

— Domnișoara Browning, unde ați văzut-o pe Abby Walters?

Auzi un suspin adânc, tremurat.

— În mintea mea, spuse ea.

McBride se prăbuși în scaun, luat prin surprindere de răspunsul femeii. Nu se așteptase în nici un caz la așa ceva.

Un martor? De ce nu?! Un suspect? Și mai bine! Dar o clarvăzătoare?

La dracu'!

Capitolul al doilea

Răspunsul lui Lily provocă o tăcere apăsătoare.

— Mă auziți?

Femeia strânse mai tare receptorul, simțind un nod în stomac.

— Vă aud, răbufni el nemilos. Și vă informez că nu plătim clarvăzătoarele pentru informații.

— Să plătiți?

— Doar de asta ați sunat, nu? i-o repetă el tăios. Ce tarif aveți? O sută de dolari pe oră? Două sute?

— N-am nici un fel de tarif, răspunse învățătoarea, îngrozită.

— Atunci urmăriți să vă faceți reclamă.

— Nu!

Lily trânti receptorul, iar în ochii ei durerea crescu ca o plantă otrăvitoare.

Din spatele pernei de pe canapea se ivi un căpșor acoperit de blană care o împinse blând de braț. Lily întinse mâna și mângâie capul cafeniu al pisicii.

— Vai, Delilah, ce greșeală am făcut!

Pisica siameză toarse ușurel, frecându-și capul de bărbia stăpânei sale. Jezebel li se alătură pe canapea, gâdilând-o pe Lily cu nasul. Cu un oftat, dădu la o

parte cele două pisici și se ridică în picioare, clătinându-se. Aproape orbită de migrenă, se îndreptă spre dormitor.

Niciodată nu o duruse capul în asemenea hal acasă, în Willow Grove, unde sora ei, Iris, se afla mereu undeva pe aproape, făcându-i o ceașcă de ceai de trifoiște și doftoricind-o. Dar Willow Grove era la o depărtare de o oră și milioane de ani lumină.

Telefonul sună. Lily se pregătea să lase robotul să răspundă, când din cețurile care-i copleșiseră mintea i se ivi în față chipul lui Iris. Întinse o mână spre receptor.

— Iris?

Pe sora ei o pufni râsul.

— Tocmai eram prin casă și încercam să-mi văd de treburi, uscam niște levănțică, și m-a izbit deodată nevoia să te sun. Ia zi, Ciudățico, ce vrei?

Afecțiunea și căldura din glasul surorii îi aduseră lacrimi în ochii.

— Ceai de trifoiște și puțină dragoste.

— Ai avut o nouă viziune?

Iris nu mai râdea acum.

— Una groaznică.

Lily îi povesti surorii sale despre Abby Walters.

— Detectivul care se ocupă de caz mă crede sărită.

Nu voia să se gândească acum de ce o deranja acest lucru. Nu era ceva nou ca lumea să o considere nebună. De ce ar fi contat ce credea McBride?

— Cum pot să te ajut? o întrebă Iris.

— Poți face vrăji și prin telefon?

Iris râse.

— Știi bine că nu e vorba de vrăji. Nu-i decât...

— Un har. Știu asta.

Așa spunea mereu mama lor. Harul lui Iris. Al lui Rose sau al lui Lily.

Lily îl considera pe al său un blestem. Să vezi fetițe îngrozite care strigă după tată. Trupuri mutilate într-un șanț, dându-și ultima suflare, spălate de ploaie. Sau moartea propriului tată într-un atelier de cherestea din cealaltă parte a orașului...

— Oprește-te, Lily, mormăi Iris, cu o voce joasă și înăbușită. E prea mult așa, deodată.

Lily încercă să pună capăt amintirilor, știind că harul empatic al surorii sale îi inducea acesteia tot chinul.

— Îmi pare rău.

Iris răsuflă adânc.

— Vrei să vin la tine?

— Nu, mă simt mai bine.

Nu era chiar o minciună sfruntată, își zise Lily. Îi trecuse puțin durerea de cap. Puțin de tot.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt când uscai levănțică.

Iris izbucni în râs.

— Uneori mă gândesc la conversațiile noastre și înțeleg de ce zice lumea că surorile Browning sunt nebune.

Lily râse, în ciuda durerii.

— O să vin în curând să vă văd, bine? Între timp, tu și Rose să nu cumva să vă lăsați alungate din oraș.

În receptor bâzâi râsul forțat al lui Iris:

— Sau arse pe rug.

Sora ei își luă rămas-bun și închise.

Lily se lăsă pe spate pe pernă, cu capul zvâcnindu-i de durere. Jezebel își frecă botul de fața ei, gâdilând-o cu mustățile pe nas.

— Vai, Jezzy, azi a fost o zi oribilă!

Închise ochii, incapabilă să suporte nici chiar raza îngustă de soare care se strecura printre draperii și încercă să își golească mintea. Cel mai bine i-ar fi prins un pui de somn. Dar somnul aducea cu sine visele...

Iar după o astfel de viziune, visele lui Lily se preschimbau mereu în coșmaruri.

Pe la cinci, soarele coborâse spre asfințit, aruncând o lumină rozalie asupra căsuței alb-cenușii în fața căreia parcase McBride, pe partea cealaltă a străzii. Privea fix prin geamul mașinii, dorindu-și să fie în cu totul altă parte.

Când Lily Browning îi trântise telefonul în nas, primul lui sentiment fusese unul de ușurare. Scăpase de altă zăludă. Apoi își amintise de rugămintea lui Andrew Walters și de învoiala sa, spusă cu jumătate de gură. „Hai să zicem că asta se cheamă să urmărești fiecare pistă“, îi trecu prin cap, și rânji amar. Ieși din mașină și traversă strada.

Păși pe aleea pietruită din fața casei cufundate în tăcere, ca un cimitir. Se lăsa o noapte rece de octombrie, care-l înfiora. Miji ochii și încercă să vadă prin crăpătura dintre perdelele agățate la geamul din față.

Nici o mișcare. Nici un sunet.

Apăsă butonul soneriei și îi auzi bâzâitul înfundat ce răsună înăuntru.

„Ce-o să-i spui? Să nu te pună dracu' să te-apropii de Andrew Walters, că te bag la pârnaie?"

Ce bine ar fi dacă s-ar putea!

Ciuli urechile, încercând să audă dacă se apropie. Nimic, afară de tăcere. În vreme ce-și îndrepta din nou mâna spre sonerie, auzi cheia răsucindu-se în broască. Ușa se întredeschise vreo douăzeci de centimetri și din penumbra casei se iviră ochii căprui-roșiatici ai lui Lily.

— Domnule McBride, se bâlbâi ea.

— Pot să intru? Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Fața lui Lily părea împietrită.

— N-am nimic de spus.

Locotenentul făcu un pas în față.

— Vă rog să îmi faceți pe plac.

Se dădu deoparte și el intră, odată cu razele târzii ale soarelui care năvăliră prin ușa deschisă, învăluind-o într-o lumină caldă. Lily miji ochii, orbită, și se refugie la adăpostul întunericului, lăsându-l pe el să închidă ușa.

Confortabila cameră de zi zăcea acum ascunsă într-o semiobscuritate deprimantă. Când ochii lui McBride se obișnuiră cu întunericul, bărbatul o văzu pe Lily stând în fața lui, la câțiva pași, ca și cum ar fi vrut să îl împiedice să avanseze.

— V-am spus la telefon tot ce știu, zise femeia.

Detectivul scutură din cap.

— Nu chiar.

Lily oftă din toți rărunchii. Apoi îl invită să ia loc pe canapeaua de lângă perete.

McBride se așeză unde îi fusese indicat. Când ochii i se obișnuiră complet cu penumbra, i se păru că Lily Browning este mai palidă decât păruse mai devreme la școală. Înlăturase chiar și puținul machiaj de adineauri și își legase părul negru într-o coadă groasă de cal. În ciuda după-amiezii reci de octombrie, purta un tricou alb fără mâneci și pantaloni scurți de bumbac. Se așeză în fața lui, ținându-și genunchii la piept, prudentă.

Pielea îi strălucea în lumina din ce în ce mai slabă, iar bărbatul fu nevoit să își reprime dorința de a întinde mâna să vadă dacă era la fel de catifelată cum părea.

Ce naiba era cu el? Trecuse de mult de douăzeci de ani, vârsta la care hormonii o luau razna de fiecare dată când vedea niște sâni frumoși sau niște picioare lungi. Iar Lily Browning ar trebui să fie ultima femeie din lume care să-l facă să-și simtă gura uscată și să-i întețească bătăile inimii.

Făcu un efort și spuse:

— De când sunteți învățătoare la Școala elementară Westview?

Lily răspunse aproape în șoaptă:

— De șase ani.

McBride se întrebă de ce vorbește așa de încet. Simți un fior în ceafă.

— Mai e cineva aici?

Bănuiala îi întunecă ochii lui Lily.

— Complicii mei, vreți să spuneți?

Drept răspuns, sprânceana lui McBride se ridică.

— Doar Delilah și Jezebel, zise ea, după o pauză.

Un alt fior gâdilă ceafa locotenentului. O întrebă:

— Și ele ce sunt, fantome? Spirite prinse între două lumi, cea de aici și cea de apoi?

Pe buzele palide ale lui Lily flutură un zâmbet:

— Nu, sunt pisicile mele. Toate vrăjitoarele au câte-o pisică, nu?

— Sunteți din secta Wicca*?

Zâmbetul îi dispăru când se încruntă.

— Am glumit, domnule locotenent. Nu fac nimic ieșit din comun. Nu țin ședințe de spiritism, nu ghicesc în frunze de ceai, nici măcar nu dănțuiesc în jurul stâlpului de mai. Și nici nu arunc sare peste umărul stâng dacă se varsă solnița, completă ea, apăsându-și degetele pe tâmple.

Ridurile i se adânciră, iar McBride își dădu seama că nu de încruntare era vorba, ci de durerea care îi desfigura chipul.

— Vă doare des capul?

Lily își lăsă ochii în pământ, apoi îi închise pentru o clipă.

— De ce ați venit? Sunt pe lista suspecților?

— Dumneavoastră m-ați sunat pe mine, domnișoara Browning.

Detectivul se așeză comod pe canapea, cu brațele depărtate, și își puse o gleznă pe celălalt genunchi.

— Ați spus că ați văzut-o pe Abby Walters... Cum v-ați exprimat...? În minte?

---

* Religie politeistă modernă, apărută în Anglia, inspirată de o serie de credințe vest-europene precreștine, ai cărei membri folosesc magia albă și plantele de leac. (n. red.)

Lily își strânse pumnii până când i se albiră articulațiile.

— De ce m-ați sunat? continuă el. Par să fiu genul de om care crede în prostii de-astea?

— Nu, răspunse ea, ridicându-și privirea chinuită. Sunt sigură că nu. Dar nu mai vreau să o văd suferind.

Detectivul nu credea nici o iotă din viziunile ei. Dar cuvintele lui Lily îl loviră drept în inimă.

— Suferă?

— Îi e frică. Plânge. Lily își încovoie spinarea. Nu știu dacă cineva a lovit-o, dar e îngrozită. Vrea la tatăl ei.

McBride se strădui să nu se lase impresionat de sinceritatea din vocea femeii.

— De unde știți?

— Nu știu cum să vă explic, îngăimă Lily, cu glasul gâtuit de lacrimi. E ca și cum aș avea o ușă în minte care vrea să se deschidă. Încerc să o țin închisă, pentru că tot ceea ce e în spatele ei mă înspăimântă mereu, dar uneori mă răpune. Asta s-a întâmplat și astăzi. Ușa asta s-a deschis și am văzut-o.

Stomacul lui McBride se zvârcolea, reamintindu-i fără menajamente că băuse prea multă cafea și mâncase prea puțin.

— Chiar ați văzut-o?

Lily dădu încet din cap.

— Plângea. Avea fața murdară și era speriată.

— Acum o vedeți?

Răsuflă iute și adânc:

— Nu.

Fiecare nerv îi tremura de încordare:

— De ce?

— N-o pot face oricând... Vă rog...

Se ridică de pe scaun clătinându-se și se împiedică de măsuță. Se prinse de masă pentru a-și recăpăta echilibrul, iar o pereche de sfeșnice de cristal se ciocniră, răsturnându-se. Din întuneric țâșniră două pisici și dispărură fiecare în altă parte, ca două dâre albe.

Lui McBride îi sări inima din loc și se repezi să o prindă pe Lily de braț.

— Vă simțiți bine?

Femeia își ridică încet privirea.

— Vă rog să plecați.

— Nici măcar nu puteți sta în picioare. Ați băut?

— Nu beau.

Bărbia îi căzu în piept, iar fruntea ei îi atinse umărul.

— Ați luat droguri?

Abia dacă îi auzi răspunsul:

— Nu.

Detectivul își încolăci un braț în jurul taliei pentru a o susține. Trupul acela firav se contopi cu al lui, răpindu-i judecata pentru o clipă ce păru nesfârșită, intensă. Pielea îi era la fel de catifelată cum bănuise și fierbinte ca un cuptor, cu excepția degetelor reci ca gheața, înfipte în brațul său. Capul îi căzu pe spate și îl privi lung, cu ochii pierduți.

Dorința îi ațâța violent trupul, în ciuda voinței sale.

Înăbușind fără milă poftele trupești, o ajută să se așeze pe canapea, încercând să nu ia în seamă căldura pieliței pe care o simțea în vârful degetelor.

— Ce-ați luat pentru durerea asta de cap?

— Am rămas fără pastile.

Lily se lăsă pe spate și își acoperi ochii cu un braț, de parcă ultimele raze care pătrundeau prin perdea i-ar fi întețit durerea.

— Aș putea să vă cumpăr eu. Mai aveți rețeta?

— Lăsați-mă în pace.

Ar trebui să plece și să o lase dracului. Probabil că nu era decât o altă înșelătorie. Dar ridurile provocate de durere, care îi brăzdau chipul delicat nu puteau fi parte din înșelătorie.

— Să chem un doctor...

— Cutia cu medicamente e în sertarul de lângă frigider, zise ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraz.

Capitularea ei neajutorată îi făcu o impresie neplăcută lui McBride, dar se duse în bucătărie să caute rețeta pentru a-i putea cumpăra medicamentul.

Se întoarse într-un sfert de oră, folosindu-se de cheile pe care i le dăduse ea ca să poată intra din nou în casă. Trecuse de șase și se lăsase întunericul, răcoros și albăstrui. Pipăi peretele în căutarea unui întrerupător, dar nu îl găsi.

Așteptând să i se obișnuiască ochii cu întunericul, văzu umbra verde a unui abajur la câțiva pași distanță, profilată distinct în lumina care pătrundea prin geam de la felinarul din stradă. Merse dibuind până la veioză și o aprinse. Cercul de lumină de un galben murdar pe care îl făcea becul slab abia dacă reușea să înlăture întunericul din colțul încăperii în care se afla el. Dar tot era mai bine decât să stai în bezna aceea de nepătruns.

Lily zăcea pe canapea, cu mâna la ochi, așa cum o lăsase.

— Domnișoara Browning?

Nu îi răspunse.

McBride se apropie de canapea și se ghemui lângă ea, urmărind mișcarea înceată și regulată a pieptului ei. Dormea, fără ajutorul pastilelor pentru care cheltuise peste cincizeci de dolari.

„Nu contează. Probabil că va avea nevoie de ele când se trezește."

Își schimbă poziția în somn, dar nu se trezi. Urmărind-o cum își caută locul, McBride cedă poftelor din vintre și își lăsă privirea să alunece pe trupul ei, admirând ispititoarele-i rotunjimi. În somn i se ridicase tricoul, dezvelindu-i o parte din abdomenului neted și plat, precum și adâncitura buricului.

Îl inundă pe neașteptate și fără voie un val de fierbințeală. Luându-și cu greu privirea de pe acea porțiune a corpului, se ridică în picioare și se îndepărtă de ea.

Se răcori cercetând camera cu o privire rapidă, de polițist. Curată. Sobră. Mobilă simplă, obișnuită, cu exact atâta culoare cât să nu devină monotonă. Se apropie de perete ca să studieze o acuarelă înrămată, o lalea delicată, pictată cu niște culori care ar fi părut calde chiar și în plină lumină. În colțul de jos din dreapta era o semnătură pictată lizibil cu negru, Iris Browning. Mama sau sora ei?

O mișcare îi atrase atenția. O pisică siameză îl privea fix printre frunzele filodendronului de pe etajera

mică de fier lângă care stătea ghemuită. McBride abia dacă îi putea desluși ochii turcoaz și blana ciocolatie.

Îl trecu un fior.

Dintr-o dată, tensiunea latentă din șira spinării plesni ca o coardă la auzul țipătului care sparse tăcerea. Își pierdu echilibrul și se împiedică de lampă, răsturnând-o. Becul se făcu țăndări, iar camera se adânci în beznă.

Cu inima mai să-i spargă pieptul, se întoarse spre canapea, mijindu-și ochii prin întuneric. În lumina tremurândă care intra pe geam, ovalul feței lui Lily se schimonosise într-o mască a ororii, cu gura larg deschisă, din care se revărsa un urlet tot mai puternic, ca un val uriaș, înghețându-i sângele în vine.

Lily își dădu seama că este noapte, neagră ca smoala și încremenită. Nu se auzeau decât niște suspine. Recunoscu plânsul înăbușit al lui Abby.

— Abby? șopti ea.

Copila nu o auzi, dar rămase pe loc, nevăzută în bezna de nepătruns, gemând ușor.

Știa că visează, știa că dacă se trezește poate evita ceea ce se ascundea după ușa care o separa de Abby Walters și răpitorii ei. Dar nu o putea părăsi pe fetiță.

Aproape că vedea aievea gândurile lui Abby, amestecul înfricoșător de amintiri și spaime: mama ei zăcând pe marginea drumului, cu sângele încleindu-i părul blond, vopsind în roșu buclele aurii.

Mami, trezește-te! O să mor? Tati, ajutor!

Lily auzi zgomotul clanței și pocnetul zavorului. În cameră năvăli o lumină puternică, orbindu-le pe amândouă.

Abby țipă.

Se auzi o sirenă.

Începuse al doilea schimb la atelierul de cherestea. Tata o să ajungă în curând acasă.

Ca în fiecare după-amiază, Lily închise ochii și privi cum tatăl ei își șterge fruntea cu o batistă albă, zdrențuită, apoi se întinde spre întrerupător să închidă uriașul ferăstrău circular.

Bum!

Un butuc se desprinse din cârlige și îl izbi pe tatăl ei în spinare, azvârlindu-l drept în lama de oțel care se rotea.

Tata strigă.

Lily se trezi într-un iureș de senzații. Era înconjurată de o beznă înăbușitoare, dar strigătul tatălui se întețea, asurzind-o.

Apoi își dădu seama că țipătul era al ei.

Din întuneric apărură două mâini blânde, care îi mângâiară chipul. Canapeaua se clinti din loc și o învălui un miros cunoscut. Prin păr îi trecură niște degete care o traseră către un adăpost ferm și cald.

Dincolo de pieptul ei bătea o a doua inimă, gonind la unison cu a ei.

Auzi murmurul liniștitor al unei voci joase:

— Liniștește-te!

Inima i se opri, apoi o luă din nou la goană când își dădu seama că brațele puternice care o protejau erau ale locotenentului McBride.

Capitolul al treilea

Simțind că Lily își îndreaptă spatele, McBride îi dădu drumul.

— Cred că ați avut un coșmar, zise detectivul, ridicându-se și îndepărtându-se de canapea. Vă amintiți?

Femeia ezită.

— Nu.

— Credeți că puteți să suportați dacă aprind lumina?

McBride o aprinse pe cea mai apropiată din cele două lămpi cu picior aflate de o parte și de alta a canapelei. O lumină aurie surghiuni umbrele în partea cealaltă a camerei.

— E bine așa?

— Da.

Lily își ridică ochii mari și copleșiți de gânduri și îi întâlni pe ai lui. Detectivul se încruntă.

— Sunteți sigură?

— Mă simt bine. Cred că de aici mă descurc și singură.

Deși voia să îi pună și alte întrebări, se hotărî să o lase să se frământe, întrebându-se când o va mai revedea.

— V-am pus chitanța pe masa din bucătărie. A costat cincizeci și șase de dolari, dar fiindcă v-am spart lampa, să zicem că suntem chit.

Arătă către lampa dezmembrată, sprijinită de un fotoliu.

— Îmi cer scuze.

Îi întâlni ochii umezi. Un impuls la fel de puternic ca o maree îl luă pe nepregătite. Își porunci să se îndrepte spre ușă.

În spatele lui auzi scârțâitul arcurilor canapelei. O simți apropiindu-se, iar părul de pe ceafă i se zbârli. Când se răsuci, o găsi mai aproape decât se aștepta. Dacă ar fi întins mâna, ar fi putut-o atinge. Își strânse pumnii.

— Nu vă băgați nasul în cazul ăsta, domnișoara Browning. Nu aveți nimic de câștigat.

— La revedere, domnule locotenent.

Îi deschise ușa. Pielea îi lucea ca porțelanul în lumina albăstruie a lunii. Înfrângându-și dorința de a o atinge, ieși și porni în grabă spre mașină. Se așeză la volan și trase adânc aer în piept de câteva ori. Când se simți stăpân pe sine, îndrăzni să tragă cu ochiul la fațada întunecată a casei lui Lily Browning.

Strânse din buze cu amărăciune. Ce dracu' avea? Știa mai bine ca oricine că nu e bine să lași o femeie ca Lily Browning să ți se strecoare în suflet.

Învățase asta pe pielea lui.

Razele soarelui străbătură ca tăișul unei lame penumbra încăperii ei, trezind-o. Miji ochii, încercând să vadă mai bine ceasul de pe noptieră. Nouă. Dormise atât de mult, dar se mai simțea de parcă ar fi călcat-o un camion.

Își trase tricoul peste cap, inspirând mirosul aparte care încă stăruia în fibre. Își aminti de întuneric, de brațele puternice ale lui McBride care o strângeau. Se simțise în siguranță, alinată de trupul acela musculos lipit de al ei, de timbrul blând al vocii care îi murmura în ureche, spunându-i să se liniștească. Doamne, cât de mult ar fi vrut să îl creadă!

Jezebel sări de pe comodă pe pat și își frecă botul de bărbia lui Lily. Femeie își mângâie siameza zveltă, de la masca argintie a feței până la coada lungă și cenușie.

— Ți-e foame, Jez?

După ce le dădu de mâncare pisicilor care mieunau, ridică ziarul de sâmbătă dimineață de pe terasă. Se așeză la masa din bucătărie cu un bol de fulgi de porumb și îl deschise.

Ochii îi căzură pe chipul pistruiat al lui Abby Walters. „Fosta soție a candidatului la Senatul Statelor Unite a fost ucisă, iar fiica ei a dispărut“, citi titlul scris cu litere groase și negre.

Abby Walters, în vârstă de șase ani, a dispărut după ce mama ei a fost ucisă de niște hoți de mașini vineri dimineață. Articolul făcea speculații asupra unor motive politice ale atacului. Tatăl lui Abby și fostul soț al Debrei, Andrew Walters, era un senator al statului care candida pentru Senatul S.U.A.

Ușa din mintea ei se întredeschise. O trânti la loc cu hotărâre.

— S-a întâmplat o singură dată. M-a amenințat că cere un ordin de interdicție și m-am lăsat păgubaș.

Bărbatul slab care nu-și găsea locul pe scaun de partea cealaltă a mesei de interogatoriu își împinse la loc ochelarii cu ramă subțire, cu un deget nesigur.

— Doamne, ferește! Doar nu credeți că am ceva de-a face cu asta, oameni buni...

McBride bătu cu creionul în carnețel și îl lăsă pe Paul Leonardi să fiarbă o clipă în suc propriu. Ochii negri ai bărbatului se mișcau încoace și încolo așteptând ca detectivul să spună ceva.

— Am fost plecat din oraș vineri. Am plecat de-acasă la cinci dimineața. N-aveți decât să-l întrebați pe vecinul meu... M-a văzut când plecam.

McBride se prefăcu că își notează, dar știa deja că Leonardi fusese să pescuiască pe lacul Guntersville și să urmărească vulturii. Polițiștii își petrecuseră mai toată duminica vânându-l, după ce Andrew Walters îl arătase cu degetul ca fiind, probabil, omul care își lăsase fosta soție moartă la marginea drumului.

— O iubeam pe Debra. Nu i-am făcut niciodată rău nici ei, nici lui Abby.

— Mulți bărbați le omoară pe femeile pe care le iubesc. Asta se numește crimă pasională.

McBride simți o vagă mulțumire văzând că Leonardi pălește la auzul cuvintelor sale.

— V-am verificat alibiul. Directorul cabanei spune că nu ați apărut decât la prânz. Asta înseamnă că v-a luat șapte ore să faceți un drum de două ore până la Guntersville. Ce-ați făcut în aceste cinci ore?

— Doamne, ce știu eu? Am luat-o pe un drum mai lung, ca să admir peisajul. Am făcut plinul la o benzinărie undeva pe la Birmingham, cred. M-am oprit

la un magazin de antichități în ținutul Blount și am cumpărat o putinică de bătut untul pentru maică-mea, pentru că în curând e ziua ei, să o pună la colecție. Am trecut pe la un magazin din Boaz ca să cumpăr o chiuvetă cu picior, pentru baia de oaspeți pe care o renovez. Își trecu degetele prin părul din ce în ce mai rar. La dracu', știam eu că trebuia să aștept și să fac toate astea la întoarcere, dar m-am gândit că voi fi obosit și n-o să mai am chef.

McBride își notă toate popasurile, cerând mai multe detalii. Leonardi nu își putea aminti care era benzinăria la care oprise în Birmingham, dar îi dădu numele magazinului de antichități și pe cel al magazinului de obiecte casnice. Detectivul urma să trimită niște polițiști care să verifice pe unde trecuse individul în cursul dimineții de vineri.

— Să revenim pentru o clipă la doamna Walters. Înțeleg că ați apărut la Școala elementară Westview într-o după-amiază, acum o lună, când acesta o aștepta pe Abby.

McBride îl privea cu atenție pe Leonardi, pândindu-i reacțiile. Ochii bărbatului se măriră de spaimă. „Bun!“ își zise McBride.

Continuă:

— De aceea a cerut un ordin de interdicție, nu-i așa?

Leonardi își privi mâinile.

— Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Voiam să o întreb de ce nu-și dorea să ne mai vedem.

— A spus că ați reprezentat un fel de fază de tranziție, nu-i așa? Ca să-și demonstreze că mai poate avea pe cineva după divorț.

Leonardi păli.

— Pentru mine ea a însemnat mai mult decât atât.

— Dar dumneavoastră pentru ea nu. Și nu v-ați putut resemna în fața refuzului.

— Nu mi se părea că se gândise destul la relația noastră. Avea niște prietene care îi tot spuneau să iasă în oraș, să se distreze, să evite o legătură de durată. „Nu te mulțumi cu primul bărbat care îți iese în cale, Debbie! Fă-ți de cap, Debbie!“

— De unde știți ce-i spuneau prietenele, domnule Leonardi? îl întrebă McBride și se aplecă spre el. I-ați ascultat telefoanele? I-ați pus un microfon în casă? Sau cum?

Leonardi strânse din buze.

— Vreau un avocat.

— Nu sunteți arestat. De ce ați avea nevoie de un avocat?

Drept răspuns, bărbatul se uită la el cu o privire sumbră.

— Când v-ați dus la școală, de unde ați știut la ce oră o va aștepta Debra pe Abby? Ați mai urmărit-o și altă dată?

Leonardi nu răspunse.

— Poate că știți pe cineva care lucrează acolo, insinuă McBride, bătând ușor cu degetul în dosarul de pe masa de interogatoriu.

Îl deschise cu un gest, scoțând la iveală o copie mărită după fotografia lui Lily Browning din baza de date a conducătorilor auto.

Privirea lui Leonardi coborî spre masă, exact așa cum își dorise McBride. Fruntea i se încreți ușor când se uită la fotografie, dar nu avu nici o altă reacție.

Nu la asta se așteptase detectivul, dar nu era gata să renunțe la ideea că Lily Browning era amestecată în dispariția lui Abby Walters.

— Știți ce cred eu, domnule Leonardi? Cred că aveți o cunoștință care lucrează la școală și care v-a spus când ies elevii clasei întâi, așa că știați exact la ce oră să vă faceți apariția. Știa și ce plănuiți să faceți vineri?

Ochii lui Leonardi se umplură de lacrimi.

— Nu am omorât-o pe Debbie, nu înțelegeți? Și eu am pierdut-o, la fel ca prietenii, familia și idiotul de bărbatu-său. De ce nu stați de vorbă și cu el? Nu ar trebui să îl bănuiți mai întâi pe fostul soț?

McBride vorbise deja cu Walters vineri seară, cercetându-i în detaliu alibiul. În weekend reușise să verifice toate locurile și toate detaliile pe care i le oferise Walters. Firește, era posibil ca senatorul să fi plătit pe cineva s-o ucidă pe fosta lui soție, dar raportul autopsiei, pe care îl găsise pe birou la prima oră, sugera că fractura craniană a Debrei Walters putea fi provocată și de un accident, în timp ce se zbătea în mâinile atacatorilor.

Nu puteau nici măcar fi siguri că era ceva mai mult decât un furt de mașină. Automobilul Lexus al Debrei Walters nu fusese găsit nicăieri.

Și nici Abby Walters.

Căpitanul lăsase în seama lui McBride alcătuirea unei echipe. După ce luase legătura cu FBI-ul și cu

șeriful din oraș, ca să-i trimită la rândul lor niște oameni, McBride îi alesese pe cei mai buni polițiști din Borland ca ajutoare.

Sergentul Theo Baker avea sarcina de a-l păzi pe Andrew Walters și de a-l opri să sune din cinci în cinci minute pentru a afla vești despre mersul anchetei. McBride înțelegea foarte bine îngrijorarea senatorului, dar nu suporta să îl aibă pe cap.

Unii dintre membrii echipei cercetau zona în care murise Debra Walters, în speranța că vor da de martori care văzuseră ceva vineri dimineață. Câțiva dintre ei preluau apelurile celor care sunau să ofere informații, dar cei mai mulți dintre aceștia erau niște zănatici care doreau să fie în centrul atenției.

Alții vizionau casetele de supraveghere a traficului înregistrate vineri dimineață de cele câteva camere poziționate în orașul Borland, sperând să urmărească traseul Debrei de când plecase de acasă și până când oprise pe marginea drumului în locul în care își găsise moartea. McBride nu prea își făcea mari speranțe în această privință: crima se produsese pe o străduță lăturalnică și necirculată, fără nici o cameră de supraveghere.

— Cât mai aveți de gând să mă țineți aici?

Părea că lacrimile îl îmbărbătaseră pe Paul Leonardi. El rezistă privirii întrebătoare a lui McBride.

— Îmi cunosc drepturile. Nu puteți să mă țineți decât dacă mă arestați, altfel trebuie să îmi dați drumul. Doar nu credeți că sunt un terorist sau mai știu eu ce?!

McBride se simți tentat să îl arunce după gratii doar ca să îi demonstreze că e mai tare decât el, dar se abținu.

— Am să vă verific alibiul, domnule Leonardi. Dacă totul corespunde cu ceea ce mi-ați declarat, nu e nici o problemă. Dar nu v-aș sfătui să părăsiți orașul în următoarele zile.

— Nu plec nicăieri, zise Leonardi. Cel puțin, nu înainte de înmormântarea lui Debbie. Știți când va fi?

Ochii lui McBride se îngustară. Se ridică și îi făcu semn lui Leonardi să îl urmeze. Fie individul era cu adevărat nevinovat, fie avea boașe de oțel.

— Sunați-l pe fostul ei soț! El se ocupă de funeralii.

Întorcându-se la birou câteva clipe mai târziu, McBride puse mâna pe cutia cu tablete pentru stomac și luă două, sperând să potolească arsura ce îl mistuia pe dinăuntru.

Căpitanul Alex Vann alese chiar acel moment să își bage capul pe ușă. Își aruncă privirea spre cutia de medicamente, după care se așeză de partea cealaltă a biroului.

— Iei prea multe chestii dintr-astea.

Ignorând remarca, McBride îi raportă discuția cu Leonardi.

— Nu știu dacă spune sau nu adevărul. Ar fi avut motive, dar parcă treaba asta nu i se prea potrivește.

— Și învățătoarea aia sărită?

McBride ridică din sprâncene la această descriere a lui Lily Browning.

— Nu a avut nici o reacție când i-am arătat fotografia.

Căpitanul își încrețise doar puțin fruntea, ceea ce putea însemna că nu înțelege de ce detectivul îi flutura poza lui Lily Browning pe sub nas.

— De ce nu iei și tu o pauză, McBride? Du-te și mănâncă ceva!

— O să-mi comand ceva.

— Nu-i de-ajuns.

Chipul osos al lui Vann părea să exprime îngrijorarea.

McBride se prefăcu că nu observă. Puse jos hârtiile și își ridică ochii spre căpitanul său.

— Mă simt bine.

— Poate că ar trebui să treci la un alt caz. Oricare vrei tu.

— Pe ăsta-l vreau.

Vann se încruntă, dar nu mai zise nimic și ieși din birou.

McBride nu se aștepta să fie înțeles de căpitan sau de oricine altcineva. De când lucra la cazul Walters parcă ar fi frecat cu sare pe o rană vie, dar pur și simplu nu putea să renunțe. Trebuia să meargă până la capăt. Să o găsească pe fetiță. Să-i prindă pe răpitori.

Să facă dreptate. Măcar de data asta.

Ușa din mintea lui Lily se dădu de perete fără nici un avertisment, surprinzând-o în timp ce corecta lucrările, în clasă, după ce le dăduse drumul copiilor să iasă în curtea școlii. Creionul îi scăpă din mâna tremurândă, se rostogoli pe podea și dispăru într-o ceață argintie care îl înghiți cât ai clipi.

Instinctul îi spunea să se împotrivească potopului de imagini, dar, de cum îi apăru în fața ochilor în chipul înlăcrimat al lui Abby Walters, căzu pradă ispitei. Se lăsă în voia curentului necruțător al viziunii, care o trase în beznă.

Ceața se risipi, dezvăluind-o pe Abby Walters, cu genunchii strânși sub bărbie, cu ochii albaștri larg deschiși și fără să clipească.

— Abby, șopti Lily.

Senzația aceea de gol încețoșat se adânci. Fetița se strânse în bezna amenințătoare, învelită cu ceva ce mirosea a mucegai. O pătură? Tremura. Îi clănțăneau dinții.

Lily se cutremură, simțindu-și pielea de găină pe brațe.

Rece.

Încercă să o atingă pe fetiță. Parcă ar fi atins ceva rece.

— Abby, unde ești?

Lily simți mirosul păturii mucegăite sub care se ghemuiseră amândouă. Simțea că podeaua vibrează și în șoldul stâng i se înfipse ceva. Erau într-o mașină.

— Te duc în altă parte, nu? Lily simți un freamăt sub degete și realiză că în sfârșit reușise să o atingă pe fetiță. Abby, îți dai seama că sunt aici?

Fetița încremeni.

— Mama?

Pe Lily o cuprinse un val de emoție.

— Nu, Abby, sunt o prietenă.

— Ajută-mă! strigă ea.

— Gura!

Din față se auzi o voce de bărbat.

Lily încercă să se orienteze. Ea și Abby stăteau pe podeaua mașinii, în spatele scaunului din dreapta față. Vocea venise dintr-acolo, de unde deduse că altcineva era la volan. Erau cel puțin doi răpitori. Oare, McBride știa asta?

Lily o îmbrățișă pe fetiță și se concentră să îi transmită copilei senzația de căldură, de apropiere. Brusc, fetița i se smulse din brațe, iar legătura dintre ele se dezintegră într-o ceață cenușie.

Lily se prăbuși în gol și mai reuși să vadă o mână pălmuind-o pe Abby. Fetița țipă îngrozită. Lily strigă, în vreme ce ușa din mintea ei se trânti, lăsând-o pe dinafară.

Își reveni cu o tresărire. Îi luă o secundă până își dădu seama unde se află. Era în sala goală de clasă. Își aruncă privirea spre ceas și calculă că trecuseră doar câteva minute.

Cineva bătu la ușă, zguduindu-i nervii încordați.

— Lily?

Era Janet, învățătoarea din clasa de alături. Ușa se crăpă și femeia își băgă capul înăuntru.

— S-a întâmplat ceva? Mi s-a părut că aud un strigăt.

— Mi-am rupt o unghie, minți Lily, străduindu-se să zâmbească rușinată, deși întregul ei corp vibra de încordare. Scuze.

Jane râse politicos, deși în ochi îi stăruia o bănuială.

— Voiam să fiu sigură că e totul în regulă, spuse și închise la loc ușa.

Lily își ascunse fața în mâini, șocată la gândul că putea fi surprinsă de cineva. Nu era obișnuită ca viziunile ei să o ia prin surprindere. Dacă i se întâmpla în timpul orelor?

Așteptă strânsoarea ca de menghină a migrenei, dar nu se întâmplă nimic. Ar fi trebuit să urmeze chinurile iadului după o viziune atât de intensă. De ce nu și acum? Pentru că nu avusese timp să i se împotrivească? Oare era chiar atât de simplu?

Rememoră viziunea, încercând să găsească și alte indicii. Intrase în legătură cu copila. Dincolo de tot ceea ce aflase, acesta era lucrul cel mai important. Niciodată nu se mai implicase afectiv în timpul unei viziuni.

Dar Abby o auzise. Poate chiar îi simțise îmbrățișarea. Deși de data asta fusese speriată, poate că era posibil să o facă să înțeleagă că Lily voia să o ajute. Dar asta ar fi însemnat să permită viziunilor ei să o ia în stăpânire, indiferent ce aduceau cu ele.

Panica îi provocă un nod în stomac, ispitind-o să dea înapoi, să încuie ușa din minte și să ascundă cheia pentru totdeauna. Vedeniile nu erau un lucru curat. Știuse asta dintotdeauna. Ea nu era ca Rose, cu harul ei fericit de a prezice iubirea dintre oameni, pe care îl canalizase cu succes într-o agenție matrimonială și organizatoare de nunți. Nici ca Iris, care avea capacitatea empatică de a alina durerea și disperarea.

Harul lui Lily însemna întunecime și groază, sânge și moarte. Nu voia să își cerceteze vedeniile. Voia să scape de ele.

Dar amintirea lui Abby nu îi dădea pace. Poate că de data asta putea să dea o mână de ajutor. Dacă mai avea timp.

Numai că trebuia să convingă pe cineva să o creadă.

Așa cum bănuise McBride, Paul Leonardi făcuse cel puțin o scenă la Școala elementară Westview, la începutul anului școlar. Din nefericire, dacă Lily Browning avea vreo legătură cu Leonardi, nici directoarea, nici adjuncta acesteia nu aveau habar.

— Mă îndoiesc, îi spuse Carmen Herrera lui McBride în biroul ei, chiar înainte de prânz. Lily e tipul de femeie casnică. Nu prea iese în oraș, nici măcar cu alți profesori. Mă îndoiesc că ar fi avut ocazia să-l cunoască pe domnul Leonardi.

„O însingurată misterioasă", își spuse în sine, amintindu-și de caracterizarea pe care i-o făcuse. Se părea că o nimerise.

— Și nu a fost decât acest incident izolat? întrebă el.

— Da, doar acesta. Nu a fost mare lucru și nu s-a împotrivit când paznicul i-a spus să plece. Nu mi s-a părut că ar fi periculos. Doar îndurerat. Carmen zâmbi cu tristețe. Cu toții am trecut printr-o poveste nefericită de dragoste, nu?

McBride îi mulțumi că stătuse de vorbă cu el și se îndreptă spre ieșire, încetinind pasul atunci când se apropie de ușa întredeschisă a clasei întâi. Astăzi era ticsită de copii, care o ascultau cu sufletul la gură pe Lily.

Nu știa acea poveste, dar se găsi deodată vrăjit de vocea ei ce o depăna: peripețiile unei fetițe și ale pisicuței

sale care înfruntau furtuna pentru a ajunge la tatăl rănit al copilei.

Se opri în fața ușii să o privească mai bine. Se cocoțase pe catedră, cu picioarele atârnând în gol. Își prinsese părul în coc, cu câțiva cârlionți care i se încolăceau în jurul obrajilor și al gâtului.

Își aminti de pielea ei catifelată. De mirosul dulce, ca de măr verde. Aproape că o simțea și acum în brațe, tremurând de spaimă după coșmarul care o trezise.

— Atât pentru astăzi, doamnelor și domnilor, anunță Lily, după lectura unui capitol încheiat cu o scenă de suspans.

Închise cartea, ocoli catedra și o puse în sertarul de sus. De ici-colo izbucniră proteste.

— O, domnișoara Browning!

— Nu ne mai citiți un capitol?

— Dacă terminăm astăzi cartea, mâine ce mai citim? întrebă ea râzând.

Se ridică de la catedră și începu să împartă niște foi.

— Oricum, vă așteaptă doamna Marconi la bibliotecă. Unul în spatele celuilalt!

McBride schiță un zâmbet. Treceau anii, se schimbau toate, dar învățătoarele încă își mai aliniau elevii în șir indian. Se dădu în spate, sperând să o poată șterge înainte să fie prins ascultând pe la uși, dar abia făcuse câțiva pași când auzi vocea lui Lily:

— Domnule locotenent!

Fusese prins asupra faptului.

Capitolul al patrulea

Pe Lily o trecu un fior de spaimă. De ce venise locotenentul McBride? Se întâmplase ceva?

— Ați aflat ceva nou? îl întrebă.

Rândul ordonat de elevi care ieșea în spatele ei pe ușă începu să se transforme într-o gloată. Înăbușindu-și spaima, îi alinie la loc, asigurându-se cu coada ochiului că McBride nu pleca în timp ce ea era ocupată cu copiii.

— Vă rog să mă așteptați aici. Mă întorc într-o clipă.

Își conduse elevii de-a lungul coridorului, potolind pe câte un rebel mititel cu o vorbă sau cu o atingere pe umăr. Imediat ce îi scoase pe ușă și îi lăsă în seama bibliotecarei, reveni în grabă în clasă, temându-se că nu-l va mai găsi pe McBride. Dar îl află acolo, așezat pe marginea catedrei, cu o expresie de nedeslușit pe chip.

— Ați aflat ceva în legătură cu Abby? întrebă ea.

— Nu, urmăream o pistă.

Lily își înclină capul într-o parte și continuă:

— Aici?

— Cunoașteți un bărbat pe nume Paul Leonardi? o întrebă el, cercetând-o cu o privire pătrunzătoare ca o rază laser.

Lily se încruntă, scotocind printre amintiri.

— Din câte îmi amintesc, nu.

— A fost dat afară din curtea școlii acum câteva luni, la începutul anului școlar.

— A, ăla! își aminti ea. A fost o întâmplare neplăcută, care a generat o seamă de noi reguli de securitate. Da, am auzit, dar n-am fost de față.

McBride scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Nu l-ați văzut niciodată?

Lily își aruncă ochii pe hârtie. Părea o fotografie de pe un permis de conducere. Bărbatul era chipeș, dar nu avea nimic deosebit.

Scutură din cap:

— Credeți că e unul dintre răpitori?

— Unul dintre ei? Credeți că sunt mai mulți? Ochii lui McBride își schimbară culoarea, de la căprui cenușiu la verde ca mușchiul. De ce credeți că ar fi mai mulți răpitori?

Lily își umezi buzele.

— Am mai avut o vedenie. Abby era într-o mașină, ghemuită sub un fel de pătură. Unul dintre răpitori a lovit-o.

Privirea tăioasă a lui McBride o făcea pe Lily să vrea să se pitească într-o gaură de șarpe, dar continuă.

— Cel care a făcut asta stătea pe scaunul din dreapta șoferului, așa că mai era cineva la volan.

McBride se ridică de pe catedră.

— Dacă vă amintiți ceva în legătură cu domnul Leonardi, dați-mi de știre!

Lily prinse de braț.

— Pot să vă fiu de ajutor!

Detectivul se uită la mâna ei cu dispreț.

— Sunt hoarde de oameni care vor să îmi fie de ajutor, domnișoara Browning. Toți țicniții din stat știu ce s-a întâmplat cu Abby Walters.

Lily își retrase repede mâna.

— Inclusiv eu?

— Am oameni care se ocupă de telefoanele țicniților. O să le spun că-i veți suna și dumneavoastră.

Ieși în coridor.

Nervoasă și umilită, Lily îl privi în timp ce ieșea pe ușa principală. Îi transmisese foarte clar că nu îl interesează ce are ea de spus.

Trebuia să se descurce singură cu viziunile despre Abby.

Lily nu putea suferi capelele.

În ziar publicaseră datele privitoare la locul și ziua priveghiului. Stomacul i se revoltă la gândul că va apărea neinvitată la priveghi, dar, dacă voia să o găsească pe Abby, trebuia să înceapă cu cei care îi erau apropiați. Tatăl ei. Familia și prietenii. De fiecare dată când îi avea alături pe cunoscuții celor pe care îi vedea în minte, intensitatea vedeniilor se accentua. Era unul dintre motivele pentru care Lily devenise un fel de pustnică. Se proteja, de fapt, de tovărășia oamenilor.

Dar de data aceasta avea nevoie de acele viziuni.

O zări pe Carmen Herrera, care tocmai ieșea din mașină. Se dădu și ea jos de la volan și o ajunse pe directoarea adjunctă la jumătatea aleii.

— Mă temeam că nu te mai prind.

Carmen zâmbi cu tristețe, punându-și mâna pe brațul lui Lily.

— Mulțumesc că te-ai oferit să vii cu mine. Nu suport priveghiurile.

— Nici eu.

Urcă scările capelei în urma lui Carmen, orbită de blițurile aparatelor de fotografiat.

— Ziariștii ăștia, se strâmbă Carmen. Sunt ca niște hoți de morminte.

Alte câteva blițuri se aprinseră până să intre pe ușă. Podeaua de marmură artificială din foaier și decorațiile aurii împrumutau încăperii o atmosferă rece și austeră. „Funerară"*, își spuse Lily , cu o izbucnire de umor negru. Își înăbuși un râs nervos.

Capela micuță era ticsită de rude îndoliate, printre care se amestecaseră câțiva indivizi despre care Lily presupuse că erau reporteri cu carnețelele lor și curiozitățile lor ascunse.

Nu că Lily ar fi fost cea mai în măsură să-i arate cu degetul pe cei cu intenții ascunse.

Se duse cu Carmen în față, forțându-se să privească la cadavrul din sicriu.

Oare, Debra Walters fusese la fel de frumoasă pe când trăia ca acest trup pudrat, ceruit și splendid coafat din coșciug? Văzând-o acum, Lily își dădu seama că îi părea vag cunoscută. Poate că o văzuse pe doamna Walters la vreun eveniment organizat de școală la care participaseră și părinții. Sau poate că remarcase doar asemănarea cu fiica ei.

---

* În original e „funereal", un joc de cuvinte între *fun*, *real* și *funeral* care explică restul frazei. (n. red.)

— Iată-l pe domnul Walters, spuse Carmen și se îndreptă spre un bărbat bine îmbrăcat, înconjurat de un grup de persoane în doliu. În fotografia din ziar nu părea atât de chipeș ca în realitate, își spuse Lily.

Ar fi trebuit să i se alăture lui Carmen și să profite de ocazia de a-l cunoaște pe tatăl lui Abby, pentru a afla dacă ar fi receptiv la metoda ei neobișnuită de a-i găsi fiica. Dar o reținu un amestec de vinovăție și teamă. Nu se cădea să se folosească de această împrejurare ca să îl abordeze cu propunerea ei.

— Ce frumos au aranjat-o, nu-i așa? rosti o voce de bărbat.

Lily își îndreptă atenția spre cel care vorbise, un bărbat care îi părea cunoscut, de înălțime medie, brunet, cu ochii căprui, umbriți de tristețe. O privi o clipă în ochi, înainte de a se întoarce din nou către sicriu.

— Dar nu îi seamănă deloc, adăugă el, cu amărăciune. Ea era plină de viață.

Lily își dădu seama că era bărbatul din fotografia pe care i-o arătase McBride. Cel care venise la școală să o caute pe Debra. Simți că i se zbârlește părul de pe brațe.

— Paul Leonardi. Am ieșit cu Debra acum câteva luni, se prezentă el și îi întinse mâna. Parcă te-am mai văzut. Ne cunoaștem?

— Nu, răspunse ea și făcu un efort să dea mâna cu el.

Era umedă și fierbinte, iar strânsoarea ei era lipsită de vlagă. Își înfrână tentația de a se șterge de fustă.

— Lily, se prezentă la rândul ei. Sunt învățătoare la școala lui Abby.

Bărbatul se întunecă la față.

— Groaznică treaba asta cu fetița.

„Interesant", își spuse Lily. A zis „fetița" de parcă Abby i-ar fi venit în minte abia ulterior.

Paul își mută privirea de la ea, încruntându-se.

— Perfect. A venit și Poliția.

Lily se uită în direcția respectivă și întâlni ochii mijiți ai locotenentului McBride. Se întoarse repede, cu inima strânsă. Firește că era acolo. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Probabil spera că o să apară și criminalul.

Paul își încleștă dinții.

— Nu am oare voie să o jelesc o noapte în liniște, fără să simt în ceafă răsuflarea Gestapoului?

— Are și el treaba lui de făcut, replică Lily, pomenindu-se, surprinsă, că îi ia apărarea lui McBride. Nu vrei să-l găsească pe ucigașul Debrei?

— Normal că vreau, răspunse Paul și se uită urât la ea.

„Doar dacă nu cumva tu ai ucis-o!" îi trecu prin minte femeii, simțind că-i sare inima din loc. Din câte știa, fusese îndrăgostit de Debra și, după cum se exprimase, Lily deduse că relația lor încetase fără voia lui.

Un bun motiv de crimă.

Spre ușurarea ei, se apropia Carmen Herrera, urmată de Andrew Walters. O atinse pe Lily pe umăr.

— Lily, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Walters, tatăl lui Abby. Domnule Walters, ea este Lily Browning.

Paul Leonardi dispăru de lângă femeie înainte ca ea să fie nevoită să-l prezinte și se rătăci în mulțime.

— Vă mulțumesc, dumneavoastră și doamnei Herrera, că ați venit. A fost și învățătoarea lui Abby ceva mai devreme să îmi trasmită condoleanțe, dar sunt foarte impresionat că ați venit și dumneavoastră.

Andrew Walters o prinse pe Lily de mână, cu ochii plini de interes.

— O cunoașteți bine pe fiica mea, domnișoara Browning?

Lily se uită cu coada ochiului la Carmen înainte de a răspunde la întrebarea acestuia.

— De fapt, nu o prea cunosc, dar toată lumea spune că este o fetiță încântătoare.

— Așa și este, confirmă Walters emoționat.

Carmen puse o mâna pe umărul lui Lily.

— Mă întorc într-o clipă. Am văzut pe cineva și trebuie să-l salut.

Se îndepărtă, lăsând-o pe Lily cu Andrew Walters.

— Sper să o găsiți pe Abby cât mai curând, îi spuse ea.

Chipul bărbatului se înăspri.

— Voi face tot posibilul ca să o găsesc.

Lily era pe punctul de a-i spune tot ce știa. Dar văzându-l pe McBride că se apropie de ei se opri.

— Domnule Walters?

Vocea detectivului acoperi murmurul discret al conversațiilor din jur. Făcu un pas în față, prinzându-l pe Andrew Walters de braț și trăgându-l deoparte.

— Am să vă spun ceva.

Carmen apăru lângă Lily.

— Putem pleca?

— Da.

— Omul acela care vorbește cu domnul Walters nu este cumva locotenentul McBride? întrebă Carmen, în timp ce se îndreptau spre ieșire.

— Se poate, răspunse Lily, tăinuind faptul că trăsăturile aspre ale locotenentului și ochii săi căprui și duri i se întipăriseră pe vecie în minte.

— Echipa dumneavoastră tot n-a găsit nimic?

Cu vocea tremurându-i de disperare, Andrew Walters se lăsa de pe un picior pe celălalt.

McBride se strădui să își întoarcă privirea de la silueta lui Lily Browning, care se îndepărta prin mulțime.

— Încă mai urmăm niște piste.

— Domnișoara Browning este cumva una dintre ele? întrebă Walters.

Neprimind nici un răspuns, adăugă:

— Păreai grăbit să mă iei de lângă ea.

McBride inspiră adânc aer în piept. Ar fi trebuit să știe că un politician are simțul observației. Și fiindcă Lily Browning dovedise prin prezența ei la priveghi că nu are de gând să dea înapoi, nu era rău să îi facă cunoscut adevărul lui Walters, înainte ca ea să încerce din nou să ia legătura cu el.

— Am vrut să vă îndepărtez de ea pentru că domnișoara Browning crede că are viziuni despre Abby.

Walters își lăsă capul într-o parte.

— Viziuni?

— Firește că e o smintită.

— Dar dacă...

Lucirea plină de speranță din ochii lui Walters îl făcu pe McBride să devină rugător.

— Nu vă lăsați dus de nas, domnule Walters. Dumneavoastră vreți să credeți că poate să vă ajute. Vă înțeleg. Pe cuvânt de onoare. Aveți nevoie de cineva care să vă spună că Abby n-a pățit nimic și că o să se întoarcă acasă repede. Domnișoara Browning o să vă zică că vă poate duce la ea, adăugă și făcu o pauză, simțind că aciditatea amenință să îi găurească stomacul. Dar nu-i adevărat. Nu știe nimic.

— Iar dumneata știi? replică rece Walters, cu o voce sfredelitoare. Dumneata crezi că Abby *a murit*, nu-i așa?

McBride nu putea să nege, așa că nu spuse nimic.

— Eu nu cred, domnule locotenent, replică Walters, ridicând din bărbie. Iar dacă Lily Browning crede că mă poate ajuta să îmi găsesc fiica, vreau să aud ce are de spus.

— Trebuie să existe o pistă mai bună ca asta. Poate că a fost un atac cu substrat politic. Nu credeți asta?

Hotărârea lui Walters se risipi.

— Se poate. Am un rival puternic, cu susținători puternici. Nu știu de ce poate fi în stare.

— Îl avem în vedere și pe Blackledge, nu vă faceți probleme.

Bătrânul senator, cu ani de experiență, abia dacă reușea să îl depășească pe Walters în ultimele sondaje. Probabil din pricina divorțului, Walters se concentrase în campanie pe relația cu fiica sa, punând accentul pe importanța familiei, pentru a-i asigura pe alegătorii

conservatori din zonă că e un cetățean respectabil pe care se puteau baza dacă ajungea la Washington.

Poate că Blackledge sau unul dintre oamenii săi plănuise să o răpească pe fetiță pentru a-l determina pe Walters să renunțe la cursă. Era evident că tatăl iubitor nu avea cum să își continue campania dacă îi dispărea copilul. Un motiv improbabil, dar nu cu totul imposibil, mai ales când venea vorba de politică.

Firește, același lucru se putea spune și despre Andrew Walters.

Cu toate acestea, Walters avea un alibi. Iar McBride nu găsea nici un motiv pentru care și-ar fi omorât fosta soție, ca apoi să își răpească fiica. Toți cei cu care vorbise afirmaseră la unison că Walters și Debra erau în relații bune după divorț. Walters nu uita niciodată să plătească pensia alimentară, dând chiar mai mult decât hotărâse justiția.

Ar fi avut cum să organizeze un astfel de atac, dar nu ar fi avut nici de ce și nici ocazia. Și era imposibil ca groaza care se strecura în fiecare cuvânt spus de Walters să fi fost doar o prefăcătorie.

— Domnule Walters, știu ce se petrece în sufletul dumneavoastră...

Senatorul își îngustă ochii.

— Nu prea cred. Acum, dacă îmi dați voie, mai am de vorbit și cu alții.

Sfâșiat de milă și de mânie, McBride îl urmări pe Walters îndepărtându-se. Nu spusese doar vorbe goale. Știa exact ce simte.

Chinul adus de fiecare nouă clipă.

McBride se apropie de sicriul deschis și o privi pe Debra Walters. Era frumoasă chiar și moartă, cu trăsăturile delicate, fine și emanând liniște, de parcă ar fi fost doar adormită. Machiajul gros, menit să îi facă pe morți să arate mai bine decât cei vii, acoperise urma loviturii de la tâmplă.

Stomacul îl supăra din nou. Coșciugul Debrei fusese închis.

— Cum poți lucra la un astfel de caz? întrebă Theo Baker și i se alătură lui McBride lângă sicriu, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochii negri.

Stomacul îl durea îngrozitor.

— Tatăl lui Abby trebuie să știe ce i s-a întâmplat fiicei sale.

Chiar dacă era moartă. Tocmai necunoașterea adevărului este lucrul care te putea ucide.

Încet...

Înmormântarea Debrei Walters a fost scurtă și solemnă, iar slujba avu loc la mormânt. Câțiva oameni stăteau pe scaune pliante de metal sub un baldachin alb care proteja sicriul de soarele strălucitor de octombrie. Alți câțiva stăteau de jur-împrejur, inclusiv zeci de cameramani de la posturile locale și naționale. Un alt grup de persoane se grupase în jurul unui bărbat înalt și cărunt, în care Lily îl recunoscu pe senatorul Gerald Blackledge.

Era foarte ciudat că venise. Sau poate că nu: soția rivalului său fusese ucisă. Poate că Blackledge se temea că, dacă nu își face apariția la funeralii, va fi suspectat că are ceva de ascuns.

Și nu îi strica nici să vadă lumea că e plin de compasiune, se gândi ea.

Andrew Walters vorbi scurt, dar elocvent, cuvintele sale fiind înregistrate pentru posteritate de camerele echipelor de reporteri. Incapabil să iasă din pielea omului politic, reuși să pară trist și poruncitor în același timp, o realizare pe care Lily nu se putu abține să o admire, deși îi găsea stăpânirea de sine aproape la fel de deconcertantă ca și decizia lui Gerald Blackledge de a participa la înmormântare și de a o transforma într-un circ televizat.

Dar poate că oamenii politici nu aveau de ales. Trebuia să fie mereu „în priză", având în orice moment nenumărate camere de luat vederi în jurul lor, pândindu-i și așteptându-i să facă o gafă.

Un grup de reporteri se afla în fundal, fiecare vorbind în microfon cu o voce care se voia discretă și care poate că ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost atât de mulți oameni de presă, toți făcând același lucru. Dincolo de grupul rudelor și al prietenilor, Lily îl zări pe locotenentul McBride, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare care reflectau lumina ca o oglindă.

Dar era și așa limpede pentru ea că o dezaproba pentru că venise.

N-avea decât! Își oferise o dată ajutorul. Acum se va descurca singură.

Nu a fost necesar să-l abordeze ea pe Andrew Walters după slujbă. O căută el aproape imediat ce preotul își termină rugăciunea, iar sicriul fu coborât în groapă.

— Am stat de vorbă cu locotenentul McBride în dimineața asta, îi șopti el, prinzând-o de braț și scoțând-o din mulțime. Mi-a spus că dumneavoastră ați avut o viziune despre Abby. E adevărat?

Luată prin surprindere de întrebarea directă, se împiedică, apucându-l pe Andrew de braț pentru a-și recăpăta echilibrul. Printre reporteri se stârni un murmur și aceștia se apropiară imediat de ei. Lily se grăbi să îi dea drumul lui Walters.

— Da, e adevărat, dar nu putem vorbi despre asta aici.

— Veniți mâine seară la mine la hotel. O să stăm de vorbă, murmură Andrew, înainte de a se îndepărta cu prudență.

Întorcându-se, Lily se trezi față-n față cu un zid de bărbați în negru, purtând căști în urechi. Garda de corp, își spuse ea, văzând că bărbații se despart precum Marea Roșie, lăsându-l pe senatorul Gerald Blackledge să treacă printre ei, cu mâna întinsă.

— Andrew, sincere condoleanțe. Sunt șocat să aud ce s-a întâmplat cu soția și fiica ta. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziți să-mi spui. Ai înțeles? Politica n-are nici o treabă cu asta.

Ironia cuvintelor senatorului, precum blițurile aparatelor de fotografiat și mulțimea nesfârșită de camere de luat vederi și microfoane o ispitiră pe Lily să pufnească în râs. Se abținu cu greutate, încercând să o șteargă. Dar, înainte de a reuși să facă un singur pas, Blackledge o prinse de braț.

— Vă rog să nu plecați din pricina mea, domnișoara...?

Andrew strânse din buze.

— Domnișoara Lily Browning, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe domnul senator Gerald Blackledge. Domnule senator, dumneaei este Lily Browning, învățătoare la școala fiicei mele.

Senatorul îi strânse mâna cu putere.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnișoara Browning. Mama mea a fost profesoară de engleză timp de treizeci de ani.

Părea sincer interesat, dar îi trecu prin minte că un om care este senator de douăzeci de ani este probabil și un actor desăvârșit.

— Nu mai spuneți! răspunse Lily politicoasă, zărindu-l pe McBride la câțiva pași.

Demoralizată de faptul că acesta se uita în direcția ei, murmură o scuză și se îndepărtă, încercând să evite cercul de cameramani. Reușise să ajungă nestingherită la parcare când cineva o prinse de braț. Răsucindu-se, se pomeni nas în nas cu McBride.

Își scosese ochelarii de soare, iar ochii lui scoteau flăcări de mânie.

— Nu vă mai băgați în asta, domnișoara Browning.

Lily se smulse din strânsoarea bărbatului.

— Am încălcat vreo lege? Probabil că nu, adăugă ea, văzând că nu primește nici un răspuns, și se îndreptă spre mașină.

McBride i se alătură, ajungând-o cu ușurință din urmă.

— Este vulnerabil și disperat. Ultimul lucru de care are nevoie este să-i promită cineva că-i aduce înapoi

copilașul când știm amândoi al naibii de bine că n-aveți cum.

Lily descuie mașina și deschise portiera, poziționând-o ca pe un scut între ei doi.

— Știu că dumneavoastră nu credeți că mai trăiește.

Drept unic răspuns, McBride strânse din buze.

— Dar eu sunt convinsă că e în viață și nu am de gând să stau cu mâinile în sân și să aștept până vă trece scepticismul ăsta bine înrădăcinat.

Încercă să se urce la volan, dar McBride prinse portiera înainte ca ea să o poată închide. O privi de sus, prin deschizătură, cu ochii îngustați.

— Dacă sunteți sigură că Abby mai trăiește, cum vă explicați că au trecut patru zile și nimeni nu a cerut vreo răscumpărare?

Lily simți un nod în stomac. Nu putea să dea nici un răspuns.

— Gândiți-vă la asta!

Dădu drumul ușii și se îndepărtă.

O urmări de lângă mormânt, cu inima bubuindu-i în piept. Cine era această femeie cu privirea pătrunzătoare? Ce putea ea să știe despre ce i se întâmplase lui Abby?

Planificase totul cu atâta grijă. Pusese la punct toate detaliile, calculase toate posibilitățile. Văzuse totul dinainte în minte, până și scurtătura necirculată pe unde o lua Debra în fiecare dimineață când o ducea pe Abby la școală. Știa foarte bine unde să însceneze atacul și cât de ușor le va fi să o sperie pe Debbie.

Totul trebuia să se întâmple foarte repede. Urma ca ei să o ia pe fetiță și să dispară, lăsând-o pe Debra să cheme ajutoare și să pună pe roate restul planului.

Dar ea se împotrivise.

Nu crezuse că se va bate cu ei. Doar fusese toată viața o femeie slabă.

Totul decursese cum nu se putea mai rău. Iar acum mai apăruse și Lily Browning, cu ochii ei aurii și stranii, cu privirea atotștiutoare, pretinzând că zărise o nălucire a copilei.

Panica îi accelera bătăile inimii.

Dacă spunea adevărul?

Borland Courier avea pe prima pagină o fotografie înfățișându-i în prim-plan pe Lily, Andrew Walters și Gerald Blackledge. Cancelaria era toată un freamăt când Lily ajunse la școală a doua zi dimineață.

— Cel puțin e o poză reușită. Și ți-au scris numele corect, o consolă Carmen Herrera, când auzi oftatul lui Lily la vederea fotografiei din ziarul împăturit.

— N-am spus nimănui cum mă cheamă, protestă, ușurată că măcar nu era nimic altceva despre ea în textul articolului. Cred că le-a spus domnul Walters.

— Sau senatorul, sugeră Carmen.

Și asta era posibil: o lovitură la adresa rivalului care se fălea cu importanța familiei în viața lui, dar îi făcea ochi dulci unei noi iubite chiar la înmormântarea fostei sale soții. Ce vor spune alegătorii?

Mai rău, ce va spune locotenentul McBride când o să-i vadă numele și fotografia pe prima pagină?

Într-un fel se aștepta să îl găsească în fața ușii când se va întoarce acasă, cu ochii azvârlindu-i fulgere, astfel că fu aproape dezamăgită negăsind pe nimeni. Dar când intră în casă și auzi țârâitul telefonului nu se miră. Avea numărul în cartea de telefon și orice reporter ahtiat după scandaluri fabricate putea să îl găsească.

Lily ridică receptorul și răsuflă adânc, pregătindu-se să audă ceva neplăcut.

— Alo?

— Lily Browning?

Mai auzise vocea aceea tărăgănată și aspră. Era, fără îndoială, răpitorul. Inima lui Lily bătea mai să-i spargă pieptul.

— Tu ai răpit-o pe Abby Walters.

La telefon urmă o pauză lungă. Când bărbatul răspunse, vorbi cu prudență:

— De unde știi?

— E teafără?

Gândurile i se învălmășiră în cap, neștiind ce să facă. Nimeni nu se așteptase ca răpitorii să sune aici. Toate echipamentele de înregistrare erau, fără îndoială, montate la hotelul lui Andrew Walters, în așteptarea cererii de răscumpărare. Scotoci după ceva de scris, apoi ochii îi căzură pe robotul conectat la telefon.

Robotul care îi permitea să înregistreze convorbirile...

Apăsă butonul de înregistrare cu un deget nesigur.

— Deocamdată n-are nimic, zise răpitorul.

— Ai lovit-o, ticălosule!

La celălalt capăt se lăsă tăcerea, apoi bărbatul răspunse în șoaptă.

— Cine dracu' ești?

Lily nu băgă în seamă întrebarea.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Nu fi proastă!

Un fior îi trecu prin șira spinării și avu senzația că vederea începe să i se încețoșeze ca atunci când urma o viziune. Strânse mai tare receptorul, încercând să nu se lase dusă de val.

— De ce mă sunați pe mine, și nu pe domnul Walters?

— Crezi că nu știm că Poliția îi ascultă convorbirile? Încercăm să dăm de el altfel, adăugă interlocutorul și izbucni într-un hohot de râs. Apoi am văzut poza ta în ziar. Mare noroc, nu crezi?

Lily se prăbuși pe podea, strângându-și genunchii la piept.

— Vreți să îi transmit cererile voastre domnului Walters?

— Spune-i că e timpul să plătească. O să mai sunăm noi.

Auzi un clic.

— Stai!

Dar omul pusese deja receptorul în furcă.

Trânti telefonul și își acoperi fața cu mâinile tremurânde. Ușa din mintea ei se zbătea să se deschidă, dar ea i se împotrivi în continuare.

Trebuia să îl sune pe McBride.

Cu durerea înfigându-i-se ca o suliță în ochi, verifică înregistrarea convorbirii pe robotul telefonic,

îngrozită că ar fi putut apăsa din greșeală pe un alt buton. Dar vocea aspră și tărăgănată era pe casetă. „Spune-i că e timpul să plătească."

Opri robotul și formă numărul de mobil al lui detectivului, ținându-și respirația. Acesta răspunse după al doilea țârâit.

— McBride.

Răsuflă ușurată.

— Sunt Lily Browning. M-au sunat răpitorii.

— Ce spuneți? exclamă el cu un glas șovăitor.

Îi relată convorbirea.

— Am reușit să înregistrez mare parte pe robot. Vreți să vă pun caseta la telefon?

— Nu, așteptați-mă.

Închise fără să își ia rămas- bun.

Când auzi soneria, după vreo zece minute, capul îi zvâcnea deja de durere, iar vedenia îi scormonea creierul. Nici nu se mai obosi să îl salute. Deschise ușa și se împletici spre canapea, străduindu-se să nu se lase copleșită de năvala crâncenă a durerilor. Ar fi vrut să fugă în dormitor și să se lase în voia viziunii, dar trebuia să se concentreze.

McBride se duse direct la robot.

— La ce oră a sunat?

Răspunse, încercând să nu lase să i se citească durerea pe chip:

— Telefonul suna când am intrat în casă. Să fi fost patru fără douăzeci.

McBride ascultă de două ori caseta înainte de a o smulge din aparat.

— O să le-o dau celor de la FBI din echipa mea, ca să vedem dacă o pot prelucra cât de cât, poate vor găsi niște sunete de fundal, ceva. Să sperăm că ne vom da seama cam de unde a sunat. Și o să îi duc o copie și domnului Walters, să vedem dacă recunoaște vocea.

— Eu am recunoscut-o, îngăimă ea aproape în şoaptă, pentru că bubuitul din cap devenise de nesuportat.

Încercă să mai adauge ceva, dar o copleși strânsoarea de menghină a viziunii care se zbătea să o ia în stăpânire. Nemaiputând să i se împotrivească, se prăbuși într-un vârtej de nori negri și reci.

Capitolul al cincilea

Ceața se destrămă și din ea se ivi o fetiță îmbrăcată în albastru. Inima lui Lily începu să bată cu repeziciune la vederea buclelor roșcate.

— Abby?

Copila nu răspunse.

Ceața dispăruse cu totul, dând la iveală o cameră mică, cu lambriuri false de stejar care imitau striațiile lemnului și cu perdele galbene decolorate, imprimate cu floarea-soarelui. Un pat mic ocupa tot peretele de sub fereastra cu tocuri de metal. O casă din prefabricate sau poate o rulotă.

— Abby? șopti ea din nou.

Fetița stătea pe pat, ghemuită lângă perete, cu obrajii murdari și umezi de lacrimi. Lily își dădu seama îngrozită că una dintre pete este o vânătaie.

Abby tresări, uitându-se de colo-colo cu ochii ei albaștri.

— Abby, sunt eu, Lily. Am vorbit cu tine acum câteva zile. Îți amintești? În mașină.

Ochii fetiței se măriră. Gura ca un boboc rozaliu de trandafir se deschise, formând cuvinte fără sunet. Dar Lily îi auzea gândurile la fel de limpede de parcă fetița ar fi vorbit.

— Ești o fantomă?

— Nu. N-ai de ce să te temi de mine, zise Lily și o atinse. Ai simțit asta?

— Da, șopti Abby în gând.

— Bine. Așa-i că nu-ți fac nici un rău?

Abby scutură din cap.

— Mă cheamă Lily. Sunt învățătoare la tine la școală. Poate că mă ții minte de acolo.

— Nu te văd, răspunse Abby.

Lily se întrebă dacă putea să o facă pe Abby să o vadă. Era oare posibil? Se concentră, încercând să se vadă pe ea însăși în viziune. Își vizualiză mâna care strângea ușor brațul moale al copilei. Dar nu se întâmplă nimic.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Nu te văd! scânci ea.

Dar de data asta cu voce tare.

— Șșt, draga mea, nu așa tare!

Lily își ținu respirația, temându-se să nu apară răpitorii lui Abby. Dar răsuflă ușurată după câteva secunde în care nimeni nu-și făcu apariția.

— Ține minte, Abby, trebuie să spui totul *în gând*. Nu cumva să te audă oamenii răi.

— De ce nu te văd? șuieră gândul lui Abby. Unde ești?

— Sunt la mine acasă, dar mă gândesc cât pot de tare la tine și mintea mea intră în legătură cu mintea ta.

Lily nu știa cum să o facă pe Abby să înțeleagă. Nici ea nu prea înțelegea.

— Ca o clarvăzătoare? întrebă Abby. Ca la televizor?

„Cam așa", își zise Lily.

— Da.

— Poți să-mi ghicești viitorul?

— Știu că o să scapi de aici. O să te ajut eu.

— Vreau acasă.

Abby începu să plângă. Lily o îmbrățișă, uimită de puterea legăturii lor psihice. Simți cum trupul copilei tresaltă de plâns și îi auzi suspinele. Pe gâtul lui Lily se prelingeau lacrimi umede și calde acolo unde obrazul fetiței o atingea.

— În curând, mititico...

Lily se opri.

Altceva începea să prindă contur în fața ei.

Își mută privirea către acea siluetă în formare, simțind că pierde legătura cu Abby. Apoi își îndreptă din nou atenția către Abby, dar nu înainte să recunoască imaginea ce se formase din ceață.

O altă fetiță...

— Lily? Unde ești?

Abby se dădu înapoi și încremeni.

— Vin!

Dintr-o dată dispăru, iar Lily se trezi singură în ceață.

Dar nu cu totul singură.

În depărtare se mai zărea încă silueta neclară a fetiței necunoscute. Dar, pe măsură ce încerca să se apropie de ea, imaginea începu să tremure, apoi se topi în beznă.

Pâcla se risipi treptat, iar Lily se pomeni în camera ei de zi, trântită pe canapea. Soarele după-amiezii își pierduse puterea, iar camera era aproape în întregime

învăluită în umbră. Trecuseră poate zece minute de la începutul viziunii.

„Atât cât a trecut și acolo. Am fost cu adevărat cu ea."

Dar cine era cealaltă fetiță?

— Domnișoara Browning?

Vocea locotenentului McBride o făcu să tresară.

Se sprijinise de măsuța de cafea, afișând o expresie impenetrabilă. Își dăduse jos haina și își răsucise până la cot mânecile cămășii albe.

— V-ați întors între cei vii? o întrebă sec.

Capul îi zvâcnea, pentru că se chinuise să amâne viziunea până îi povestise lui McBride despre telefon. Se ridică în picioare, clătinându-se, și se duse în bucătărie să își ia pastilele.

Detectivul o urmă.

— Iar vă doare capul?

Înghiți o pastilă și bău niște apă de la robinet.

— Dacă aveți de gând să vă bateți joc de mine tot restul după-amiezii, mai bine plecați. Nu aveți de analizat o casetă?

— Îi aștept să vină pe cei de la FBI. Îi vor da sergentului Baker la birou o copie să i-o ducă domnului Walters.

„Cel puțin domnul Walters va înțelege de ce nu mai vin în seara aceasta", își zise Lily.

McBride se așeză la masa din bucătărie și îi făcu semn femeii să vină lângă el.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră toată seara. Așa că faceți bine și spuneți-mi ce dracu' a fost scena asta de mai înainte.

— Mă duc să mă culc.

Bărbatul își miji ochii.

— Foarte bine. Eu rămân aici.

Lily nu îi luă în seamă amenințarea și se duse împleticindu-se până în dormitor, ferindu-se de razele care pătrundeau prin deschizătura dintre draperii și i se înfigeau dureros în tâmple. Prea slăbită pentru a fi în stare să tragă jaluzelele, merse pe dibuite până la pat și se întinse, acoperindu-și ochii cu antebrațul.

Auzi niște pași care se apropiau încet pe podeaua de lemn. Ghici că McBride o privește.

— Vă simțiți bine?

— Am nevoie de somn.

— Vă doare întotdeauna capul când aveți viziuni?

— Doar când încerc să le evit, murmură ea, cu dinții încleștați.

— De ce să le evitați?

De ce nu o lăsa în pace?

— Mi-e frică de ele. Nu sunt tocmai lucruri care îmi fac plăcere.

Auzi din nou târșâitul pașilor lui, apoi zgomotul făcut de draperiile care alunecau pe galerie. O surprinse solicitudinea gestului.

Nu îi putea desluși chipul în întuneric, dar i se păru că trăsăturile aspre ale locotenentului se îndulciseră puțin.

— Mulțumesc, murmură ea.

McBride își înăspri expresia feței înainte de a-i răspunde:

— Nu-mi mulțumiți încă.

Se întoarse și o lăsă singură pe întuneric.

— Cei de la FBI o să vă aducă o copie a casetei, îi spuse McBride lui Theo Baker la telefon. Dă-i-o lui Andrew Walters cât poți de repede. Poate că senatorul o să recunoască vocea de pe bandă.

Când o zbura porcul!

McBride închise telefonul și se trânti pe canapea, simțindu-și umerii încordați. Stomacul îi clocotea, dar își lăsase pastilele la birou.

Ce coincidență că imediat după ce îi spusese lui Lily Browning că răpitorii încă nu sunaseră, tocmai ea fusese cea cu care luaseră legătura! Doar trebuia să își dea seama cât de vinovată părea. Și totuși Lily îl sunase pe el, și nu pe Andrew Walters, care ar fi fost mult mai puțin sceptic cu privire la motivele ei.

De-a ce se juca oare? Și de ce se speriase atât de tare bărbatul de la telefon când Lily îl acuzase că a lovit-o pe Abby? „Cine dracu' ești?" o întrebase. Fie tipul ăsta era un actor dat naibii, fie nu știa ce e cu Lily sau ce pretinde ea că este.

Firește că exista o explicație și pentru asta. Poate că răpitorii fuseseră plătiți de cineva, iar Lily avea legătură cu cel care îi angajase să o fure pe fetiță. Paul Leonardi poate? McBride îl urmărise atent pe Leonardi la capelă. Când se apropiase de Lily, păruse că o vede pentru prima oară.

Gerald Blackledge? Nu pierduse ocazia să stea de vorbă cu Lily la înmormântare. Și ce om era acela care se folosea de o ocazie solemnă pentru a-și face reclamă politică? Exact omul care ar răpi o fetiță ca să îl scoată pe taică-său din cursa pentru Senat.

Stomacul lui McBride era parcă mistuit de flăcări.

Când Lily se trezi, ceasul de pe noptieră arăta opt fără un sfert. În casă domnea liniștea, astfel încât se gândi că poate McBride renunțase să o mai aștepte în seara aceea. Dar când se strecură desculță până la bucătărie, îl găsi stând pe scaun, cu fața la tăblia de pe care îl fixa Jezebel, cu niște ochi albaștri plini de ură, nemișcată ca o statuie.

— Nu cred că stăpâna ta ar fi de acord să te vadă acolo pe dulap, îi spunea McBride pisicii. Așa că hai încoace să facem cunoștință.

Jezebel își îngustă ochii, dar nu se clinti.

— Hai, pisicuțo. Hai la McBride. Vino-ncoa'! îngână el.

Lui Lily îi veni să râdă, dar îi și păru rău de locotenent când Jezebel îi întoarse spatele și începu să se spele.

McBride începu să murmure, acum cu o voce senzuală.

— Uite cât loc ai aici la mine în brațe, pisicuțo. Și mi s-a spus că am mâini pline de har. Nu știi ce pierzi!

Lily simți un fior pe șira spinării.

— Aha, înțeleg, te lași greu convinsă. Probabil că ești femelă. McBride se sprijini pe spătarul scaunului și își așeză o gleznă pe genunchiul opus. N-ai decât! Sunt un om răbdător. Tu vei fi prima care se va plictisi.

Lily se hotărî să iasă din ascunziș înainte ca vocea lui tărăgănată și senzuală să o facă să se topească.

— V-ați legat de cine nu trebuie.

Detectivul se răsuci, surprins.

— Jezzy nu suportă pe nimeni în afară de mine. Sora mea, Rose, își iese din minți din cauza asta.

Lily ridică pisica și o luă ușor în brațe, zâmbind la reacția de uimire a locotenentului când văzu mâța alintându-se și gâdilând-o cu boticul pe bărbie.

Puse jos pisica.

— Delilah e prietenoasă cu toată lumea.

De parcă Lily ar fi rostit o comandă, Delilah intră în bucătărie cu coada în aer și se încolăci în jurul gleznei lui McBride, care se aplecă și o scărpină în spatele urechilor. Delilah îl răsplăti, începând să toarcă tare de plăcere.

— Așa-i mai bine? întrebă Lily și se așeză față-n față cu el, aruncând o privire pe foile de scris împrăștiate pe masa din bucătărie.

Bărbatul o cântări din priviri, adunându-și hârtiile. Avea părul scurt și răvășit, ceea ce îi îmblânzea trăsăturile aspre ale feței. Părea să umple toată bucătăria și să își pună amprenta pe fiecare centimetru pătrat din spațiu pe care îl ocupa.

Și o zonă trădătoare din corpul ei se bucura că el părea să aparțină acelei case. Ei, adică.

Mușchii antebrațului îi ieșiră în evidență când își strânse hârtiile într-un teanc ordonat în față. I se adresă cu o voce morocănoasă:

— V-a mai trecut durerea de cap?

— Da.

O cutremură un moment de luciditate, când se simți atrasă de el ca de un magnet. Se aplecă spre el, dar apoi se trase înapoi. Se ridică de la masă, dorindu-și să nu se fi apropiat.

— Ați mâncat ceva?

— Nu. Nu mi-am dat seama cât e ceasul.

Lily scoase din frigider file de curcan, niște cașcaval și un borcan de maioneză.

— Vă fac un sendviș.

Bărbatul se ridică și împinse scaunul în spate, făcându-l să hârșâie pe gresie. Lily îi simți căldura trupului înainte să o atingă pe umăr.

— Stați jos. Îl fac eu.

Se întoarse spre el și își pierdu cumpătul văzându-l că nu se retrage. Îi privi lung buza de jos, mai plină, care îi îndulcea duritatea gurii, făcându-l mai abordabil. Era neras. Oare cum ar fi fost dacă și-ar fi plecat capul și și-ar fi lipit obrazul de al ei?

Picioarele îi tremurau de parcă ar fi alergat kilometri întregi, iar pielea îi era iritată și uscată. Și-ar fi dorit să poată da vina pe evenimentele după-amiezii pentru fiorii care o treceau, dar era conștientă de adevărata lor cauză.

Spre deosebire de Jezebel, începea să îl găsească pe McBride aproape irezistibil. Și asta o speria.

Nu îi mai strângea umărul, dar nici nu își lua mâna de pe ea. O atinse cu degetul mare pe claviculă, transmițându-i vibrații prin fiecare nerv în parte. Timp de o clipă, între ei stărui o tensiune delicioasă. Lily își ținu răsuflarea, cu buzele tremurânde, în așteptarea momentului în care va apleca, în sfârșit, spre ea și va pune capăt chinului.

McBride își schimbă expresia feței și făcu un pas în spate, întorcând privirea.

— Unde e pâinea?

Drept răspuns, Lily arătă înspre cutia de pâine și se apropie de masă.

— Domnul Walters a ascultat caseta? întrebă ea.

— Nu a recunoscut vocea.

— De ce m-a sunat pe mine răpitorul? Îl cunosc pe Andrew Walters numai de câteva zile. Abby nici măcar nu era la mine în clasă, adăugă Lily, abia îndrăznind să îi arunce o privire lui McBride.

Locotenentul așeză pâinea pe tejghea și începu să-și pregătească grăbit un sendviș.

— Bună întrebare. Aveți vreo idee?

Vocea lui tăioasă o făcu să tresară.

— Nu.

McBride puse sendvișul pe un șervețel în fața ei și se așeză pe celălalt scaun.

— Nu mâncați? întrebă Lily.

— Nu mi-e foame, îi răspunse McBride, ținând capul ușor înclinat și țintuind-o pe scaun cu intensitatea privirii sale.

Lily se uită la el, răsuflând cu greu.

Avea trăsăturile prea aspre pentru a fi considerat un bărbat atrăgător. Dar ochii îi erau minunați, pătrunzători, limpezi și poruncitori. Culoarea li se schimba odată cu dispoziția sufletească: erau căprui când privea dus pe gânduri și verzi atunci când se înfuria.

Se întrebă ce culoare aveau în toiul pasiunii?!

Încercând să scape de efectul pe care îl avea asupra ei, Lily se aplecă spre el și spuse:

— Cu siguranță aveți întrebări pentru mine. Dați-i drumul.

— Ați mai avut vreo viziune? spuse sec locotenentul, iar pe Lily o trecură fiorii. Despre Abby?

Lily făcu eforturi să se concentreze.

— Da. Cred că era într-o rulotă. Fereastra avea ramă și pervaz de metal. Iar camera era micuță și părea ca o cutie, făcută din prefabricate.

McBride avea privirea întunecată și pătrunzătoare, imposibil de descifrat.

— Aveți și vreun indiciu despre cum s-o găsim?

— Nu. N-am văzut decât o cameră, care nu avea nimic ieșit din comun.

Încercă să își întoarcă privirea, dar nu reuși să își ia ochii de la el. Găsea că are ceva poruncitor, un aer de putere și siguranță care trezea în străfundurile ei o reacție primară.

De mult nu o mai făcuse un bărbat să se simtă atât de feminină. De ce oare acel bărbat trebuia să fie tocmai McBride ?

Cum el nu îi răspunse imediat, se fâstâci, ca un suspect la interogatoriu. Era convinsă că de aceea locotenentul păstra tăcerea.

— Mai e ceva...

Tăcu brusc, abținându-se să vorbească despre bizara apariție a celei de-a doua fetițe. McBride evident că nu credea nici în viziunile legate de Abby, iar Lily nu avea de gând să toarne gaz pe foc aducând vorba de încă o fetiță.

— Adică? întrebă el, văzând-o că tace.

— De data asta mi-a vorbit.

McBride își îndreptă spatele, arcuindu-și sprâncenele.

— Știu că sună aiurea, dar m-a auzit. Mi-a răspuns. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

Poate fiindcă Lily își petrecuse mai toată viața fugind de asemenea vedenii, nu explorase niciodată limitele capacității sale. Încă nu se putea hotărî să-l numească har, să-l valorifice precum surorile sale.

— Vă doare capul când aveți viziuni?

— Doar dacă mă împotrivesc.

McBride luă creionul și începu o pagină nouă. Mâzgăli ceva mărunt și ilizibil.

— Așa-i. Ați mai spus asta înainte să vă pierdeți cunoștința.

— Înainte de viziune.

— Hm, da, făcu el, învârtind creionul între degete. Ați spus că vă împotriviți pentru că vă temeți de ele.

Lily înghiți în sec.

— Da.

— De când aveți viziuni?

— Despre Abby?

McBride scutură din cap.

— Nu, în general.

— De când eram mică.

Viziunile făcuseră parte din viața ei dintotdeauna.

— Și mereu ați avut dureri de cap?

— Nu întotdeauna.

Înainte de moartea tatălui ei, nu avusese nici un motiv să se teamă de viziuni. Continuă:

— Când eram mai mică nu mă durea capul. Dar nu știam cum să mă împotrivesc când aveam o viziune.

Locotenetul păru pentru prima dată sincer mirat.

— Atunci nu vă temeați de ele? De ce?

În fața ochilor îi apăru un șuvoi de sânge pe o lamă de fierăstrău. Închise ochii, ascunzând imaginea în cotloanele minții.

— Încă nu văzusem nimic înspăimântător.

— Dați-mi un exemplu, murmură el. Monștri?

Își bătea oare joc de ea? Părea serios, așa că îi răspunse:

— Văd oameni răniți. Uciși. Oameni care suferă.

Oameni ca tatăl ei, murind pe un pat de rumeguș îmbibat cu sânge...

— De unde știți că nu aveți migrene când nu vă împotriviți viziunilor?

— Am avut una acum câteva zile și nu m-am mai împotrivit. Nu m-a durut deloc.

McBride își înclină capul:

— De unde știți că de asta nu v-a mai durut capul?

— Așa-i, n-am de unde să știu, oftă Lily. Mai contează? O să mă străduiesc să le văd chiar dacă o să mă doară capul.

— De ce să vă chinuiți?

— Pentru că Abby trăiește încă. Și pot să o ajut.

McBride o privi lung pe Lily.

— De ce aveți vedenii cu Abby Walters? De ce tocmai dumneavoastră?

— Nu știu.

Bănuiala din vocea bărbatului îi provocă un nod în stomac.

— Când au început?

— Vineri, la școală.

Amintirea acelor prime imagini pe care le întrezărise rămăsese vie. Ochii albaștri înspăimântați. Obrajii mânjiți de lacrimi. Părul roșcat și răvășit. Un țipăt îngrozit.

— Ați avut viziunea aceea înainte sau după ce ați vorbit cu mine?

McBride o atinse pe dosul palmei, trecându-și degetele pe pielea ei, arzând-o de parcă ar fi avut degete de foc.

Înghiți în sec cu greutate, înfrângându-și impulsul de a-l ruga să o atingă din nou.

— Înainte de asta.

Bărbatul era din ce în ce mai încordat.

— Cu cât timp înainte?

— Chiar înainte.

McBride îi aruncă o privire lungă, electrizantă și de data aceasta ochii îi erau verzi ca pădurea.

— Ce ați văzut atunci?

Îi relată acea străfulgerare de viziune, apoi îi povesti ce se petrecuse când o văzuse pe Abby în mașină.

— Cred că atunci o duceau acolo unde se află acum.

McBride bătea darabana cu degetele pe masă, la câțiva centimetri de mâna ei. Lily le urmărea cu privirea și ar fi vrut să le simtă din nou pe piele. O mistuia dorința de a-și apropia degetele de ale lui, dar se stăpâni, străduindu-se să îl privească în ochi și să ignore tentația de a-l prinde de mână. Dar ochii lui arzători, de culoarea smaraldului, nu puteau nicidecum să stingă focul ce se aprinsese înlăuntrul ei.

Își umezi buzele și încercă să își abată gândurile în altă parte.

— Puteți să-mi spuneți cum a murit mama lui Abby? îl întrebă.

Nu primi nici un răspuns.

— N-am nevoie de detalii, doar...

Oftă și încercă să îi explice senzațiile pe care i le provocase convorbirea cu răpitorul:

— Bărbatul care a sunat era disperat. Știu că a cerut o recompensă și poate că asta urmăriseră ei de la bun început. Dar nu cred că m-au sunat cu intenția asta.

McBride îi aruncă o privire tăioasă.

— Părea speriat. Nu cred că le-a ieșit cum voiau. Nu cred că intenționau să o omoare pe doamna Walters.

Detectivul o prinse de încheietura mâinii.

— De ce spuneți asta?

Vocea îi era bănuitoare, dar ochii aveau acum o nuanță de căprui, mai blândă.

— Nu e așa că s-a luptat cu ei? Lily n-ar fi putut spune de unde știa asta, dar era sigură. Nu credeau că li se va împotrivi. Poate că nu au copii și nu știau cum reacționează o mamă când copilul ei se află în pericol.

Îi dădu drumul, dar încă simțea căldura atingerii. Își frecă încheietura, încercând să scape de furnicătura pe care i-o lăsase strânsoarea mâinii sale pe pielea sensibilă, de parcă fiecare terminație nervoasă se trezise brusc la viață.

— Așa s-a întâmplat, nu? întrebă femeia.

Se aplecă spre ea pe deasupra mesei înguste, atât de aproape, că Lily îi simțea în nări mirosul cald, ispititor.

— De ce vă interesează cazul ăsta?

Lily își ridică bărbia.

— O tot văd pe fetița aceea speriată în minte. Trebuie să încerc să o ajut.

— N-aveți cum, îi zise locotenentul cu brutalitate.

— De ce nu? întrebă Lily.

— Pentru că a murit deja.

Tăioase ca o lamă și reci precum piatra, cuvintele lui se înfipseră în mintea femeii de parcă ar fi lovit-o cu adevărat. Scutură din cap:

— Nu-i adevărat. Au sunat răpitorii...

— De unde știți că nu a fost decât o glumă proastă?

— Am recunoscut vocea.

— Nu vă cred.

Lily închise ochii, fiind pe punctul de a-și astupa și urechile.

— Știu că el era.

— Sunt polițist de șaisprezece ani. Am cercetat cinci răpiri de copii puse la cale de oameni din afara familiei, zise iar vocea lui neutră păru brusc obosită. Răpitorii nu așteaptă cinci zile până să ceară recompensa. Știu că așa le lasă polițiștilor prea mult timp să acționeze.

Lily deschise ochii, dar nu văzu decât întuneric. O voce slabă, devastată de durere umplu golul.

A dispărut!

Întunericul se risipi. Văzu din nou decorul cunoscut al bucătăriei, iar ecoul celor două cuvinte îndurerate se contopi cu bâzâitul frigiderului din spatele ei. Lily se trezi că McBride o privește încruntat.

Bărbatul se ridică și împinse scaunul în spate cu zgomot.

— Am lăsat o mașină de poliție în fața casei să vă păzească la noapte. Mâine, dacă ne dați voie, vă vom pune un microfon la telefon, în caz că vă mai sună individul.

Locotenentul nu așteptă nici un răspuns. Traversase deja pe jumătate camera de zi, înainte ca Lily să reușească să se ridice în picioare.

Îl conduse până la ușă, tremurând încă după străfulgerarea pe care o avusese. De unde venise vocea femeii, vaietul acela îndurerat? Păruse un răspuns la vorbele amare ale lui McBride. Avea oare vreo legătură cu umbrele din trecutul lui?

Un trecut nefericit, fără îndoială. În spatele măștii sale neclintite, Lily întrezărise o durere atât de adâncă, atât de întunecată, încât abia dacă suporta să o contemple.

Îl prinse de braț în timp ce el deschidea ușa.

— Dar dacă nu vreau să îmi ascultați convorbirile?

— Nu vreți să aflăm cine vă sună?

Stătea atât de aproape de ea, încât Lily putu să îi observe fiecare fir de păr din barba nerasă. Își imagină înțepăturile pe care le-ar fi simțit pe piele dacă el și-ar fi lipit obrazul de al ei. Ochii lui păreau niște genuni negre pe malurile cărora crescuse mușchiul. Un șarpe de foc îi trecu prin vintre, lăsând o fierbințeală în inima feminității ei.

— Aș vrea să vă pun sub urmărire și celularul, adăugă el, cu blândețe.

Mda... Să-i asculte convorbirile.

— Numărul meu de mobil nu se află în cartea de telefon și nu au cum să-l afle. Dar puteți să îmi puneți sub ascultare telefonul fix.

Era evident că nu-i convenea refuzul ei, dar nu mai insistă. Păși afară pe terasă, luând cu el căldura cu care o înconjurase. Lily se simți stoarsă de puteri, slăbită, chiar sfârșită.

Se întoarse din nou către ea, privind-o amenințător, cu ochii aceia întunecați.

— Ați ales să jucați un joc periculos, domnișoara Browning. Aveți grijă!

Îl urmări cum se îndepărtează, cu haina fluturând în briza răcoroasă a serii, iar inima îi bătea mai puternic, ca un ecou al avertismentului lui solemn. Deși cuvintele lui aveau altă însemnătate decât cea pe care le-o dăduse ea, adevărul era același: răpitorii lui Abby știau cine este Lily și unde locuiește.

Nu mai era în siguranță în propria casă.

Capitolul al șaselea

Andrew Walters vorbea la celular când Lily ajunse la hotel. Își reprogramaseră întâlnirea pentru joi după-amiază. Îi luă pelerina de ploaie și o rugă să intre, schițând o grimasă în semn de scuză pentru că era nevoit să își continue convorbirea.

— Va trebui să renunțăm. Președintele filialei o să înțeleagă.

O invită să se așeze pe canapea și se apropie de fereastra care ocupa tot peretele camerei de zi a apartamentului. În timpul zilei, apartamentul de la ultimul etaj al hotelului McMillan se deschidea spre priveliștea pădurilor luxuriante din vestul orașului, dar ploaia și întunericul nopții preschimbaseră fereastra într-o oglindă. Aruncând o privire într-acolo, Lily constată că ploaia îi răvășise înfățișarea. Își netezi părul încrețit de umezeala de afară și își îndreptă fusta, stânjenită că nu arăta tocmai prezentabil.

Era important să pară credibilă în fața lui Andrew Walters.

Acesta reveni în cameră zâmbitor și își ceru scuze că o lăsase să aștepte.

— Era șeful meu de campanie la telefon. Trebuie să ne muncim creierii în căutare de soluții pentru a continua campania cu toate astea pe cap.

Lily încercă să își ascundă uimirea. Ar fi crezut că alegerile sunt acum ultimul lucru la care se mai poate gândi Andrew.

— Mă considerați insensibil, remarcă senatorul resemnat.

— Nu, răspunse femeia.

— Sunt oameni care au investit mult timp și mulți bani în campania mea. De dragul lor, trebuie să merg până la capăt, măcar de formă, zise și o invită să i se alăture pe fotoliu: E bine că am ceva constructiv care îmi ocupă mintea și nu mă lasă să mă gândesc la ce e mai rău.

Lily se așeză în locul pe care i-l arătase.

— E de înțeles.

Walters se lăsă în fotoliu și o cântări din priviri.

— FBI-ul mi-a spus că v-a sunat răpitorul. De ce credeți că v-a sunat pe dumneavoastră?

Dacă Andrew Walters avea cumva aceleași bănuieli ca McBride, știa să și le ascundă. Părea disperat și neliniștit, dar nu și sceptic.

Lily ar fi vrut să le poată răspunde amândurora într-un mod mai credibil.

— Presupun că mi-au văzut poza în ziar. Cea de la înmormântare. Numele meu apărea dedesubt și nu cred că sunt foarte multe Lily Browning în cartea de telefon a orașului Borland.

Era singura explicație plauzibilă.

— Mă întreb de unde a știut presa cum vă cheamă.

— Am crezut că dumneavoastră le-ați spus, zise Lily, înclinându-și capul.

— Nu, răspunse el, mijind ochii. Probabil că a făcut-o Blackledge. Știa că vom fi văzuți împreună și că lumea va face diverse presupuneri. „Andrew Walters nici n-a așteptat bine să se răcească trupul fostei soții până să-și găsească pe altcineva."

Lily se strâmbă.

— N-o să zică nimeni asta.

O privi într-un fel care o făcu să se simtă foarte naivă. Scutură din cap, șocată.

— Dacă prezența mea acolo...

— Asta-i politica. Toți aruncă cu noroi. Deja știu cum să mă feresc, spuse și chipul i se încordă de neliniște înainte de a continua: McBride spune că ați avut viziuni legate de fiica mea. Ce ați văzut?

Lily îi povesti despre vedenii, dar nu pomeni de cea de-a doua fetiță. Andrew Walters o asculta, cu mâinile încrucișate în poală, cercetând-o cu ochii săi ageri, de parcă ar fi cântărit adevărul din spusele sale.

— Cu ce era îmbrăcată? întrebă el atunci când Lily termină de vorbit.

Pentru o clipă, femeii nu-i veni nimic în minte. Își amintea atâtea lucruri despre Abby: mirosul ei, urmele lacrimilor de pe obrajii pistruiați și murdari, bucla roșcată care i se încolăcea aproape de mijlocul frunții. Dar cu ce era îmbrăcată?

Lily închise ochii, retrăind cea mai vie scenă din amintire, cea în care Abby stătea ghemuită în spatele mașinii. Auzi uruitul motorului, simți mirosul de mucegai al păturii sub care se ghemuia fetița, înfrigurată și înspăimântată. Văzu zulufii roșcați și răvășiți, dinții care clănțăneau.

Salopeta albastră, imprimată cu un iepure galben pe plastron.

— Cu o salopetă, zise femeia, cu vocea tremurândă. O salopetă albastră cu un iepuraș galben pe plastron. Iar dedesubt avea o bluză albă cu guler, cu mâneci lungi.

Când Lily își ridică privirea, văzu că Andrew se făcuse alb ca varul. Îi răspunse cu o voce nesigură.

— Dumnezeule, *chiar ați văzut-o*!

Lily răsuflă, răvășită. Se temuse că se înșeală, că viziunile ei nu sunt decât halucinații, cum credea, fără îndoială, McBride.

— Chiar așa era îmbrăcată?

Bărbatul dădu din cap, iar culoarea începu treptat să îi revină în obraji.

— O vecină care a văzut-o vineri dimineață și-a amintit cum era îmbrăcată. Îi luase cadou hainele de ziua ei.

— Așadar, mă credeți?

Andrew se întinse spre ea și o prinse de mână. Dădu din cap, cu o expresie solemnă.

— Vă cred.

O cuprinse un val de ușurare.

— Domnule Walters, o să fac tot ce pot să vă ajut.

— Mulțumesc, îi zâmbi el cu greutate. Și te rog să-mi spui Andrew.

Lily încuviință.

— Andrew…

O întrerupse soneria stridentă a telefonului, ațâțându-i nervii încordați.

— Asta este linia pe care o urmărește Poliția, vorbi Andrew, cu o voce sugrumată.

— Răspundeți, îl îmboldi ea, cu răsuflarea tăiată.

Era atât de tensionată, încât nici nu recunoscu semnele până ce nu i se încețoșă vederea.

Prin pâcla din ce în ce mai groasă, zări un bărbat aplecat asupra unui telefon, într-o cameră întunecată. Abia putea desluși pereții de un verde-închis și un calculator. Bărbatul era blond, avea un început de chelie și pielea albă ca laptele. Pe lentilele ochelarilor cu ramă de sârmă se reflectau două pătrățele albastre, imaginea ecranului calculatorului.

Când vorbi, Lily își dădu seama că îl privea pe bărbatul de la telefon.

— Domnule Walters, ascultați cu atenție.

Lily era sigură că nu mai auzise niciodată acel glas. Cu siguranță, nu era bărbatul cu voce aspră care o lovise pe Abby, cel care o sunase acasă miercuri.

— Cine e la telefon? întrebă Andrew.

— Fiica dumneavoastră e la noi.

— Abby e acolo?

Lily auzea vocea lui Andrew ca un bâzâit de muscă în ureche, ciudat de ireal, deși se aflau în aceeași cameră.

— Vreau să vorbesc cu ea!

— Până mâine după-masă faceți rost de 500.000 de dolari. Când îi veți avea, veți putea vorbi cu copilul. Ați înțeles? Iar dacă aduceți Poliția, n-o s-o mai vedeți niciodată.

Bărbatul își schimbă poziția, făcând scaunul de la birou să scârțâie. În spatele lui, Lily zări un pat cu len-

jerie verde, mototolită. Între perne zăcea un ziar. Pe prima pagină se vedea chipul pistruiat al lui Abby Walters. Iar camera nu părea să semene nici pe departe cu cea în care o văzuse pe Abby în viziunile sale.

— Voi suna mâine să vă spun unde să lăsați banii.

Mâna bărbatului tremura pe receptor.

„Nu e unul dintre răpitori, își zise Lily. Ei știu foarte bine că nu trebuie să îl sune direct pe Andrew Walters."

Se zbătu să iasă din pâcla care o înghițise, încercând să trântească ușa aceea mentală. Văzuse destul. Trebuia să îi spună domnului Walters tot ce știa.

Simți o zdruncinătură care o ajută să-și revină când acesta aruncă telefonul în furcă și se aplecă peste masă, răsuflând adânc și încercând să se calmeze.

Lily se împletici până la canapea și se așeză, apăsându-și tâmplele cu palma. Se zbătuse să iasă din acea viziune înainte ca ea să se sfârșească, iar acum plătea prețul acelei încercări. Prin fața ochilor îi jucau lumini și culori, iar la baza craniului simți prima împunsătură de durere. Se scotoci în poșetă după pastile și înghiți una fără apă, lăsându-și capul pe spate.

Andrew se întoarse către ea.

— Nu mi-a dat-o la telefon, bolborosi, în timp ce fața lui atrăgătoare se schimonosi de îngrijorare.

— Nu era acolo.

Lily se uită în ochii lui, îndurerată că trebuie să îi distrugă fărâma de speranță. Îi spuse ce își mai amintea din viziune.

— A fost o cacealma. Îmi pare rău.

Andrew se lăsă să cadă pe canapea alături de ea, îngropându-și fața în palme. Îl atinse ușor pe umăr, neștiind cum să-l consoleze.

Cineva bătu la ușă. Andrew o deschise și intrară doi detectivi.

— N-a stat destul de mult la telefon ca să-l putem depista, iar identitatea apelului e necunoscută, raportă unul dintre ei.

Lily deja nu îi mai asculta. Era copleșită de un val de durere și abia dacă mai era conștientă de vocea detectivilor sau de zbârnâitul telefonului lui Andrew atunci când îl sună din nou șeful de campanie. Glasul senatorului se topi când se duse să vorbească din camera alăturată.

Nu putea fi sigură cât timp trecuse, când fu trezită din amețeala produsă de durere de o altă voce. Se ridică cu greutate de pe pernele moi ale canapelei și deschise ochii.

Întâlni privirea prevestitoare de furtună a detectivului McBride.

Locotenentul stătea ghemuit în fața lui Lily, încercând să se arate supărat. Dar ea părea atât de vulnerabilă! Avea pleoapele înroșite. Din pricina migrenei, își zise el.

— Walters mi-a spus că, după părerea dumneavoastră, e o cacealma.

Lily își frecă brațele cu palmele, încercând să se încălzească. Era cald în cameră, dar i se făcuse pielea de găină pe antebrațul gol.

— Mai bine nu vă spunea.

— De ce? murmură McBride cu blândețe.

Lily uită la el bănuitoare.

— Nu vă deranjează că am venit?

Ochii și gura îi erau înconjurate de cute subțiri. O grimasă de durere. Nu se putu abține să nu o atingă pe frunte, netezindu-i pielea ușor încrețită.

— Vă doare capul?

Lily închise fără să vrea ochii și încuviință, întorcându-și capul ca să se lase în voia mângâierii lui. Corpul i se arcui înspre el, precum cel al unei pisicuțe dezmierdate.

McBride își retrase mâna fără tragere de inimă.

— Ce-ați făcut, v-ați împotrivit viziunii?

Își deschise ochii cu un tremur.

— Am vrut să-i spun lui Andrew Walters cât mai repede că nu e răpitorul, se bâlbâi de câteva ori, de parcă nu reușea să lege bine cuvintele. M-am chinuit să scap de viziune înainte să se sfârșească de la sine.

„Și acum suferi", își zise el, apoi se mustră că se lăsa amețit de aiurelile ei. Nu știa de ce o durea capul, dar asta n-avea de-a face cu faptul că era clarvăzătoare și avea viziuni.

În schimb avea dreptate când spunea că telefonul nu e decât o cacealma. Deși avusese prevederea să blocheze identitatea numărului de telefon și să nu vorbească prea mult ca să nu fie depistat, omul făcuse prostia să nu rezolve treaba decât pe jumătate.

Mâine va suna iar și îl vor prinde.

— Pot să mă duc acasă? întrebă Lily și se îndreptă, sprijinindu-se în mâini.

McBride se ridică să-i facă loc să se ridice, dar ea fu mai rapidă. Trupurile lor se lipiră unul de altul

pentru o clipă, electrizantă, înainte ca el să se dea la o parte.

Poate chiar este vrăjitoare, își zise locotenentul, căci prezența ei avea asupra lui efectul pe care îl are oxigenul asupra focului. Părea să nu aibă nici o șansă în fața ei, indiferent cât de mult încerca să i se împotrivească.

— Vă simțiți în stare să conduceți?

— Mă simt bine. Medicamentul și-a făcut efectul. Și nu vă faceți probleme, domnule polițist, nu produce somnolență.

Se uită la el lung, cu ochii măriți și strălucitori în lumina lămpii. Își pierdu puțin echilibrul și se înclină către el, apoi se îndreptă și porni încet spre ușă. McBride rămase pe loc, privind cu fălcile încleștate cum Andrew Walters o prinde pe Lily de braț și se apleacă înspre ea, apropiindu-și obrazul de al ei. Atingerea lui Walters pe brațul lui Lily deveni o mângâiere, aproape ca dezmierdarea unui iubit.

McBride simțea că se sufocă de mânie.

— Domnule locotenent?

McBride își smulse privirea de la Lily și Walters și se întoarse către detectivul care îl anunțase despre telefon.

— Preferați să luați banda cu dumneavoastră sau să o sigilez și să o trimit printr-un curier? repetă detectivul.

— Prin curier, răspunse McBride.

Ochii locotenentului se îndreptară spre ușă când cei doi detectivi o luară într-acolo.

Dar Lily ieșise deja.

Se îndreptă spre Walters.

— Vă simțiți bine?

Walters clipi buimac.

— Da. Ce nebunie! Un dement care își bate joc de noi, zise și scutură din cap. Cum poate cineva să facă așa ceva?

„Multe rele se petrec pe lumea asta", își spuse McBride. Din ce în ce mai multe pe zi ce trece.

— Nu putem fi siguri că nu e un telefon autentic.

— Lily e sigură și eu o cred pe ea.

McBride simți un gol în stomac și își luă mâna de pe umărul celuilalt.

— Domnule Walters, știți bine că nu putem fi absolut siguri până când nu facem cercetări amănunțite. Știu că domnișoara Browning pare convinsă de adevărul spuselor sale, dar...

— Nici măcar nu pare convinsă. Mi-aș face mai multe griji dacă ar fi sigură pe ea. Dar până acum a avut dreptate în tot ce a spus.

— Ca de exemplu?

— Știa cu ce era îmbrăcată Abby în ziua în care a dispărut.

McBride scutură din cap.

— Asta s-a publicat în ziar.

— Acolo nu scria nimic de iepurașul galben.

— A pomenit de iepure?

În stomacul lui McBride năvăli un val de acid. Poliția oferise o descriere a hainelor lui Abby — salopetă albastră și bluză albă —, dar nu amintise de iepurele galben tocmai ca să poată deosebi apelurile nebunilor de cele autentice.

Dacă Lily Browning descrisese într-adevăr cu exactitate hainele lui Abby, nu avea cum să știe asta decât dacă o văzuse pe copilă în dimineața în care dispăruse.

Iar el lăsase prostește ca un martor să iasă pe ușă nestingherit.

Cu pieptul strivit de mânie ca de un cerc de fier, McBride se îndreptă către ieșire.

— Mă duc; îi las pe specialiști să-și facă treaba. Mai aveți nevoie de ceva?

Walters părea extenuat.

— Îmi vreau fiica acasă.

— O găsim noi, rosti McBride și nu-i veni să creadă ce spusese când auzi propriile cuvinte.

Se înfuriase pe Lily Browning că îi dădea false speranțe lui Walters — și iată-l acum la rândul lui scoțând o minciună pe gură.

Nu credea că răpitorii vor mai suna, pentru că, după părerea lui, Abby Walters murise. Trecuse prea mult timp, nu se anunțase nici un martor și nu aveau nici un indiciu, cu excepția unei voci aspre înregistrate de robotul telefonic al lui Lily Browning. Cum putea ști dacă telefonul acela era unul autentic sau o altă minciună de-a lui Lily?

Dar nu-i putea spune asta lui Walters. Nu încă. Trebuia să-l lase să-și parcurgă propria călătorie, începând cu etapa plină de speranțe. Urmau nesiguranța, disperarea, iar, în final, furia oarbă care fierbea în suflet ca un banc fioros de piranha.

McBride nu știa dacă mai urmează ceva după asta.

Evitând aglomerația de pe șoseaua de centură, Lily o luă pe Black Creek. Presupunea un ocol, dar drumul nu era prea circulat, mai ales când ploua, iar Lily nu se simțea în stare să facă față traficului intens.

Cel puțin îi trecuse aproape cu desăvârșire migrena.

Dar atingerea lui McBride îi rămăsese pe piele ca semnul lăsat de un fier înroșit. Încă își amintea de mirosul loțiunii sale de ras, de intensitatea privirii care părea să vrea să o lase fără orice fel de apărare și să afle ce ascunde.

Era stupidă! N-avea sens să încerce să ghicească gândurile lui McBride. Nu o vedea decât ca pe o escroacă cu sânge rece care încearcă să profite de pe urma unui bărbat bogat, dar vulnerabil.

Lui Lily nu-i stătea în fire să țeasă fantezii. Nu era ca sora ei Rose o romantică incurabilă. Și nici impulsivă și îndrăzneață ca Iris. Lily era cea mai mare dintre surori, cea cu capul pe umeri. Cea care avusese grijă de surorile sale după ce mama lor murise, cu șase ani în urmă.

Nu era genul care să se îndrăgostească până peste cap de un bărbat care nici măcar n-o băga în seamă.

Hotărî că nu-i păsa de el câtuși de puțin.

Celularul sună, făcând-o să tresară. Scotoci prin poșetă cu mâna dreaptă și scoase telefonul.

— Alo?

— Nici nu suni, nici nu-mi scrii.

Vocea răgușită a lui Rose întotdeauna îi amintea lui Lily de mama lor. Iris, cu părul ca abanosul și ochii

negri ca boabele de cafea, semăna cel mai mult la înfățișare cu mama lor, dar Rose îi moștenise vocea joasă și ușor aspră, iar felul în care își lungea melodios vocalele te ducea cu gândul la fabricarea caramelului, la felul în care se întinde pasta de zahăr ars.

— Tocmai am vorbit cu Iris zilele trecute.

— Am știut întotdeauna că pe ea o iubești mai mult, spuse Rose nepăsătoare. Am visat ceva legat de tine astă-noapte, Lil.

— Zău? zise Lily apăsând frâna ca să ia „Curba mortului", un loc în care șoseaua Black Creek forma un S pronunțat, urmărind șerpuirile pârâului pe o distanță de câteva mile.

— Da. Ai cunoscut pe cineva în ultima vreme?

Lui Lily îi apăru în minte chipul viril al lui McBride.

— De ce?

— Pentru că o să te îndrăgostești de el.

Lily simți un fior pe șira spinării. Îl ignoră, strângând din buze.

— Nu-i adevărat.

— Și pe lângă asta o să-l ajuți să-și găsească fiica. Nu mi-e clar dacă faci asta înainte sau după ce te îndrăgostești de el.

— Acum știu sigur că n-ai visat nimic. Ți-a spus Iris despre viziunile mele.

Strângând telefonul între bărbie și umăr, Lily apucă volanul cu ambele mâini ca să ia o curbă strânsă.

— Așa-i, mi-a spus, dar am și visat.

— Păi, uite că de data asta te înșeli, zise Lily hotărâtă. Am stat oleacă de vorbă cu tatăl fetiței și te

asigur că ultimul lucru la care-i stă capul este să se îndrăgostească.

Rose oftă.

— Era un vis minunat. Erați în pădure. Era acolo o căsuță cu o scară șubredă de lemn. Iar el stătea acolo, bărbatul ăsta incredibil, și ținea în brațe o fetiță. Și apoi s-a întors spre tine și... Ce mai, oftă Rose mulțumită. Erați îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt. Mi-a dat fiori.

Lui Lily i se ridică părul măciucă pe scalp. Dacă ar fi auzit lucrurile astea de la oricine altcineva, nici nu le-ar fi băgat în seamă. Dar harul lui Rose de a prezice iubirile era la fel de puternic ca harul lui Lily și mult mai bine ținut în frâu. Cu toate acestea, Lily pur și simplu nu își putea imagina nimic între ea și Andrew Walters.

— Cum arăta tipul?

— Nu-mi amintesc decât că era brunet.

— Și fetița? întrebă Lily, cu gândul la Abby.

— Tot ce mai știu e că avea niște ochi mari și negri care s-au luminat când ea te-a văzut.

În fața ochilor lui Lily se ivi un chip: cel al fetiței brunete care intervenise în viziune. Lily se cutremură. Asta ar fi chiar culmea!

— Ia s-aud și eu ce vedenii ai avut.

Lily îi povesti tot, inclusiv faptul că reușise pentru prima dată să ia legătura cu cineva în timpul viziunii.

— Te-a auzit? Super! Crezi c-o s-o găsești?

Lily oftă.

— Sper. Mi-e frică, Rose. E atât de speriată. Mă simt neajutorată, oftă ea din nou. Și, în timpul ultimei viziuni cu Abby, am mai văzut o fetiță.

— Răpitorii mai țin un copil acolo? întrebă Rose.

— Nu cred. Cred că fetița asta e în altă parte. Poate undeva în apropiere.

După ce aproape toată viața ei se ferise de viziunile pe care le avea, Lily nu prea știa cum se petrec, de fapt, lucrurile. Oare apariția celei de-a doua fetițe avea vreo legătură cu răpirea lui Abby? Oare exista măcar cealaltă copilă sau era doar o halucinație?

Poate nu fusese decât o apariție întâmplătoare. O coincidență. O suprapunere a două frecvențe sau cum s-o fi numind când doi clarvăzători se intersectează.

— Trebuie să închid, Lil. Iris e în pivniță, fierbe niște ochi de salamandră și cred că tocmai a sărit ceva în aer, zise Rose, iar buna dispoziție ce răzbătea din vocea surorii sale o convinse pe Lily că sora cea mai mică exagerează. Mai dă și tu un semn de viață, bine?

Lily constată uluită că râdea. De când nu i se mai întâmplase oare?

— Dacă mai rămâne ceva din casa aia până când tu și cu Iris vă terminați treaba, o să vin cu siguranță acasă de Ziua Recunoștinței.

După ce închise telefonul, zări două faruri lucind în retrovizor.

Strângea tare de volan, simțind că îi transpiră palmele în mănușile de piele. Tot ce putea vedea prin beznă din mașina lui Lily Browning erau cele două lumini de semnalizare din spate, care ardeau ca doi ochi roșii. Apăsă accelerația la maximum, apropiindu-se vertiginos de ea.

Știa prea multe. Văzuse prea multe.

O să strice totul.

Se apropiase îndeajuns cât să vadă bara de crom lucitoare a Buick-ului ei și abțibildul dreptunghiular pe care scria cu majuscule albe pe fond roșu: Școala elementară Westview.

O învățătoare, își zise. Îl încerca un hohot de râs panicat. Cea mai primejdioasă femeie din lume era o idioată de învățătoare. Cum se întâmplase așa ceva? Cum de se dusese totul de râpă așa, deodată?

Nu mai conta. Totul trebuia să se sfârșească aici. Chiar acum.

Văzând că rampa de urcare pe șoseaua de centură era blocată, iar mașinile stăteau la coadă pe o distanță de un cvartal, McBride își urmă instinctul și o coti spre șoseaua Black Creek, evitând stresul traficului. Dacă avea puțin noroc, Lily era pe autostradă și o să ajungă acasă înaintea ei. Dacă nu, cel puțin exista șansa să o prindă din urmă pe drumul ocolit și plin de serpentine.

Puse mâna pe celular și îl sună pe Theo Baker pe o linie directă.

— Cheamă întreaga echipă de căutare mâine la prima oră. Mi s-a trimis o copie după convorbirea...

— O am chiar aici, în mâinile mele.

— Perfect! Pune-i pe tehnicieni să facă câte-o copie pentru toți membrii echipei. Să vedem dacă recunoaște careva vocea.

— Tot mai crezi că-i o cacealma?

— Sunt nouăzeci și nouă la sută sigur.

„Dar tocmai acel unu la sută te poate mușca de fund când nici nu te-aștepți“, își zise McBride, închizând telefonul.

Vremea se înrăutățea. De parcă nu era suficient că ploua cu găleata, îngreunând vizibilitatea la mai mult de câțiva metri în față, acum se lăsa și ceața. McBride se strădui să vadă în față, ridicând piciorul de pe accelerație când se apropie de „Curba mortului“. Ploaia răpăia pe caroserie și pe parbriz, iar ștergătoarele abia reușeau să țină pasul.

În față, bezna fu străpunsă de două lumini roșii. O mașină, constată el. Mașina lui Lily, oare? Acceleră, neluându-și ochii de la lumina lor. Când ieși din curbă, apăru o altă pereche de lumini. Își miji ochii, încercând să își dea seama ce vede. Acum două perechi de lumini se deplasau în paralel pe șoseaua cu două benzi. O depășire?

Brusc, ambele mașini se smuciră cu putere spre dreapta. McBride simți că-i bate inima mai tare. Să se fi ciocnit?

Se sperie dintr-o dată când îi sună celularul. Puse mâna pe el și apăsă o tastă.

— McBride.

— Domnule locotenent, sunt Alli, dispecerul. Ne-ați rugat să interceptăm toate apelurile numărului de telefon 555-3252.

Numărul lui Lily.

— O femeie, Lily Browning, vorbește cu operatorul de la linia de urgențe. Spune că o altă mașină încearcă să o scoată de pe șosea.

— Unde se află?

În fața lui, cele două perechi de lumini se smuciră din nou periculos de mult spre dreapta.

— Șoseaua Black Creek, la o milă înaintea intersecției de la mila cinci.

Lui McBride îi sări inima din loc. Apăsă puternic pe accelerație, nepăsător la figurile de patinaj pe care le executau cauciucurile Chevrolet-ului pe asfaltul alunecos.

Dintr-o dată, luminile din față dispărură. McBride își ținu respirația. O clipă nici nu auzi vocea dispecerului care îl striga pe nume.

— Da?

— Domnule locotenent, s-a întrerupt legătura.

Capitolul al șaptelea

Lily azvârli telefonul descărcat pe scaunul din dreapta, blestemându-se că nu îl încărcase înainte de a pleca de la hotelul McMillan. Cel puțin reușise să-i comunice operatorului unde se află înainte să i se termine bateria.

Prinse cu putere de volan și se pregăti pentru impact când mașina de alături o izbi din nou, făcând ca automobilul ei să alunece înspre marginea drumului. Învârti de volan ca să redreseze mașina, reușind să o repună pe șosea înainte de-a fi proiectată înspre pădurea deasă de dedesubt.

În lipsa unui felinar, pe acea porțiune de șosea fără case, nu putea vedea nici mașina, nici șoferul. Era o berlină de culoare închisă, probabil, mai veche, după formă, cu geamuri fumurii, care nu permiteau să se vadă nimic înăuntru. Iar faptul că nici măcar nu întrezărea chipul celui care încerca să o scoată de pe șosea o înspăimânta și mai tare.

Ce se va întâmpla dacă atacatorul va reuși să o arunce în râpa abruptă și se va izbi de copacii de dedesubt? Oare ar putea fi văzută de pe șosea, presupunâd că ar trece cineva pe acolo? Și ce-ar face atacatorul dacă ea ar rămâne prinsă ca într-o capcană pe fundul râpei, lipsită de apărare?

Nu putea să nu se gândească la Debra Walters și la Abby, singure pe acel drum necirculat, lipsite de ceva cu care să se apere, unica lor armă dovedindu-se hotărârea Debrei de a-și apăra fetița cu prețul vieții.

Oare după geamurile fumurii se ascundea bărbatul cu voce aspră din viziunea ei? Știa unde locuiește. Să o fi urmărit de la hotelul McMillan, așteptând momentul potrivit să acționeze?

După o altă curbă, farurile luminară conturul parapetului de beton al unui viaduct ce trecea peste un defileu îngust. Lily nu avea nevoie de capacitățile sale supranaturale pentru a-și da seama că celălalt șofer își va înzeci eforturile în încercarea de a o proiecta de pe șosea odată ajunși pe pod. Iar dacă mașina cădea în pârâu, ea n-ar fi supraviețuit accidentului.

Mări viteza când urcă viaductul, rugându-se ca mașina să aibă suficientă aderență pe asfaltul alunecos cât să treacă în siguranță de partea cealaltă. Mișcarea ei îl luă prin surprindere pe atacator, care fu nevoit să forțeze motorul ca să nu rămână în urmă.

Tactica lui Lily îi dădu un avantaj suficient și reuși să treacă nestingherită podul, dar, odată ce ajunse pe malul celălalt, berlina neagră se izbi de spatele Buick-ului și viră puternic spre dreapta. După această manevră a atacatorului, prea rapidă ca să se mai poată redresa, mașina patină și se răsuci în jurul propriului ei ax.

Încercă să o țină pe șosea, dar impactul fusese prea puternic. Mai apucă să vadă un amestec de lumină și umbre, iar Buick-ul zbură de pe asfalt și alunecă în

râpa adâncă de trei metri, izbindu-se de un copac cu un trosnet care o zgudui cu putere.

Mai întâi capul îi fu smucit înainte, apoi se lovi cu ceafa de tetieră. În fața ochilor ei pluteau explozii de lumini, ca niște artificii. Când iureșul de lumini colorate se potoli, se strădui să își revină din șoc și să-și dea seama în ce situație se află.

Cea mai mare parte a impactului cu arborele fusese suportată de portbagajul Buick-ului. Botul mașinii arăta destul de bine. Nu i se activase airbag-ul, deși centura de siguranță își făcuse bine treaba, ținând-o țintuită când mașina zburase de pe șosea. Avea să simtă probabil multe zile vânătăile provocate de centură pe umăr, iar durerea de cap îi revenise întreit. Dar, afară de asta, putea să se miște și nu leșinase.

Tremurând din toate încheieturile, Lily opri motorul. Ștergătoarele se opriră la jumătatea parbrizului, iar fâșâitul lor ritmic încetă. Liniștea fu alungată de răpăitul stropilor de ploaie pe plafonul mașinii și de gemetele lugubre ale vântului șuierând între copacii din spatele ei, sunete care o făceau să se simtă infinit mai vulnerabilă și părăsită.

Fixa speriată perdeaua de apă care aluneca pe parbriz, încercând să vadă șoseaua. Manevra care o proiectase de pe asfalt fusese riscantă și pentru cea de-a doua mașină. Oare își găsise sfârșitul pe partea cealaltă a șoselei?

Se aplecă și deschise torpedoul, cotrobăind până dădu de încărcătorul telefonului. Se va simți mai bine după ce va lua din nou legătura cu operatorul de la linia de urgențe.

Dar când își găsi în sfârșit celularul, aflat undeva sub scaunul din dreapta, acesta avea carcasa de plastic spartă și contorsionată, iar niște fire se iveau prin crăpătură.

Slavă Domnului că reușise să sune după ajutor înainte de a rămâne fără baterie. Dar va dura mult până o vor găsi în acea zonă a șoselei. Iar dacă agresorul nu ieșise și el de pe carosabil...

Dintr-o dată, parbrizul fu luminat de niște faruri, distorsionate de ploaia deasă. Se strădui să vadă ceva prin potopul din jur, cu inima cât un purice.

Două fascicule puternice străbătură bezna, venind din partea superioară a râpei. Erau nemișcate și luminau constant.

Cineva parcase pe marginea șoselei.

Stomacul i se strânse de spaimă. Ce să facă? Să stea pe loc? Să încerce să iasă și să se ascundă în pădure?

Nu putea să riște să rămână acolo. Era ca un șobolan în cușcă, așteptând să fie dat de mâncare unui șarpe. Nu avea tocmai pantofii potriviți pentru o excursie în pădure, dar spera că nu va trebui să rămână acolo multă vreme. Numai de ar veni mai repede ajutoarele, înainte să o găsească atacatorul...

Îi fu mai greu să deschidă ușa decât se așteptase. Mașina se afundase în noroi și nu avea loc suficient.

Se strecură prin crăpătura făcută, ținându-și pelerina de ploaie în timp ce se împleticea prin noroiul lipicios. Pierdu imediat un pantof și irosi clipe prețioase până să-l găsească, ghemuită la pământ în

speranța că șoferul mașinii de deasupra ei nu o zărise încă prin întuneric și ceață.

Își scoase și celălalt pantof și merse lipăind pe pământul îmbibat cu apă, până ce reuși să se ascundă între copaci. Se lipi cu spatele de un pin înalt și trase cu ochiul să vadă ce se petrece pe șosea.

La marginea drumului, în bătaia farurilor care o luminau din spate, se contura o siluetă înaltă. Părea să privească în jos, spre mașina ei, ținându-și pumnii strânși. Apoi o luă la goană la vale, coborând râpa, fără să-i pese că alunecă pe iarba udă.

Nu-i mai vedea acum decât umbra, înaltă și amenințătoare, atât de aproape încât îi auzea șuierul inegal al respirației. Groaza i se încolăcise ca o viperă în vintre, umplându-i întregul trup cu veninul groazei.

Dar atunci când bărbatul deschise cu o smucitură portiera din partea șoferului, lumina din cabină îi contură profilul bine cunoscut, scoțând la iveală maxilarul viril și ridurile săpate de-o parte și de alta a gurii.

Lui Lily i se înmuiară genunchii de ușurare. Își înfipse unghiile în scoarța pinului ca să nu alunece pe pământ. Din gâtlej îi ieși un scâncet abia auzit când îi intră o așchie în palmă.

— McBride.

Se întoarse, căutând-o cu privirea printre copaci.

— Lily?

Porunci picioarelor să o susțină, măcar pe distanța celor câtiva pași împiedicați pe care-i făcu până la luminișul în care o aștepta McBride. Nu îi mai vedea fața, acum că stătea cu spatele la lumină, dar îi auzi

repirația ușoară și văzu umerii lui relaxându-se, înainte de a porni spre ea. O ajunse din două salturi și o prinse în brațe.

Îl cuprinse cu mâna pe după gât în timp ce o ridica din iarba umedă și o ținea strâns la piept. Inimile lor băteau la unison, mai să le spargă pieptul.

— Ești rănită?

Încercă să îi dea drumul, dar ea îl strânse și mai tare, scuturând din cap. Își strecură o mână prin părul ei și îi îndepărtă șuvițele ude de pe față.

— Ești sigură?

Lily confirmă, dând din cap:

— Cred că am niște vânătăi. Dar o să-mi treacă.

McBride aruncă o privire peste umăr către mașina făcută zob, apoi se întoarse din nou către ea. Acum că ochii i se obișnuiseră cu întunericul, Lily desluși fălcile încordate și furia abia reținută din privirea bărbatului.

— Cine ți-a făcut asta? L-ai văzut?

Încercă să-și adune gândurile, deși șocul acela întârziat și strânsoarea brațelor lui McBride o împiedicau să judece coerent.

— Era o berlină neagră, cu patru uși și geamuri fumurii. N-am văzut cine era la volan.

McBride scoase o înjurătură brutală.

— Am văzut totul. Eram cam la un kilometru în spatele tău când a început să te izbească. Dar n-am reușit să ajung la timp.

— Tu erai?

Își aminti de farurile din oglinda retrovizoare care îi treziseră pentru o clipă speranța. Își lipi fruntea de

gâtul lui și degetele ei se înfipseră în mușchii umerilor, îngrozită la gândul că s-ar fi putut foarte ușor întâmpla ca soarta ei să ia o altă turnură.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu cealaltă mașină?

— Nu puteam distinge decât luminile din spate. Presupun că și el m-a văzut și a șters-o. Când am dat de urmele de roți pe iarba de la marginea râpei, m-am oprit să văd dacă nu ai pățit ceva.

Îi dezmierdă obrazul cu degetul mare și se opri sub buza de jos. Glasul i se înmuie:

— Tremuri toată.

Într-adevăr, tremura. Și oricât de mult s-ar fi străduit să se convingă că era din cauza șocului, era limpede că trupul fierbinte al lui McBride lipit de al ei îi dădea fiori, și nu altceva.

Bărbatul îi privi buzele întredeschise, cu respirația brusc accelerată. Lily putea citi pe fața lui tensiunea care îl măcina, convingerea că trebuie să se stăpânească. Îndoielile îi dădeau și ei ghes, dar își apropie fața de a lui și buzele li se întâlniră.

Sângele îi clocotea în vene, buimăcind-o. McBride o strânse mai puternic în brațe, lipind-o de el. Cealaltă mână îi răvășea părul ud, răsucindu-l în jurul pumnului, ținând-o captivă.

O sărută prelung, cerându-i tot atât pe cât oferea, ațâțând flăcările care o mistuiau. Își trecu limba peste buza ei inferioară, gustând-o.

Din gâtlejul lui Lily ieși un geamăt răgușit de plăcere. Drept răspuns, o strânse și mai tare, ridicând-o în aer. Mâna îi alunecă pe spatele ei, până jos, lipindu-i

strâns șoldurile de proeminența bărbăției lui. O inundă un val de căldură, ce i se cuibări între coapse, radiind de acolo în tot corpul.

Nu-și dezlipi buzele de ale ei decât o clipă, ca să o dezmierde pe obraz și pe gât, gura lui coborând de-a lungul claviculei. Simțea că se contopește cu el, iar venele îi erau incendiate năvalnic de dorință.

Îndată ce în depărtare se auziră primele sirene, îl strânse mai tare de umeri, nepregătită încă să-i dea drumul. Dar el se desfăcu din îmbrățișare, lăsând-o jos cu blândețe, și făcu un pas în spate, răsuflând iute și adânc. Privirea lui se adânci într-a ei, nesigură și ciudat de vulnerabilă, pe când ascultau urletul tot mai puternic al sirenelor care străpungea perdeaua deasă de ploaie.

După o clipă nesfârșită, întinse mâna către ea:

— Crezi că poți să urci râpa cu puțin ajutor?

Încuviință și îl prinse de mână, întrebându-se dacă el simte furnicăturile ce îi mai treceau încă prin trup în urma sărutului.

Mâna îi dispăru în căușul uriaș al palmei lui.

— Îți trebuie ceva din mașină?

— Poșeta.

Îi dădu drumul doar cât să meargă să îi aducă geanta. Apoi o prinse din nou de mână și o ajută să urce panta abruptă.

Când ieșiră în șosea, în spatele mașinii parcate a lui McBride tocmai opreau o mașină de poliție și o ambulanță. Cei doi medici o luară îndată în grijă, despărțind-o de McBride și ajutând-o să se așeze pe o

targă din interiorul mașinii ca să o examineze. Se apleacă și încercă să privească printre ei, nescăpându-l din ochi pe McBride.

Acesta stătea la câțiva pași distanță, în bătaia luminii aurii ce ieșea pe ușa ambulanței. O îmbărbătă din priviri, apoi se întoarse să vorbească cu polițiștii în uniformă care îl așteptau lângă mașină.

Lily se întinse pe targă și închise ochii, cu buzele fremătând încă de amintirea sărutului.

Ceasul lui McBride arăta patru și jumătate când se trezi, cu puțin înainte de răsăritul soarelui, în camera de zi, cufundată în întuneric, a lui Lily Browning. Canapeaua părea făcută pentru o femeie micuță. O canapea în miniatură. În nici un caz nu era potrivită pentru un bărbat de înălțimea lui.

Medicii de la ambulanță îl asiguraseră că vânătăile provocate de centura de siguranță erau superficiale. Lily se afla în stare de șoc, dar un duș fierbinte și o noapte de somn într-un pat călduros o vor pune repede pe picioare.

Adormise în mașina lui și nu se dezmeticise decât pentru a face un duș și a se târî până în pat. Când McBride intrase în camera ei, puțin după ora nouă, dormea dusă.

Frecându-se ca să își dezmorțească gâtul, bărbatul așteptă să i se obișnuiască ochii cu lumina slabă a felinarului din stradă care se strecura prin perdelele subțiri de la ferestrele din față. Își întinse picioarele, încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

N-ar fi trebuit să rămână acolo. În fața casei ei era parcată o mașină a poliției, cu doi oameni de încredere. Exagerase petrecând o noaptea în acea locuință.

Ca să nu mai vorbim de situația în care se pusese!

O sărutase. Și nu fusese un sărut scurt, pe obraz, cât să o îmbărbăteze. Nu! O sărutase îndelung, senzual și cu nesaț.

Mai rău decât atât, gustul ei fusese exact cel la care se așteptase: dulce și ușor picant, ca mierea albinelor sălbatice. Rotunjimile trupului ei se potriviseră atât de bine cu trupul lui. O simțise atât de înfierbântată și de catifelată, în ciuda ploii înghețate care îi uda pe amândoi până la piele.

Cum de fusese în stare de așa ceva? Chiar și acum simțea chemarea ei, din spatele ușii închise de la capătul coridorului. Dacă s-ar apropia de patul ei, oare l-ar respinge?

Își frecă cu palmele ochii istoviți de somn. Își ieșise din minți. Era unul dintre suspecți, pentru numele lui Dumnezeu! Atacul din seara precedentă nu schimbase cu nimic faptul că avea informații pe care numai răpitorii și Poliția ar trebui să le dețină. De unde știa cum era îmbrăcată Abby în ziua în care dispăruse?

„Poate că a văzut-o cu adevărat într-o viziune", îi șopti o voce perfidă în ureche.

Nu. Nu era atât de naiv! Se fripsese deja o dată cu astfel de lucruri. Dar cum putea fi femeia aceea înfrigurată care îi întorsese sărutul cu o patimă dulce și îmbătătoare implicată în crimă și răpire?

Își îngropă fața în mâini. Ambele variante păreau la fel de absurde.

Dar poate că nu erau singurele.
Poate că adevărul se afla undeva la mijloc.

Lily zăcea încolăcită în pat, împreună cu pisicile, plutind între veghe și somn. Cu toate că somnul îi prinsese uimitor de bine, o durea tot corpul de la încercarea prin care trecuse. Și, dincolo de junghiurile de durere, persista un freamăt interior pe care nu putea să-l ignore, amintindu-i neîncetat de faptul incomod că un singur sărut devastator îi răsturnase întregul univers interior.

Cum de-și pierduse stăpânirea de sine în asemenea hal? Nu putea avea încredere în McBride. Era evident faptul că el încă o credea implicată în răpirea lui Abby Walters. Lily citise adevărul în ochii lui în ziua precedentă, în camera de hotel a lui Andrew. Și chiar dacă îndoielile lui n-ar fi înălțat între ei un zid de netrecut, el singur, ca bărbat, însemna o mare primejdie pentru inima ei.

Cu cât mai multe afla despre detectiv, cu atât mai puține știa de fapt. Era un bărbat înconjurat de un mister. Unul teribil, dacă ar fi fost să ghideze după întunericul pe care-l simțise venind dinspre el în seara aceea petrecută în bucătăria ei. Dacă prezența lui îi va declanșa în minte ororile pe care le tăinuia? Va putea oare suporta?

Se cutremură înfrigurată, în ciuda păturilor îngrămădite peste ea. Delilah se trase mai aproape, ca un ghem fierbinte, dar tremurul ei se înteți. Întunericul din dormitor începuse deja să își schimbe culoarea și țesătura înainte să își dea seama că are o nouă viziune.

Deschise larg ușa din mintea ei, curioasă și temătoare în același timp. Pătrunzând tot mai adânc în ceața

groasă, simți o împunsătură de durere în ochi care o avertiză că trebuie să se lase purtată de viziune, fără să forțeze ritmul.

În sfârșit, ceața se risipi și o zări pe Abby Walters culcată pe patul incomod pe care o văzuse și în ultima viziune. Copila avea somnul agitat, iar pleoapele palide îi fremătau din pricina visului. Părea mai curată decât înainte. Lily inspiră adânc pe nări și simți mirosul de săpun.

O îmbăiase cineva, își zise ușurată. Poate că asta însemna că încercau să aibă grijă de ea așa cum se cuvine.

Doar dacă nu...

Un gând oribil îi răvăși mintea. Abby, dezbrăcată și lipsită de apărare, în ghearele bărbatului sau bărbaților care îi uciseseră cu atâta cruzime mama. Lui Lily îi veni să vomite, iar ochii i se umplură de lacrimi înțepătoare.

— Ce ți-au făcut, mititico? întrebă, mângâind-o pe Abby pe obraz, simțind urmele lacrimilor pe vârful degetelor.

— N-are nimic, șopti de foarte aproape o voce de copil.

Lily se răsuci.

În spatele ei stătea fetița cu păr negru din viziunea precedentă, îmbrăcată în pijamale cu dungi galbene care păreau să-i fi rămas prea mici. Strângea la piept o jucărie de pluș jerpelită de culoare verde, rotundă și zdrențuită, din care ieșiseră demult câlții.

Îi zâmbi temătoare lui Lily.

— Am păzit-o eu în lipsa ta.

Capitolul al optulea

Lily crezu că-și pierde mințile.

— Ai păzit-o tu?

Fetița încuviință.

— Știu că nu poți să stai tot timpul cu ea, așa că uneori vin eu să văd ce mai face.

Gândurile lui Lily se învălmășiră și se temu că se trezește la realitate. Se strădui să își păstreze calmul, de teamă să nu rupă firele subțiri ca pânza de păianjen care o țineau în acea viziune.

— Cine ești tu?

— Mama îmi spune Gina, dar nu cred că ăsta e numele meu. Știi, ea nici nu-i mama mea adevărată. Mama mea a murit.

Lily observă că fetița e aproape transparentă, spre deosebire de Abby. Își dădu seama că nu se afla în aceeași cameră, ci în altă parte.

Dar unde?

— Nu mai pot să rămân, zise fetița și imaginea ei începu să pălească.

Lily întinse mâna, întrebându-se dacă o poate atinge.

— Așteaptă, Gina! Ești sigură că Abby n-are nimic?

Spectrul fetiței începu să tremure.

— Da.

Înainte ca Lily să mai poată face o mișcare, fetița brunetă dispăruse.

Se întoarse încet către Abby. Pleoapele fetiței nu mai tremurau și acum respira profund și liniștit. Lily simți cum o cuprinde ușurarea și mai veghe o clipă somnul dulce al copilei, înainte de a fi înghițită de un vârtej care o trase înapoi spre ușa de trecere.

Se întinse și o mai mângâie o dată pe Abby pe obraz, înainte ca ușa din mintea ei să se închidă, ascunzând-o pe copilă.

Ieșind din beznă, Lily se ridică în capul oaselor în pat, tremurând toată și frecându-și brațele cu palmele pentru a se încălzi. Chipul fetiței brunete îi rămăsese întipărit în minte, cu fața tristă și palidă, de forma unei inimi.

Se cutremură. Cine era oare această fetiță serioasă?

Dormitorul era inundat de lumina albastră a lunii. Fetița clipi când ieși din beznă și se trezi ghemuită în pat.

Aruncă o privire în jur, ca să se asigure că este în camera ei. Îl strânse mai tare la piept pe domnul Verde, frecându-și obrazul de plușul uzat. Ciuli urechile, încercând să audă dacă nu cumva mama ei se trezise. Dar în casă domnea tăcerea.

Se înveli strâns în plapumă și privi fix tavanul plin de crăpături. Știa că ceva nu e în regulă cu mama ei. Cu mintea ei de copil, înțelesese și că problemele mamei sale erau cumva legate de ea.

Mama îi zicea Gina, dar nu așa o chema de fapt. Numele ei era Casey. Își amintea vag de cineva care-i zicea așa. „Casey, mititico, vino-ncoa'." Glasul acela din amintire era grav, un glas de bărbat, aspru, dar plin de iubire.

Știa că vocea era a tatălui ei, dar abia dacă își mai aducea aminte de el. De când se știa, stătuse doar cu femeia căreia îi zicea mamă. Amintirile neclare din timpul nopții, în care se făcea că stătea în brațele tatălui ei, erau mai degrabă niște vise.

Vise frumoase.

Ghemuită sub plapumă, Casey simți cum o cuprinde somnul. Închise ochii, cu gândul la Lily, femeia aceea drăguță care avea grijă de Abby. Casey zâmbi în întuneric.

Surâsul o purtă ușor pe aripile somnului.

Razele puternice ale soarelui care intrau pieziș pe fereastra dormitorului o treziră pe Lily. Ceasul electronic de pe noptieră arăta ora 7.25. Va întârzia la școală.

Se sculă iute și scoase un suspin când simți cum un junghi o săgetă în tot corpul, urmat de o durere acută în ceafă. Evident, nu avea cum să se ducă la muncă.

Se întinse după telefon și o sună pe Carmen Herrera la birou.

— Carmen, eu sunt, Lily. Îmi pare atât de rău, am dormit prea mult și nici n-am avut cum să...

— Lily! Slavă Domnului că ești teafără! o întrerupse Carmen. M-a sunat azi-dimineață locotenentul

McBride să mă anunțe că ai avut un accident, ca să găsesc pe cineva să te înlocuiască. A zis că ești în stare de șoc.

Lily aruncă o privire în oglinda de la budoar. Cearcănele îi erau aproape la fel de negre ca vânătăile de pe umăr și de pe piept, unde își lăsase urmele centura de siguranță.

— Am câteva vânătăi dureroase, dar cred că o să-mi revin până luni. Mulțumesc că ai găsit pe cineva să vină în locul meu.

Închise telefonul și își trecu ușor picioarele care o dureau peste marginea patului. Jezebel intră pe nesimțite din coridor și se încolăci în jurul gleznelor ei, mieunând.

— Așa-i că ți-e foame, Jezzy?

Își puse halatul și șchiopătă până la bucătărie, întrebându-se dacă McBride a plecat deja la serviciu.

Dar el o aștepta acolo, cu ziarul de dimineață întins pe masă și cu o cană aburindă de cafea alături. Își ridică privirea când ea intră.

— Pisica aia cuminte a mâncat. Cea dementă a refuzat să înghită ceva din ce i-am dat eu.

Lily trase cu ochiul amuzată la cele patru conserve de mâncare pentru pisici de pe masă și schiță un zâmbet.

Luă conserva de ton, mâncarea preferată a lui Jezebel, și goli conținutul într-unul din vasele pisicilor. Jezebel se puse imediat pe înfulecat.

— Răzgâiată ce ești! murmură McBride.

— Mulțumesc că ai sunat la școală, zise Lily, turnându-și o ceașcă de cafea și așezându-se alături de el la masă.

Sorbi o înghițitură de cafea tare și fierbinte, care îi arse gâtlejul, făcând-o să lăcrimeze.

— M-am gândit că o să fii cam zguduită după accident și că nu vei fi în stare să te descurci cu o hoardă de copii de opt ani, răspunse el, coborându-și ochii spre gâtul ei. Te dor tare vânătăile?

— Nu prea, zise Lily și își duse mâna la gât.

Se purta prea frumos. O făcea să se simtă nelalocul ei.

— Sper că nu te superi, dar am găsit numărul de telefon al surorilor tale în carnețelul de adrese și le-am sunat să le spun că ai avut un accident. Am vorbit cu cea pe care o cheamă Rose.

Lily se abținu să nu râdă când îi văzu expresia feței. Două minute la telefon cu Rose îl zăpăciseră probabil complet. Sora ei cea exuberantă era exact opusul lui Lily.

Apoi se întristă. Nu fuseseră dintotdeauna atât de diferite.

— A spus că sosește înainte de prânz.

Lily se încruntă.

— N-am nevoie de dădacă.

— A insistat, zise McBride, cu o expresie indescifrabilă. Afară de asta, eu trebuie să plec în curând. Am o întâlnire la ora nouă. Am aranjat să treacă o patrulă de poliție pe lângă casa ta la fiecare jumătate de oră, în caz că se întâmplă ceva.

Lily puse jos ceașca, simțind un nod în stomac.

— Crezi că e cazul?

O privi gânditor.

— Tu ce crezi?

Ah! Iată-l pe vechiul McBride, cel mereu bănuitor.

— Nu eu am pus la cale acea convorbire cu răpitorii. Știi asta. Și ai văzut și mașina aia care m-a scos de pe șosea. Asta dacă nu cumva îți imaginezi că tot eu am aranjat și accidentul...!

Drept răspuns, bărbatul își miji ochii.

— Era — nu-i așa? — logic să risc să-mi rup gâtul bazându-mă pe faptul că doar-doar ai plecat și tu în același timp de la hotelul lui Andrew Walters și ai mai și ocolit pe același drum.

— Păi, tu ești cea care pretinzi că ai puteri supranaturale!

— Eu nu *pretind* nimic, răspunse Lily, vărsându-și cafeaua în chiuvetă, spuse; se săturase și de McBride, și de cafeaua lui. N-am spus decât că văd unele lucruri pe care alții nu le văd.

— Suntem diferiți, îi murmură bărbatul batjocoritor la ureche.

Se întoarse spre el și constată că stătea la câțiva centimetri distanță de ea.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, aproape în șoaptă.

McBride deveni serios.

— Vreau să îl lași în pace pe Andrew Walters. Viața lui s-a întors cu susul în jos și se agață cu disperare de orice poate aduce puțină ordine în haosul din jurul lui. Inclusiv de tine.

— Ce vrei să spui?

— Walters crede că îi poți găsi fiica. Asta te face cea mai importantă persoană din viața lui în momentul de față.

Lily se încruntă, jignită de aluzia din vorbele lui.

— Știi ceva? Știu că nu ți-a convenit când m-ai găsit la domnul Walters în hotel, dar poți să fii sigur...

— Ce crezi că o să se întâmple cu Walters dacă nu reușești să-i găsești fiica? o întrerupse McBride.

O trecu un fior de nesiguranță. Dacă într-adevăr nu reușea? Oare îi dăduse speranțe false lui Walters?

— Tu vii și îi spui lui Andrew Walters că fetița lui e teafără, că mai are încă șanse să o găsească. Ești chiar atât de sigură că așa este? o întrebă McBride și se apropie și mai mult de ea. Ce se întâmplă dacă mâine găsim cadavrul lui Abby într-un șanț, pe undeva? Nu-ți dai seama că o să-i fie cu atât mai greu?

Lui Lily i se puse un nod în gât, văzând în fața ochilor imaginile îngrozitoare pe care vorbele lui i le înfățișau.

— Oprește-te!

McBride păru dintr-o dată istovit.

— Nu vreau să te fac să suferi, Lily. Dar șansele s-o găsim sunt atât de mici! continuă el, părea să vorbească de undeva de departe, încât Lily abia îi recunoscu glasul. Așa că te rog să nu-l mai încurajezi în zadar pe Walters. Bine?

— Să mă prefac că n-am auzit niciodată de Abby Walters? întrebă Lily, cu privirea încețoșată de lacrimi. E o fetiță speriată care a văzut cum îi este ucisă mama, iar acum e singură cu doi ticăloși. N-o s-o abandonez tocmai acum.

McBride inspiră adânc.

— Atunci vino la mine, nu te mai duce la Walters. Spune-mi mie despre viziunile tale!

Lily avu o scurtă ezitare.

— Ție?

— Promit să verific tot ce-mi spui.

Părea indispus, dar se uita la ea cu franchețe.

— Domnul Walters se așteaptă să ținem legătura.

— Îi voi spune că te implic în cercetările mele și că de acum înainte îmi raportezi totul mie, zise McBride, făcând un pas în spate. De acord?

Lily își umezi buzele, dându-și seama că o păcălise. Și că îi reușise. Va face cum îi ceruse el.

— Dar o să asculți ce-ți spun?

— O să urmez toate pistele pe care mi le sugerezi.

Lily își duse mâna la gură, întrebându-se dacă nu cumva face o greșeală. Dar, când își luă mâna, zise doar:

— Bine, de acord.

O privi atât de satisfăcut, încât regretă imediat că cedase atât de ușor. Dar își alungă îndoielile. Până la urmă, putea să își încalce oricând promisiunea dacă și el ar fi făcut-o.

Inspiră adânc.

— Cum facem? Te sun dacă am vreo viziune? Și presupun că vrei să notez tot ce văd, nu-i așa?

Păru încurcat, de parcă nu avusese decât intenția să o îndepărteze de Andrew Walters, iar acum nu știa ce să facă mai departe. Dar în ochii lui citea și altceva în afară de confuzie. Era stăpânit de un sentiment sumbru.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

Scutură din cap:

— Da, scrie tot ceea ce vezi.

Lily își dădu părul pe spate cu mâna.

— Te deranjează?

Se uită în ochii ei cu o expresie indescifrabilă.

— Nu. Deloc.

Lily îi cercetă fața, încercând să-i citească gândurile. Își disimula foarte bine sentimentele, dar presimțea sub calmul aparent întunecimile tăinuite în suflet, străfundurile negre și tulburi.

McBride păși spre ușă.

— Am plecat. Trebuie să mă duc acasă să mă schimb.

Îl conduse și se sprijini de tocul ușii, așteptând ca el să-și ia haina din cuier. McBride se întoarse din prag, uitându-se în ochii ei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Un val de fierbințeală îi trecu prin vintre.

— Bine.

Se aplecă puțin, iar ea se ridică pe vârfuri de parcă ar fi fost trasă de niște fire microscopice, atât de puternică era atracția trupului lui. Îl îmbrățișă pe după gât, atingându-i buzele. Se așteptase să urmeze o explozie de dorință, dar dulceața sărutului o inundă ca un râu de căldură. Se relaxă, lăsându-se în voia dezmierdării catifelate a gurii lui.

Când bărbatul se desprinse din brațele ei, simți că o pătrunde răceala până în măduva oaselor.

McBride ieși pe terasă, strângându-și haina ca să se apere de frig. Lily închise repede, simțind nevoia să pună o stavilă între ei.

Dar rămase pe loc, cu obrazul lipit de canatul ușii, mult timp după ce nu mai auzi motorul mașinii.

Rose sosi pe la ora zece, încărcată cu o sacoşă, un coş cu brioşe şi un termos.

— Iris ţi-a trimis ceai de trifoişte, zise Rose, îmbrăţişându-şi pe sora. Cum te simţi? McBride spune că te-a doborât toată treaba asta.

— Mă simt bine, răspunse Lily, luând coşul din mâna surorii sale şi invitând-o înăuntru. Dar maşina mea s-a făcut praf.

Rose îşi azvârli sacoşa pe podea, lângă canapea, şi îşi urmă sora în bucătărie. Văzu imediat cele două ceşti de cafea din chiuvetă.

— Ia spune, arată bine McBride ăsta?

Lily puse brioşele pe masă şi o avertiză din priviri pe sora ei să-şi ţină gura.

Rose se aplecă şi o ridică pe Delilah, care se făcuse ghem în jurul gleznelor sale.

— Ce faci, frumoaso? întrebă femeia, dezmierdând-o pe urechi, în timp ce Delilah începu să toarcă scoţând sunete ca motorul unei bărci. Ar fi venit şi Iris, dar e pe punctul să breveteze un amestec de aripi de liliac şi ochi de salamandră care vindecă durerile menstruale de două ori mai repede şi ferească sfântul să stau în cale unui asemenea miracol!

Lily desfăcu ambalajul de plastic de pe coş şi scoase câteva brioşe.

— Lasă jos pisica aia şi toarnă nişte ceai.

Rose umplu două ceşti şi se aşeză lângă Lily la masă, dând la o parte ziarul pe care îl împăturise McBride.

— Acum vorbesc serios: cine e acest bărbat şi de ce a petrecut noaptea cu tine?

Lily se înroşi puternic. Împinse ziarul mai încolo, încercând să îşi ascundă stânjeneala. Era cel pe care îl citise McBride la aceeaşi masă cu doar câteva ore mai devreme, somnoros, ciufulit şi absolut irezistibil.

— Oh, Lily, te-ai înroşit toată! remarcă Rose şi se aplecă spre ea curioasă. Spune-mi tot.

Lily se uită sever la sora ei.

— McBride este şeful echipei de poliţie care cercetează răpirea lui Abby Walters.

— Aha! Iar tu lucrezi cu el? E legat de viziunile tale?

— Cam aşa ceva.

Lily o puse la curent cu tot ce se întâmplase de când vorbiseră la telefon seara trecută.

Rose făcu ochii mari îngrozită.

— Cineva te-a scos de pe şosea? McBride n-a zis decât că ai avut un accident.

— Nu ştiu cine era şi de ce voia să-mi facă rău, recunoscu Lily. N-are nici un sens. Răpitorul care m-a sunat zilele trecute părea că vrea să îi transmită lui Andrew un mesaj. Dar poate că l-am speriat când şi-a dat seama că l-am văzut când a lovit-o pe Abby.

— Ai mai avut vreo viziune?

— Da, una ciudată de tot.

Bucuroasă că are cine s-o asculte, Lily îi spuse lui Rose despre cea de-a două fetiţă care apăruse în viziunea ei.

— Era atât de bizar! Parcă ne văzuse şi pe mine, şi pe Abby.

Ochii lui Rose scânteiară.

— Mi se face pielea de găină.

— Nu a fost chiar așa, o contrazise Lily. La început și mie mi s-a făcut puțin frică, dar apoi a fost atât de emoționant! Cum a avut ea grijă de Abby...

— Crezi că o știe pe Abby?

— Cred că are legătură cu ea. Poate că-i este verișoară sau mai știu eu ce. Mi s-a părut cunoscută.

— Și de ce să îți apară ție verișoara lui Abby?

Lily ridică din umeri.

— Aș vrea să-l întreb pe Andrew Walters despre fetiță, dar i-am promis lui McBride că nu voi vorbi cu el.

Înainte ca Rose să aibă vreo reacție, Jezebel sări de pe tăblia chiuvetei pe masa de bucătărie, răsturnând ceaiul lui Lily.

— Jezzy! strigă Rose și sări în picioare pentru a evita să se păteze.

Lily goni pisica și se ridică în căutarea unui șervet de bucătărie pentru a-l pune pe masă, în timp ce Rose luă ziarul în mână ca să nu se ude.

Când Lily se așeză din nou la masă, după ce aruncase șervețelele îmbibate de ceai, observă privirea lui Rose fixată pe articolul din ziar, cu o lumină ciudată în ochi.

— Ce-i cu tine? întrebă Lily.

Rose întoarse ziarul și îi arătă surorii sale fotografia de pe pagina întâi, în care se afla McBride, alături de alți câțiva detectivi pe care Lily nu îi cunoștea, răspunzând la telefon în secția de poliție.

— Ăsta-i McBride, nu-i așa?

Lily încuviință și o trecu un fior. Sub poză nu scria numele lui.

— De unde știi?

Rose zâmbi cu gura până la urechi.

— Scumpa mea, ăsta-i bărbatul cu care o să te măriți.

Capitolul al nouălea

McBride urmărea interviul de la emisiunea de știri cu ochii îngustați, derutat oarecum de cât de bine se ținea Andrew Walters în fața camerelor de luat vederi. Era șarmant. Și foarte fotogenic.

Nu-i de mirare că intrase în politică.

— Mulțumesc din suflet tuturor celor care sunt alături de mine. Nici nu găsesc cuvinte să vă spun cât de mult contează asta, spunea Walters, cu capul sus, uitându-se fix în cameră, cu o privire plină de recunoștință. Vă rog să nu uitați să fiți cu ochii în patru. Uitați-vă bine cine e în jurul dumneavoastră. Fetița cu părul roșcat cu care vă întâlniți la magazin ar putea fi chiar fiica mea.

— Știe meserie, murmură agentul special FBI, Cal Brody.

McBride îi aruncă o privire. Brody era uscățiv și musculos, cu ochi ageri de vânător. Era scump la vorbă, dar nu-i scăpa nimic. Și părea la fel de uluit ca și locotenentul.

— Are alibi, replică McBride, intuind substratul tonului sec al agentului. Și nici un motiv clar.

— Dar rivalul său?

— Dacă Blackledge a fost cumva implicat, i-a ieșit tare prost. Walters conduce în sondaje de când i-a dispărut fiica.

McBride simți o împunsătură de neliniște la auzul propriilor cuvinte.

— Iată și motivul, spuse Brody, ca un ecou la gândurile lui McBride.

Locotenentul strânse din buze, cântărind posibilitatea ca Walters să fi fost creierul din spatele acțiunii de răpire a fiicei sale. Era oare posibil? Alibiul lui era de nezdruncinat, așa că ar fi trebuit să angajeze pe cineva să o fure pe fetiță...

Nu. Până în această dimineață, când îl găsise ocupat până peste cap și în discuție cu șeful lui de campanie, Joe Britt, McBride nu-l văzuse altfel pe Walters decât disperat și îndurerat, ca orice tată care și-a pierdut copilul.

Dar avea și Walters meseria lui, la fel ca McBride.

Când Brody li se alăturase celor implicați în acest caz, le prezentase planul de acțiune al FBI-ului.

— Credem că am aflat cum a blocat individul ăsta numărul de telefon, așa că o să-l găsim când sună astăzi. Îl localizăm, dăm lovitura și-l umflăm, zisese Brody, și se întorsese spre Walters. Să-nțeleg că nu sunteți convins că e răpitorul.

— Lily e sigură că nu e el, spusese Walters.

— Lily? întrebase Brody.

— E o clarvăzătoare care ne ajută să o găsim pe Abby, răspunsese Walters, înainte ca McBride, care se temea de reacția agentului, să-l poată opri.

Dar Brody nu-i aruncase locotenentului decât o privire.

Walters uitase de Lily aproape toată ziua, ocupat cum era cu o echipă de știri de la o televiziune din

Birmingham care sosise să îi ia un interviu în legătură cu dispariția fiicei sale.

McBride îl invidia pentru detașarea sa. Lui nu-i stătea capul decât la Lily Browning.

Echipa încheie interviul, strânse echipamentul și plecă. Walters se duse să se schimbe, lăsându-l pe McBride singur cu Brody.

— Cât de bine l-ați verificat?

— Am cercetat dacă alibiul lui se ține și i-am cerut un extras de cont pentru a afla dacă a cheltuit bani pe ceva dubios. Dar e în mijlocul unei campanii pentru Senat. Evident că a avut multe cheltuieli, dar toate par în regulă.

Brody ridică din umeri.

— Dacă trecutul lui Walters ar ascunde ceva necurat, Blackledge, cum îl știu eu, l-ar fi folosit demult pentru a-l scoate din cursă.

Brody avea dreptate. Walters știa ce înseamnă să trăiești în centrul atenției. Era firesc să îl afecteze mai puțin o tragedie decât pe un om de rând căruia i s-ar fi furat fiica.

Walters reveni în camera de zi, fără haină și cravată.

— Sper că mai câștigăm niște capete de pe urma interviului.

„Ce ciudat se exprimă", își zise McBride. Dar țârâitul telefonului îi distrase atenția.

Era linia pe care o supravegheau.

McBride schimbă o privire cu Brody, care încuviință. Andrew Walters se prăbuși pe canapea și inspiră adânc.

După cum stabiliseră, la telefon răspunse McBride.

— Alo?

— Bună ziua, domnule Walters. Vă mai amintiți de mine?

McBride recunoscu vocea de pe casetă. Strânse cu putere receptorul în mână și răspunse, modelându-și vocea răgușită, pentru a semăna mai mult cu cea a lui Walters.

— Îmi amintesc.

— Vrem 500.000 în bancnote de zece și douăzeci de dolari. Le lăsați în coșul de gunoi de la intersecția 10th Maple Street. Mâine seară la unsprezece și jumătate. Vom fi cu ochii-n patru, așa că fără șmecherii.

— Sunt prea mulți bani ca să-i strâng atât de repede.

— Nu mă duce de nas, Walters. Ai de cincizeci de ori mai mult de-atât. Mâine seară la unsprezece și jumătate, repetă omul, cu un tremur în glas, pe care nu reușea să-l ascundă sub masca agresivității. Și fără poliție, ai înțeles? Să nu văd nici un picior de polițist sau fiică-ta o mierlește!

— Abby va fi acolo? adăugă McBride, cu fălcile încleștate, întrebându-se dacă agenții reușiseră să depisteze numărul.

— Las' că vezi acolo!

Urmă un clic și apoi tonul.

După numai o clipă, echipa de supraveghere a FBI-ului se năpusti pe ușă.

— L-am prins!

Lily se holbă la sora ei.

— Poftim?

— Am spus că o să te măriți cu McBride, zise Rose, pe un ton obișnuit, de parcă tocmai ar fi constatat că Lily servește clătite la micul dejun. Tocmai am văzut o imagine a dragostei adevărate, fața ta lângă a lui. Știi ce înseamnă asta...

Lily scutură din cap. Oricât de mult o atrăgea McBride, nu putea să-și imagineze că el era „ursitul" ei. Nu ar fi găsit niciodată suficiente puncte comune ca să rămână împreună pentru totdeauna.

— El e bărbatul din vis, cel de care te îndrăgostești lulea, îți mai amintești? Îi găsești fiica..., adăugă, apoi Rose se întrerupse, încruntându-se. Are o fiică?

— Nu cred, răspunse Lily.

Cel puțin nu din câte știa ea. McBride nu era chiar cel mai deschis om din lume.

— Cred că de data asta n-ai nimerit-o, spuse; simți că stomacul ei o ia razna. La cât de puține știu despre el, poate că e și însurat.

Lucru care ar pune săruturile lor într-o lumină foarte proastă, își zise ea, demoralizată.

Rose se încruntă.

— Nu mă însel niciodată.

— Crede-mă, omul din vis nu e în nici un caz McBride, o contrazise Lily, și apoi schimbă subiectul. Cum îți merge cu afacerea?

— Foarte bine. Chiar acum organizez o nuntă în Willow Grove și una tocmai în Talladega. Cred că...

O întrerupse însă zbârnâitul telefonului. Lily dădu din umeri în chip de scuză și răspunse după al doilea țârâit.

— Alo?

— Lily? Andrew Walters la telefon. L-au găsit!

— Serios? zise ea, tresărind de emoție.

— Mă duc acum la secție să aștept. Îl vor aduce acolo.

În tăcerea care se lăsă, putea simți aproape palpabil încordarea prin firul telefonic.

— Ești sigură că nu el a răpit-o pe Abby?

Lily era gata să-i răspundă, când își aminti de avertismentul lui McBride. Dacă se înșela? Dacă îi trezea speranțe false lui Andrew și se pomenea apoi că toate viziunile sale nu fuseseră decât niște halucinații?

Își dădu seama că nu mai are nici o importanță.

— McBride n-o să lase să i se întâmple nimic lui Abby.

Era sigură că ar apăra-o și cu prețul vieții.

— Vii la secție? Am nevoie de tine.

Lily ezită, amintindu-și ce-i promisese locotenentului. Dar trebuia să fie de față. Deja îi circula adrenalina prin vene. Să stea ore întregi fără să știe ce se petrece, așteptând să o sune cineva, ar fi fost o tortură insuportabilă.

— Plec chiar acum.

— Unde pleci? o întrebă Rose, când închise telefonul.

Lily o lămuri în câteva cuvinte.

— Trebuie să mă duc.

— Mergem cu mașina mea, zise Rose.

— N-avem de-ales, răspunse Lily, simțind că îi tremură mâinile de emoție.

În timp ce niște polițiști în uniformă îl scoteau de pe bancheta din spate a mașinii de poliție, Ray Biddle se holba la McBride.

— Ați arestat pe altcineva.

McBride rânji sumbru.

— Întotdeauna se întâmplă așa.

Alaiul se îndreptă spre zona de arest. În vreme ce funcționarii se ocupau de Biddle, Theo Baker apăru de după colț. Îi făcu semn cu mâna lui McBride să-l urmeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă McBride când îl ajunse.

— Domnul Walters n-a stat deloc cuminte. A venit încoa'. Și a venit și prietena ta, ghicitoarea cea frumușică. Și încă o tipă.

McBride înjură scurt.

— Unde sunt?

— I-am dus în birou.

Theo o luă înainte, sărind două trepte odată, dar McBride îl întrecu cu pașii lui mari înainte să ajungă la divizia detectivilor, care se afla la capătul coridorului.

Andrew Walters stătea pe un scaun în fața biroului lui McBride și discuta cu o femeie pe care McBride nu o cunoștea. Lily stătea în picioare în celălalt capăt al încăperii, răsucită spre geam, iar razele târzii ale soarelui îi învăluiau chipul într-o

lumină aurie. Văzând-o, McBride își pierdu pentru o clipă stăpânirea de sine.

Walters îi ieși înainte, cu o expresie încordată.

— Cum stă treaba?

— N-are nici în clin, nici în mânecă, exact cum ați spus. Avea tăieturi din ziare despre răpirea lui Abby prin toată casa, dar nu e nici un semn că ea ar fi fost acolo. Facem formalitățile de arestare.

— Pot să-l văd? întrebă Walters.

McBride își trecu mâna peste față, simțindu-se brusc istovit.

— Cred că da. O să-l interogheze întâi băieții.

— Pot să mă uit?

McBride îi făcu semn lui Baker.

— Theo, ia-l pe domnul Walters cu tine să urmărească interogatoriul lui Biddle.

Se îndreptă spre birou, frecându-și ochii osteniți cu palmele.

Se aștepta ca Lily și femeia aceea necunoscută să îl urmeze pe Walters. Dar, când își lăsă mâinile jos, cele două femei erau încă acolo, Lily tot la fereastră, iar necunoscuta așezată cuminte în fața lui și cercetându-l cu niște ochi căprui strălucitori.

— Tu cine dracu' ești? o întrebă.

Femeia râse și McBride își dădu abia acum seama de asemănare. Îi aruncă o privire lui Lily.

— E cu tine?

— De obicei nu mă laud cu asta, zâmbi Lily ușor, apoi o prezentă. Sora mea, Rose. Rose, el este domnul locotenent J. McBride.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Rose, întinzând mâna. De la ce vine J-ul?

McBride nu luă în seamă nici întrebarea, nici mâna întinsă. Era cu ochii pe Lily.

— Parcă a fost vorba că nu te mai apropii de Walters.

Lily nu răspunse.

— Ai dreptate, e un nesuferit, remarcă Rose, ridicându-se și privindu-l de sus, cu o sclipire în ochii căprui și luminoși. Vă las imediat să vă ciondăniți, dar mai am o singură întrebare. Ești căsătorit?

McBride se holbă la ea perplex.

— Nu. De ce?

Rose se uită cu subînțeles la sora ei care privea în pământ, cu gâtul și obrajii inundați de roșeață.

Când Rose ieși, McBride o privi și îi spuse cu repros:

— Ai fi putut să mă întrebi tu.

Lily își ridică privirea.

— Ar fi trebuit să te întreb dinainte, dacă stau bine să mă gândesc.

McBride strânse pumnul stâng, de care se lega amintirea fantomatică a unei verighete reci de aur în jurul inelarului.

— Am fost căsătorit. Soția mea a murit acum cinci ani și ceva.

Lily se apropie de el, compasiunea revărsându-se din ochii ei de culoarea mierii de albine sălbatice.

— N-am știut. Îmi pare rău.

Niciodată nu știuse cum să răspundă la aceste cuvinte. Să spună „mulțumesc"? Sau, poate, „asta e"? Ca de obicei, nu zise nimic.

Îl atinse pe obraz.

— Ce bine ar fi fost să mă înșel și să fi fost chiar răpitorul. Mi-ar fi plăcut să o găsești pe Abby teafără și nevătămată.

McBride inspiră sacadat, cu o singură dorință în minte, să își lipească fața de abdomenul ei și să o strângă în brațe. Atingerea aceea îl făcea să sufere de parcă i-ar fi pus cineva sare pe o rană deschisă. Nu avusese sentimente atât de contradictorii de multă vreme. Crezuse că e preferabil să fie insensibil. Dar începea să își dea seama că indiferența era doar un alt fel de durere.

Închise ochii, copleșit de căldura ei, de mângâierea blândă și ritmică a degetelor acelea pe fața lui.

— De ce ai venit? o întrebă.

Ar fi vrut să îi vorbească pe un ton mustrător, dar nu reușea să își adune puterile.

— A sunat Andrew și a spus că l-ați găsit pe cel care a telefonat, răspunse ea și își lăsă mâna să alunece pe gâtul lui în jos, până pe umăr.

McBride deschise ochii. Îi întâlni privirea temătoare și își dădu seama că avea și ea obstacole de depășit. Descoperirea îl făcu însă să se simtă parcă și mai vulnerabil.

Îl mângâie pe umăr, atingându-i gâtul cu degetele. McBride se lăsă în voia dezmierdării, incapabil să-i refuze mângâierea.

Trecu în spatele lui și începu să-i maseze cu mâinile ei moi tâmplele care îi zvâcneau. Când îl trase pe spate, lipindu-i capul de burta ei, nu se mai opuse. Atingerea aceea alungă junghiul rece care i se înfipsese

în inimă când ajunsese la adresa lui Biddle și nu găsise nici urmă de Abby Walters. Nici nu își dăduse seama până atunci cât de mult își dorea să se fi înșelat și să o găsească acolo, vie și nevătămată, ca să o salveze și să i-o înapoieze tatălui ei.

— Cred că ești extenuat, zise ea pisicindu-se. N-aveai cum să dormi foarte bine pe canapea și lucrezi zi și noapte la cazul ăsta.

— Așa va fi până vom epuiza toate indiciile.

— Sau până când o găsiți.

Își lăsă capul pe spate și își ridică ochii spre ea.

— Mi-aș dori să pot crede că așa va fi.

— Știu, răspunse ea, gâdilându-l cu degetele pe obrazul neras care îi zgâria pielea fragedă. Rose doarme la mine în seara asta. Vino să iei masa cu noi.

McBride surâse doar la auzul propunerii.

— Am impresia că sora ta dăunează în doze prea mari. Azi am luat deja mai mult decât îmi priește.

— Atunci mâine? insistă Lily.

Încercă să îi ghicească intențiile, privind-o în ochii aceia de aur lichid.

— La cină?

— Nu gătesc extraordinar, dar o să încropesc ceva.

Roti scaunul pentru a o privi în față.

— De ce? o întrebă.

Pe chipul lui Lily trecu o umbră de spaimă și se dădu un pas în spate. Dar el primise deja răspunsul din ochii ei temători. O prinse de mână, nelăsând-o să se îndepărteze.

— S-ar putea să ne facem foarte mult rău unul altuia, îi șopti el.

— Știu, răspunse ea, cu buzele tremurânde.

— Ar fi o nebunie să riscăm.

Lily încuviință, dar se apropie de el, trecându-și picioarele printre genunchii lui. Îi prinse fața în căușul palmelor și îl întrebă:

— Mâine seară la șapte e bine?

— Am atâta de lucru! Nu-ți pot promite că ajung la timp.

— O să țin mâncarea caldă până ajungi, spuse femeia și se apleacă să îl săruute.

Când auziră zgâlțâitul clanței, abia avură vreme să se îndepărteze înainte ca ușa biroului să se deschidă. Lily făcu un pas în spate, iar el se simți părăsit fără căldura ei. Până să intre Theo, Walters și Rose, Lily era deja de partea cealaltă a mesei.

— El zice că ați arestat pe cine nu trebuie, rânji Walters cu cruzime. Dar arată ca omul din viziunea lui Lily, așa că eu sunt convins că el este.

McBride o privi pe furiș pe Lily. Fața ei părea o mască de porțelan.

— Îmi pare rău că n-ați găsit-o astăzi, zise ea.

— O s-o găsim, răspunse Walters, cu ochii la Lily.

McBride îi conduse până la intrare. Rose mergea înainte cu Walters, iar Lily rămase puțin în urmă. Își ridică ochii spre el când ajunseră la recepție.

— Ți-ar prinde bine să te odihnești puțin, McBride.

Se aplecă spre ea, blestemând în sine faptul că se aflau într-un loc public.

— Mă bucur că ai venit, îi zise.

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui Lily fu inundată de o lumină strălucitoare. Pe moment, McBride

nici nu își dădu seama că era vorba de blițul unui aparat foto. Se răsuci spre fotograf.

În jurul lui Walters și al surorii lui Lily, care așteptau în prag, se strânsese un grup de reporteri. McBride se repezi spre ei, urmat de Lily.

— Hai, băieți, lăsați-l pe domnul Walters să plece.

Unul dintre reporteri îi băgă lui Lily microfonul sub nas.

— Domnișoara Browning, este adevărat că domnul Walters v-a rugat să-l ajutați să își găsească fiica?

Lily se făcu albă ca varul, dar nu răspunse. Încercă să se îndepărteze, dar grămada de ziariști o înconjură, despărțind-o de McBride.

— Sunteți clarvăzătoare, domnișoara Browning? Ați afirmat că ați avut viziuni cu răpirea? insistă reporterul.

Andrew Walters o prinse pe Lily de braț, invitând-o să i se alăture. Când se aplecă să îi șoptească ceva la ureche, McBride simți un junghi de gelozie. Parcă îl bântuia un strigoi din propriul trecut, cufundându-l într-o mlaștină a îndoielii. Lily spusese că nu vrea decât să o salveze pe Abby, dar iat-o cum se maimuțărea în fața camerelor de luat vederi...

Dar nici vorbă de asta! De fapt se uita rugător la McBride, implorându-l din priviri să o salveze.

Își făcu loc prin mulțime și o scoase din cârdul de reporteri.

— Domnișoara Browning nu comentează, zise locotenentul, împingând-o afară pe ușă, pe lângă plutonul de ziariști.

Rose îi ajunse din urmă la baza scărilor.

— Aoleu! Parcă era o scenă dintr-un film, exclamă ea.

— Unde-i Walters? întrebă McBride.

— Le povestește ceva reporterilor. Spunea că poate asta ajută la găsirea lui Abby, răspunse Rose, îndreptându-și bluza. Cred că un reporter m-a ciupit de fund.

McBride îi aruncă o privire lui Lily, ispitit să zâmbească. Ea îl privi amuzată, iar el pufni în râs. Lily făcu la fel după o clipă de ezitare.

Rose se holbă la ei, prefăcându-se ofensată.

— Ce vă pasă, nu pe voi v-a ciupit!

McBride zâmbi arătându-și toți dinții și îi întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rose Browning.

— La fel, răspunse ea, strângându-i cu putere mâna.

Apoi se îndreptă spre mașină, lăsându-i singuri.

McBride se întoarse și întâlni ochii surâzători ai lui Lily.

— Pe tine nu te-a ciupit nimeni de fund?

— Din păcate, nu, răspunse ea și îl strânse de mână. Mersi că m-ai scos de acolo.

— Se pare că m-am înșelat. Nu alergi după publicitate.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Încercă să își tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse mai puternic, ca s-o simtă aproape.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr, spuse bărbatul, dezmierdându-i dosul palmei cu degetul mare. Ne vedem mâine seară?

Lui Lily îi reveni zâmbetul.

— Mâine seară.

McBride îi lăsa mâna, iar ea se îndreptă spre mașină. Înainte să deschidă portiera, îl auzi strigând-o:

— Lily?

Se întoarse către el:

— Da?

— Poate o vom găsi totuși pe Abby teafără, spuse el.

— Poate, răspunse ea, schițând un zâmbet.

Dar nu aveau cum, își zise el, privind-o urcând în mașină și plecând împreună cu Rose. Avea o presimțire oribilă că, și dacă o găseau pe Abby Walters, nu va fi în nici un caz teafără.

Capitolul al zecelea

Articolul apăru în ediția de dimineață a ziarului de duminică: „O clarvăzătoare se alătură Poliției în căutarea fetiței dispărute". În colțul din dreapta sus al ziarului se afla o fotografie care îi surprindea pe Lily și McBride aplecați unul spre celălalt și adânciți în conversație. Textul sugera că se sfătuiesc cu privire la caz.

Lily se prăbuși pe canapea consternată, cu ziarul în mână.

Articolul conținea multe citate din discursul lui Andrew Walters. Era un adevărat om politic, care știa cum să transforme întrebările ostile ale ziariștilor în arme. Deși nu admitea deschis că Lily este o clarvăzătoare care o caută pe fiica sa, făcea în așa fel încât articolul să pară o rugă fierbinte pentru găsirea lui Abby.

Din nefericire, era evident că ziariștii făcuseră cercetări despre ea și vorbiseră cu câteva persoane din Willow Grove care o știau de când era mică. Oameni de ale căror nume abia își amintea aveau cu toții de povestit câte o anecdotă despre țicnitele surori Browning și vrăjile lor. Mai mult, articolul amintea că e învățătoare la Școala elementară Westview. Acum fiecare reporter

care se ocupa de caz știa cum o cheamă și unde lucrează.

Nu le va lua mult până să apară în fața ușii.

Se simți ispitită să urmeze sfatul lui Rose și să se ducă acasă la Willow Grove pentru restul weekendului. Dar trebuia să termine de corectat niște lucrări până luni dimineață.

O conduse pe sora ei la plecare, după micul dejun.

— Sună-mă să știu că ai ajuns cu bine, o rugă.

Rose o îmbrățișă și răspunse:

— Să ai grijă de tine, Lil. Bine?

Rămasă singură, Lily se așeză în fața teancului de lucrări pe care i le adusese Carmen Herrera vineri. Pe la prânz terminase deja cea mai mare parte și se gândea să facă o pauză de masă, când simți un fior pe șira spinării.

„Abby", își zise, simțindu-se ușurată pe măsură ce se cufunda în pâcla cenușie. Nu își dăduse seama cât de mult îi lipsise fetița.

Peste câteva clipe se afla în închisoarea strâmtă a lui Abby. Fetița stătea în picioare pe pat și încerca să vadă ceva prin geamlâc. Lily se concentră cu greutate.

— La ce te uiți, Abby?

Fetița se răsuci:

— Lily?

— Eu sunt, scumpo. Vezi ceva pe geam?

Abby se întoarse într-acolo.

— L-am văzut pe omul rău plecând mai demult, dar acum s-a întors.

— Omul rău?

Abby încuviință.

— Zbiară la mine. Celălalt e mai drăguț. Îl cheamă Gordy. Pe cel rău îl cheamă Skeet. Mă bate, zise indignată. Mami zice că nu e voie să bați pe nimeni.

Lily ar fi vrut să o îmbrățișeze și să o țină mereu așa, la piept.

— Ți-au spus vreodată unde ești? Ai auzit nume de locuri sau de străzi?

Fețișoara lui Abby se schimonosi de plâns.

— Nu știu. Îmi pare rău, Lily.

Simți un junghi în inimă.

— Nu-i nimic, mititico. Să fii atentă la tot ce zic Gordy și Skeet, bine? Și să-mi spui apoi mie. O să fie ca un fel de joc.

— Poate să se joace și ea? întrebă Abby.

Lily simți că i se face pielea de găină.

— Ea?

— Adică eu, rosti o voce de copil.

Lily se întoarse într-acolo. În umbră, lângă ușă, stătea copila misterioasă cu păr negru care apăruse și în viziunea precedentă. „Gina“, își spuse Lily, amintindu-și de cuvintele fetiței. „Mama îmi zice Gina, dar nu cred că așa mă cheamă de fapt.“

Gina îi zâmbi, cu un amestec copleșitor de teamă și speranță pe chip.

— Pot să joc și eu, Lily?

— Bineînțeles, o asigură, simțind că o trec fiori pe spate.

Fetița brunetă se așeză pe marginea patului lui Abby.

— Abby nu te vede, așa cum te văd eu, Lily. De ce?

— Tu o vezi? se miră Abby.

— Da. Te văd și pe tine. Dar tu nu ne vezi pe noi.

— De ce? întrebă Abby.

— Nu știu, recunoscu Lily.

— I-am spus lui Abby că ai părul negru și ochii aurii și că arăți ca o zână din poveste.

Fetița se trase mai aproape de Abby. Patul nu se adâncea sub greutatea ei, remarcă Lily, uimită. Gina nu era în aceeași cameră cu Abby, nu mai era acum nici o îndoială.

— Gina, cât de des o vizitezi pe Abby?

— Mă cheamă Casey, o contrazise fetița, supărată.

— De ce crezi că așa te cheamă? o întrebă Lily.

— Tata îmi vorbește în vis. El îmi zice Casey. O să mă învețe să joc „bestball", spuse și chipul rotund al lui Casey se încruntă cu gravitate. Ce e „bestball"-ul?

— Cred că vrei să spui baseball, o corectă Lily, întrebându-se cum poate o fetiță de vârsta ei să locuiască în America și să nu știe ce e baseball-ul. E un joc pe care îl practici cu ajutorul unei bâte și al unei mingi. Casey, i-ai auzit vreodată pe bărbații care o țin închisă pe Abby?

— Nu. Vrei să încerc? Așa se joacă jocul?

Lily se holbă la ea, buimăcită de prezența ei bizară în viziune. De unde apăruse Casey? Era o copilă în carne și oase sau altceva? O fantomă? Îngerul păzitor al lui Abby? Lily se agăța de o explicație care să nu o recomande pentru spitalul de nebuni.

În nici un caz nu era un înger păzitor. Gina — Casey — avea și ea necazurile ei, printre care se număra și faptul că mama nu îi zicea pe numele adevărat.

Dar tatăl ei îi spunea Casey.

Cețurile începură să o tragă pe Lily înapoi, spre lumea reală. Nu se împotrivi decât o secundă, căci cea mai mică rezistență îi provoca junghiuri insuportabile de durere în creier.

— O să mă întorc, le promise fetelor, înainte ca pâcla cenușie să o înghită.

Abby dispăru imediat, dar Casey rămase o vreme vizibilă, ca un paznic singuratic în ceață.

Lily își reveni încet, străduindu-se, cu mintea greoaie, să descifreze palidele modele geometrice de pe tavan. Erau razele de soare care se strecurau printre jaluzele, își dădu ea seama după o clipă. Se afla pe canapea. Corecta încă lucrările când o copleșise viziunea.

— Te-ai trezit la viață?

Lily tresări la auzul glasului profund al lui McBride.

Stătea la câțiva pași distanță, într-un fotoliu în formă de cutie în care de-abia încăpea, cu picioarele întinse în față. Brațele îi atârnau în afară, iar degetele lui aproape că atingeau podeaua. Stătea cu bărbia sprijinită în piept de parcă ar fi tras un pui de somn, dar avea ochii deschiși.

Și o privea.

Inima lui Lily bătea cu putere.

McBride se îndreptă, petrecându-și brațele de-a lungul pulpelor. Nu o slăbea din ochi.

— Am bătut la ușă și nu mi-ai răspuns.

Lily își drese glasul.

— Cât e ceasul?

— E ora prânzului, răspunse locotenentul; se auzi un hârșâit când începu să își frece obrazul cu palma. Presupun că ai văzut ziarul.

Lily își frecă la rândul ei fața:

— Da.

— Ai mai avut o viziune, continuă el inexpresiv.

Lily înghiți în sec înainte de a-i răspunde:

— Da.

McBride nu mai zise nimic, dar ochii lui se îngustară.

Apoi Lily își aminti deodată ce îi spusese Abby.

— Știu cum îi cheamă! Mi-a spus Abby cum își zic. Skeet și Gordy.

McBride se lăsă pe spate, neîncrezător.

— Ți-a spus Abby...

— Cel puțin ai putea să verifici! exclamă ea descurajată.

— Așa am să fac, spuse bărbatul.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

Lily îl prinse de braț.

— Te rog, nu te purta așa.

— Ți-am spus că o să fie o problemă chestia asta, zise McBride, fără a se preface că nu înțelege la ce se referea.

— Dar m-ai rugat și să îți spun tot ce văd.

— Nu vorbesc despre caz. Mă refer la asta, adăugă el, trecându-și degetele printre ale ei și trăgând-o mai aproape.

— Nu mă crezi. Știam asta de la început.

— Și cât va mai trece până vei începe să mă urăști pentru asta? întrebă el.

Bărbatul îi desenă cu degetele conturul obrazului și se aplecă, până când ea îi simți răsuflarea pe buze.

Vorbi din nou:

— Cât o să mai treacă până când asta nu va mai fi de ajuns?

Gura bărbatului o căută pe a ei, brutală și lacomă. Lily îi mângâie spatele, de jos în sus, de-a lungul șirei spinării, peste omoplații proeminenți. Își coborî apoi palmele peste pieptul lui, pe scobitura spatelui, până la rotunjimea feselor. Îl strânse cu gingășie și îl îmboldi să își lipească șoldurile de abdomenul ei fierbinte, gata să îl primească.

Îi simți răsuflarea greoaie pe cerul gurii când trupul lui răspunse chemării ei. O strânse mai tare în brațe, o ridică în aer și o duse spre canapea.

Lily se lovi cu genunchii de marginea patului și se prăbuși pe spate, trăgându-l pe McBride deasupra ei. El se propti în mâini gata să cadă peste ea cu toată greutatea. Lily îl privi, gâfâind scurt și sacadat.

Timpul stătu în loc.

Apoi el își aplecă din nou capul, pecetluindu-i buzele cu ale sale.

Acel sărut era diferit de toate celelalte. Mai lent, mai profund. Zăbovi pe buzele ei, le mușcă, le sorbi. Îi dezmierdă bărbia și obrajii cu buzele, îi atinse delicat cu gura pleoapele și vârful nasului. Lui Lily îi crescu pulsul, simțindu-se captivă în patima ce îi inunda pe amândoi.

McBride își așeză palma pe sânul ei, mângâind-o cu blândețe prin tricou, descriind parcă cercuri mici.

Ea gemu, iar sfârcul i se întări sub atingerea degetului său.

O privi de sus lung, de parcă ar fi vrut să își întipărească în minte fiecare pistrui, fiecare geană, fiecare cută măruntă a feței ei. În ochii lui înnegriți de pasiune Lily își văzu propria imagine, părul răvășit și ochii îmbătați de dorință ai unei femei îndrăgostite.

Își coborî gura peste a ei, încet și delicat. Buzele femeii se topiră. O trecură valuri mari, mângâietoare, de fierbințeală.

Dintr-o dată, ceva se izbi cu violență de spatele lui McBride, iar el se retrase, scoțând o înjurătură. Lily clipi buimăcită și se pomeni că de sus o privesc două perechi de ochi, ai lui McBride și ai lui Jezebel.

Bărbatul se dădu jos de pe ea, cu pisica înfiptă în umăr. Lily se chinui să se ridice în genunchi și se întinse după felină.

— Jezzy, nu!

Siameza mai rămase agățată o clipă, apoi dădu drumul victimei sale și dispăru dintr-un salt. McBride se întinse să își pipăie rana de pe umăr, cercetând cu degetele găurile pe care le lăsaseră ghearele pisicii în cămașa de bumbac.

Lily se holbă îngrozită la cămașa sfâșiată.

— Îmi pare atât de rău! Habar n-am ce-a apucat-o. Niciodată n-a mai făcut așa.

McBride își frecă umărul, părând mai degrabă dezamăgit decât mânios.

— O fi crezut că te-am atacat.

Îl prinse de umeri și îl obligă să se răsucească, să îi poată examina rănile.

— Pisicile nu sunt ca Lassie. Consideră că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă, adăugă, cu un zâmbet. Dar își apără teritoriul. De obicei, ea e cea care stă călare peste mine.

McBride aruncă o privire spre pervaz, unde Jezebel ședea ca o statuie egipteană, ațintindu-și spre el ochii turcoaz scânteietori.

— Scuze.

Lily râse ușor și se ridică de pe canapea.

— Îți aduc din baie niște unguent cu antibiotic.

Până ca ea să revină, el își scosese cămașa. Bănuise că e plin de mușchi, dar prin cămașă nici nu observase cât de bine făcut era. Mai slab decât își imaginase, cu mușchii bine conturați, dar nu voluminoși.

Se duse spre el cu unguentul în mână, întrebându-se cum să îl atingă fără să fie ispitită să se arunce peste el. Reuși cumva să aplice medicamentul pe răni fără să își rătăcească mâinile pe trupul lui.

— Gata!

El o privea cu ochii întunecați de dorința care încă îl răscolea. Lily îi atinse obrazul, simțind o strângere de inimă când el își frecă fața de palma ei și o sărută.

Îi prinse capul în mâini și se aplecă să îl sărute.

Dar McBride se retrase cu blândețe, ridicându-se de pe canapea.

— Recunosc că e cam târziu să mă gândesc la asta, dar încă sunt în timpul serviciului, spuse el, ducându-i mâinile la buze și sărutând-o ușor pe încheieturi, înainte de a se da un pas în spate. Cu ce te duci luni la școală?

— Presupun că voi fi nevoită să închiriez o mașină, zise Lily gândindu-se că ar fi trebuit să facă asta cât Rose mai era acolo și ar fi dus-o cu mașina ei.

El scutură din cap.

— O să te duc eu luni la serviciu și vom închiria o mașină după-masă, când vin să te iau. La ce oră trebuie să fii acolo?

— De obicei încerc să ajung la 6.30.

McBride se strâmbă, dar încuviință:

— Vin să te iau la 6.00.

— Bine.

Lily îl conduse până la ușă, cu trupul vibrând de dorința nesatisfăcută.

McBride dădu din cap către Jezebel, care încă îl fixa cu ură de pe pervaz. Schiță un zâmbet.

— Cred că încă mai așteaptă să-mi cer scuze, murmură el, sărutând-o scurt pe Lily pe obraz înainte să iasă.

Femeia închise ușa și se întoarse mânioasă spre pisică.

— Să nu cumva să te aștepți să-mi cer scuze, ticăloaso!

De fapt, ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare lui Jezebel că îi oprise înainte să meargă prea departe. Cu toate obstacolele din calea relației lor problematice, să facă sex așa, chiar de la început, probabil că era o idee foarte proastă.

Dar păruse una a naibii de bună pe moment.

Lily crezuse că o să se bucure că se întoarce la școală. Dar, oricât de mult îi fusese dor de copiii ei, nu reuși cu nici un chip să se concentreze la ce avea de făcut.

Nu îi stătea gândul decât la McBride.

Fuseseră atât de aproape de a face dragoste sâmbătă! Gustul săruturilor lui era încă atât de puternic, încât trupul îi clocotea de dorință.

Dar asta se întâmplase cu două zile în urmă, iar de atunci avusese ocazia să se gândească mult și bine la relația lor.

Adevărul era că nu se potriveau. N-aveau nici cea mai mică șansă să construiască ceva durabil împreună.

Fiindcă ea era o clarvăzătoare.

Poftim! Admitea asta.

Era clarvăzătoare. Își trăise aproape toată viața detestând cuvântul, detestând conceptul, dar adevărul era că nu putea să se schimbe, oricât de mult și-ar fi dorit.

Și, pentru prima oară, nici nu mai era sigură că voia asta.

Avea un har, la fel ca surorile ei. Ca orice har, avea și ăsta neajunsurile sale. Ceea ce vedea în viziunile ei adesea o făcea să sufere. Va mai avea nenumărate viziuni pe care și-ar fi dorit să nu le aibă. Dar, chiar dacă recentele ei viziuni legate de Abby nu vor avea și alt rezultat, măcar o învățaseră că harul ei poate fi și o binecuvântare, nu numai un blestem.

O ajutase pe Abby. O consolase, făcuse tot ce putuse să nu-i mai fie frică. Cu ajutorul lui Dumnezeu, viziunile o vor conduce curând la Abby. Cu siguranță, Lily nu mai putea acum să renunțe la harul ei.

Nici măcar de dragul lui McBride.

Presimțea că detectivul trecuse prin ceva întunecat și groaznic. Ceva ce nu îl lăsa să o creadă.

Avea de luat o hotărâre. Fie accepta tot ce le ieșea înainte, știind prea bine că e posibil ca totul să se termine rău, fie renunța să se mai joace cu focul.

Dar ce să aleagă?

Când sună de ieșire la ora trei, încă nu reușise să-și răspundă. Iar McBride avea să ajungă cât de curând, [illegible]. Încercă să uite de asta îngropându-se în corectura lucrărilor de peste zi și așteptându-l.

Dar detectivul nu apăru până la patru fără zece.

Carmen băgă capul pe ușă pe la patru și ceva, evident, arzând de curiozitate.

M-a sunat locotenentul McBride. Zice că e blocat în trafic, dar că e pe drum. Nu vrei să-l suni și să-i spui că te duc eu?

Lily se gândi că ar trebui să accepte invitația directoarei, dar își dădu seama că, evitându-l, nu făcea decât să își amâne decizia.

Mulțumesc, dar o să-l aștept. N-o să mai întârzie mult.

Cum vrei. Toată lumea a plecat deja. Nu mai e decât Roy, care spală pe jos în sala de sport, iar pe Mabel o găsești la clasele demontabile, în caz că ai nevoie de ceva.

Carmen îi făcu cu mâna și dispăru.

Lily își umplu timpul pregătindu-se pentru orele de a doua zi. Domnea o tăcere apăsătoare, profundă, pe care n-o întâlnești decât în școli, de parcă amintirea râsetelor și a glasurilor de copii ar fi făcut-o cumva palpabilă.

Când elevii plecaseră acasă, fusese oprit și termostatul. Lily tremura și își strânse mai tare paltonul, uitându-se pe geam spre poarta școlii. Se întreba de ce întârzie McBride.

Era pe punctul de a se întoarce de la geam, când văzu o mașină care tocmai intra în parcare. O clipă crezu că e a lui, dar apoi își dădu seama că era altă marcă. Autovehicului dispăru în spatele clădirii.

I se făcu părul măciucă.

Băgă repede mâna în geantă și își scoase cheile. De breloc era agățată o fiolă de spray paralizant. Desfăcu capacul de siguranță care proteja fiola și se strecură pe coridorul întunecat și pustiu.

În liniștea din hol, pașii ei se auzeau ca niște tunete, cu care nu se putea măsura în intensitate decât vâjâitul sângelui din urechi. Se strădui să inspire cât mai adânc aerul în piept pentru a se liniști și alergă în sala clasei a doua care dădea spre parcarea profesorilor. Se strecură pe ușă și se repezi la fereastră.

Mașina era o berlină de culoare deschisă, poate un Ford. Portiera șoferului se deschise și din ea coborî un bărbat cu o șapcă de baseball trasă pe ochi. Lily se dădu în spate încet, urmărindu-l pe individul care se îndreptă pe furiș spre ușa laterală și dispăru după colț.

Cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, se întrebă dacă ușa era încuiată și decise că nu mai avea timp să se convingă. Se răsuci și o luă la goană afară din clasă, pornind spre ieșirea principală. Peste drum erau case. Dacă va reuși să traverseze, va bate la toate ușile până când cineva îi va veni în ajutor.

Se izbi de ușa principală, care rămase închisă. O împinse, scutură tăblia de metal. Era încuiată. La fel și cea de alături.

Cu un sentiment de frustrare, bătu cu pumnul în a doua ușă. Ecoul loviturii răsună în tot coridorul, apoi se stinse, înlocuit de respirația ei neregulată.

Și de un zgomot abia auzit din fundul coridorului.

Își ținu respirația.

Apoi îl auzi iar. Un râcâit ușor, metal pe metal. Un zbârnâit slab și cavernos.

Individul deschidea o fereastră.

„Oprește-te! Nu te panica. Trebuie să existe și o altă ieșire."

Sala de sport. Firește!

Carmen spusese că acolo face curățenie Roy. Sala de sport se afla în capătul celălalt al clădirii, iar zgomotele veneau de undeva de la mijloc.

Dar în sala de sport se putea ajunge și prin altă parte. Iar ea cunoștea mai bine școala decât intrusul.

Lily porni grăbită, încercând să nu facă nici un zgomot, înspre ușile de la sala de mese, care se afla la jumătatea coridorului. Hârșâitul ferestrei nu se mai auzea, dar individul probabil că nu avusese încă timp să se cațere înăuntru.

Era deja în fața ușii, cu mâna întinsă spre clanță, când îl văzu. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, de la bocancii prăfuiți la masca tricotată de schi, pe care și-o pusese probabil pe când se pregătea să intre, intrusul ocupa deschizătura unei uși la zece metri de ea.

Individul rămase încremenit, evident surprins. Înlemni și ea timp de o clipă.

Apoi o zbughi pe ușa sălii de mese.

Ușa pendulă înapoi, lovindu-l cu o bufnitură pe bărbatul care se repezise după ea. Lily o luă la fugă, cu spatele la perete, știind că ochii lui nu avuseseră timp să se obișnuiască prea repede cu întunericul. Probabil că pierdea timp prețios căutând în zadar un întrerupător, neștiind că nu se afla unul decât în capătul sălii în care stăteau profesorii, pentru ca elevii neastâmpărați să nu se poată juca cu lumina.

Ajunsese deja în colțul celălalt al sălii, când îl auzi apropiindu-se. O luă iar la goană, izbindu-se cu genunchii de scaune în fuga ei disperată spre ușă.

Atinse cu degetele clanța rece de metal, dar nu mai reuși să o apese. Pipăi din nou după ea, dar era prea târziu. Brațele lui ca două trunchiuri de copac o striviră și îi opri respirația.

— Un' te duci, Lily?

Răsuflarea bărbatului îi ardea urechea. Simți mirosul stătut de tutun și de mentă. O combinație care aproape că o făcu să verse. Nu recunoștea vocea, deci nu era cel căruia Abby îi zicea Skeet. Cel rău.

Lily strânse cu putere fiola mică de spray paralizant, întrebându-se dacă se poate îndepărta îndeajuns de el cât s-o poată folosi fără s-o orbească și pe ea.

— Ce vrei? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Individul o strânse mai tare, aproape sugrumând-o. O ridică și o împinse spre ușă.

— Ți-aș fi lăsat un bilețel în clasă, dar, dacă tot ești aci, o să-ți spun personal.

O răsuci și o țintui de perete. Coatele i se izbiră de faianță, făcându-i mâna să vibreze de durere până în vârful degetelor, încât era cât pe ce să scape sprayul. Dar strânse din dinți și nu slăbi pumnul.

— Nu-ți mai băga nasul în treaba asta, spuse el, rar și bine articulat. Știu că FBI-ul e cu ochii pe casa ta. Ți-or fi pus și telefonul sub urmărire, nu-i așa? Chiar vrei să te bagi în toată chestia asta?

Lily își schimonosi nasul de scârbă când îi simți răsuflarea acră. Încă mai era speriată, dar sângele începuse să îi pompeze de furie.

„Și eu am un as în mânecă", își zise ea, ridicând bărbia.

— Știi mai puține decât crezi. De exemplu că aștept un polițist care să mă ducă acasă.

— Nu încerca să mă păcălești, Lily.

— N-ai remarcat că nu am mașina în parcare?

O izbi cu picioarele de pământ și o trânti de perete.

— Mașina s-a făcut praf acum câteva seri.

Inima îi stătu în loc.

— Tu m-ai scos de pe șosea.

— Și tot nu te-ai lămurit, nu? făcu el și o strânse și mai tare. Așa că o să-ți mai zic o dată. Spune-i lui Walters că nu mai vrei să ai de-a face cu el. Spune-i și polițistului să te lase în pace. Ai înțeles?

Lily își învinse durerea care îi mistuia spatele.

— De ce te temi? Că știu cine ești?

Îi dădu brusc drumul, de parcă pielea ei i-ar fi transmis un impuls electric. Profitând de pe urma

acelei secunde de libertate, Lily desenă un arc de cerc cu mâna și apăsă vârful sprayului paralizant. Aerul se umplu de un nor de fum toxic și piperat, care o atinse și pe ea înainte de a avea timp să se aplece și să fugă.

O usturau ochii și îi dădură lacrimile, dar nu încetini, făcând slalom prin labirintul de mese și scaune spre ușa sălii de mese. Auzi o tuse și înjurături în spatele ei, mai aproape decât se aștepta. Masca de schi de pe fața individului probabil că îl apărase de efectul sprayului.

Se izbi cu o bufnitură de ușa sălii de mese și ieși, zbughind-o la stânga.

Cu un scrâșnet de sticlă spartă, atacatorul se lovi de ușa pe care nu apucase s-o vadă.

Lily o luă după colț și se năpusti în baia bărbaților, apoi încuie ușa după ea. Se retrase în ultima cabină și se ghemui în colț, gâfâind răgușit.

Tocmai se băgase singură în capcană.

Capitolul al unsprezecelea

McBride parcă în semicercul pavat din fața școlii, blestemându-se că o luase pe drumul principal. Întârziase aproape o oră, după ce insistase atât că o va conduce el pe Lily ca să fie în siguranță. Dacă ar fi lăsat-o să închirieze o mașină sâmbătă, cum voia ea, acum ar fi fost în siguranță acasă, în loc să stea singură în școală, așteptându-l să sosească. Probabil că era supărată foc pe el și avea și de ce.

Urcă pe alee până la ușa principală și trase de clanță. Ușa zdrăngăni, dar nu se deschise.

Era încuiată.

Se încruntă. Oare o dusese altcineva acasă?

Ocoli clădirea și înaintă înspre grupul de săli de clasă demontabile, pe care le încuia o negresă înaltă și atrăgătoare. Femeia tresări speriată când îl zări.

— Îmi cer scuze! O caut pe domnișoara Browning să o duc cu mașina acasă, dar ușa principală e încuiată.

Negresa zâmbi.

— A! Doamna Herrera încuie întotdeauna când pleacă. Roy și cu mine — Roy e bărbatu-meu — facem curățenie după ore și ieșim prin spate când plecăm. Doamna Herrera mi-a spus că Lily așteaptă pe cineva.

Zicea că sunteți polițist, adăugă femeia, scrutându-l cu privirea. Puteți să-mi arătați legitimația?

McBride zâmbi și se legitimă.

Femeia scoase un rând de chei de pe un inel care-i atârna la curea, îl conduse din nou în fața clădirii și descuie ușa.

— Clasa lui Lily e într-acolo, arătă ea. A patra pe stânga. Veniți numa' să mă chemați când plecați și-o să-ncui eu.

Negresa dispăru după colț.

McBride se repezi înspre clasa lui Lily. Intră pe ușă, deschizând deja gura cu gândul să-și ceară scuze. Dar sala era goală.

— Lily?

Se uită iute în jur ca să se asigure că nu trece cu vederea vreun cabinet sau vreun vestiar ascuns. Îi văzu poșeta deschisă pe catedră. Dar nici urmă de Lily.

Ieși din nou pe ușă și privi de-a lungul coridorului întunecat. Era pe punctul de a o striga pe nume, când auzi un râcâit slab. Înlemni, conducându-se după instinct. Își scoase ușor pistolul de 9 mm Smith & Wesson din toc și își ținu respirația, ciulind urechile.

Auzi un bocănit ușor, apoi un zdrăngănit, de parcă ceva ar fi lovit un geam. Stomacul i se încordă într-un început de teamă și porni înspre locul de unde venea zgomotul.

Adică a treia ușă din locul în care stătea el.

Dar până ce ajunse acolo nu mai auzi nimic. Se opri, străduindu-se să prindă orice zgomot, oricât de slab. Își coborî ochii, inspirând adânc și pregătindu-se de acțiune.

Și atunci văzu picăturile de sânge.

Mintea i se întunecă. Își înfrânse spaima și se îmbărbătă, repetându-și ca pe un crez procedurile. „Intri aplecat; îți acoperi spatele; ești atent la tot ce mișcă."

Acum era momentul.

Se năpusti pe ușă cu pistolul strâns regulamentar cu ambele mâini. Plimbă pistolul de la stânga la dreapta și cercetă încăperea cu ochii, asigurându-se că era goală.

Cel puțin, acum era goală.

Se duse la fereastra deschisă, având grijă să rămână tot timpul aplecat. Simți mișcare în curte, un obiect de culoare crem care mergea foarte repede prin fața lui. Își dădu seama că era o mașină, care ieși pe poartă cu o viteză mult prea mare ca să mai poată discerne marca sau modelul, și cu atât mai puțin numărul de înmatriculare. O luă pieziș pe stradă cu mare viteză, trecu de un stop fără măcar să încetinească și dispăru fără a mai putea fi văzută.

McBride își băgă arma la loc în toc și se întoarse de la fereastră. Făcuse deja câțiva pași spre ușă, când simți un miros ciudat.

Spray paralizant, care îi înțepa și îi ardea nările.

Abia atunci zări obiectul negru de pe jos. Scoase un pix din buzunar și îl ridică. Mirosul înțepător și iritant se intensifică.

Era o mască de schi tricotată, de culoare neagră.

Stomac lui se revoltă din nou din cauza acidității. Aruncă masca și se năpusti afară pe ușă, zbierând:

— Lily!

Strigătul răsună pe coridorul gol.

— Lily!

Încercă să deslușească în semiobscuritate stropii de sânge și să le urmeze traseul. Șerpuiau de-a lungul coridorului, la intervale mari. Cel care sângerase băgase capul în fiecare clasă, de parcă ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

McBride urmă stropii după colț, până la toaleta bărbaților. În fața ușii gresia era pătată de mai multe picături de sânge, de parcă rănitul s-ar fi oprit acolo câteva clipe. Următoarea picătură era la vreun metru jumătate mai încolo, pe coridor.

Urmele de sânge se sfârșeau la ușa sălii de mese. Geamul ușii era spart. McBride găsi o bucată de cârpă neagră agățată într-unul din cioburile care rămăseseră înfipte în tocul ferestrei.

Se aplecă, încercând să nu calce pe fărâmele de sticlă de pe jos. Zdreanța aceea părea făcută din piele. Oare să fi fost sfâșiată dintr-o mănușă?

Simți un fior de spaimă pe șira spinării. Încercă să își înfrângă teama și să se concentreze. Cineva îi trase în școală cu intenții necurate. Sângele probabil că era al intrusului, se liniști McBride, examinând cioburile de sticlă.

Dar unde era Lily?

Individul nu ar fi avut cum să iasă pe fereastră cu Lily. Dacă era conștientă, ar fi țipat și s-ar fi zbătut. Iar dacă leșinase, ar fi fost prea mare și grea ca să o poată trage prin deschizătura îngustă.

Trebuie să se fi ascuns pe undeva, prin preajmă,

Se întoarse pe unde venise, urmând stropii de sânge. În fața toaletei bărbaților remarcă din nou numeroase picături. Împinse ușa.

Aceasta nici nu se clinti.

— Lily?

Îl surprinse un clinchet. Ridică iute pistolul.

Negrul înalt și slab din fața lui scăpă din mână inelul de chei, care căzu zăngănind, și își ridică brațele, cu ochii măriți de spaimă.

McBride lăsă arma jos și își arătă insigna.

— Poliția. Aveți cheia de la baie?

Lily nici nu auzi bine vocea lui McBride strigând-o de pe coridor, când ușa din mintea ei se deschise cu violență, sorbind-o prin portal într-o masă compactă de frică, amestecată cu cea mai rece și mai neagră beznă în care se aflase vreodată. O izbiră simultan mai multe sentimente: teroare, disperare, vinovăție, jale, ură. Plămânii i se umplură de întunericul care îi pătrundea până și în piele, acoperind-o, înecând-o.

O voce de femeie îi puse stăpânire pe conștiință, încât vorbele ei păreau murmurate de Lily:

— A dispărut, McBride! Clare a dispărut. N-o găsesc nicăieri. Clare!

Lily plângea în hohote, îndurerată:

— Vai, Clare, micuța mea!

Simți că este prinsă de umeri: niște mâini fierbinți care-i ardeau pielea rece ca gheața o smulgeau din vârtejul acela de suferință. Deschizând ochii, zări chipul detectivului. Se agăță de el ca să iasă din

viziunea aceea întunecată, gâfâind cu răsuflarea tăiată de parcă ar fi ieșit de sub apă.

Dar supliciul continuă, vărsându-se într-un vaiet chinuit:

— A dispărut, McBride! Clare a dispărut!

Locotenentul îi dădu drumul lui Lily și făcu câțiva pași împleticiți înapoi, până ce se izbi de peretele toaletei. Îi fixă privirea pierdută având în ureche ecoul cuvintelor de jale.

A dispărut, McBride! Clare a dispărut!

Vocea era a lui Lily, dar tonul, modulația vocii, durerea erau ale Laurei. Suferința îi întipărise în suflet cuvintele soției sale moarte. Nu le-ar fi confundat niciodată.

Abia dacă auzi glasul îngrijitorului:

— Doamne Sfinte, Lily!

La câțiva pași de el, Lily se apleca peste pisoar, vomitând și hohotind. Îngrijitorul se învârtea neputincios în jurul ei, neștiind ce să facă.

Surghiunindu-și durerea înapoi în străfundurile sufletului, McBride se îndreptă spre chiuvetă, umezi câteva șervete de hârtie și i le întinse lui Lily, care stătea aplecată peste pisoar, chinuindu-se să mai verse, deși nu mai avea nimic în stomac.

Se ghemui lângă ea și îi umezi chipul tumefiat.

— Era individul care m-a atacat pe șosea, zise ea.

McBride se lăsă pe călcâie.

— Ești sigură?

— A zis că prima dată nu am înțeles, așa că a venit să mă convingă personal. Ai apucat să îl vezi?

— Am zărit doar mașina plecând în trombă.

Îi înlătură șuvițele transpirate de pe obraji, cercetând dacă nu cumva e rănită.

— Te-a lovit? Am găsit sânge...

— Cred că a spart cu mâna geamul de la ușa sălii de mese.

Probe de ADN, își zise McBride, încercând să nu uite de meseria sa. O să cheme echipa de criminaliști să ia niște mostre.

— Și-a aruncat masca. L-ai împroșcat cu spray paralizant?

Lily încuviință.

O șterse cu blândețe la gură.

— Ți-a spus de ce a venit aici?

— Vrea să nu mă mai amestec, răspunse învățătoarea tremurând.

McBride o îmbrățișă, ajutând-o să se încălzească, deși se simțea pe dinăuntru ca un sloi de gheață. O ajută să se ridice și o scoase din toaletă în coridorul întunecat.

Lily se ghemui, tremurând toată.

— Îmi pare rău că nu-ți pot fi de ajutor, murmură ea.

Sfâșiat între dorința de a o îmbrățișa și nevoia de a fugi cât mai departe de ea, McBride făcu un compromis și alese a treia cale: să își facă meseria.

— L-ai văzut la față?

— Înainte să intre în clădire. Era înalt, cam ca tine, răspuse Lily, cu dinții clănțănind. Avea deja masca pe față, așa că nu i-am văzut trăsăturile sau părul, doar că părea alb. Nu i-am văzut ochii de aproape decât

atunci când m-a prins în sala de mese, iar acolo era prea întuneric să-i disting culoarea.

— Te-a prins?

La gândul că mascatul pusese mâna pe ea, McBride fierbea de mânie.

Lily își frecă brațele.

— Fugeam de el. M-a prins și m-a trântit cu spatele de un perete.

McBride își întinse brațele spre ea. Lily îl prinse de mijloc și își lipi fața de gâtul lui.

Îngrijitorul își drese glasul.

— Mă duc să văd dacă Mabel a pățit ceva. O să sunăm la Poliție.

— Cereți legătura cu căpitanul Vann de la biroul de criminalistică, îl rugă locotentul. Spuneți-i că v-a zis McBride să sunați și că are legătură cu cazul Walters.

Îngrijitorul făcu ochii mari.

— Așa am să fac.

McBride cuprinse chipul palid al lui Lily între palme, cercetându-i trăsăturile.

— Ești sigură că te simți bine?

Lily încuviință.

— Sunt doar puțin speriată.

Bănuia că Lily era mai puțin speriată de intrus, cât de drăcovenia care se petrecuse acolo, în toaletă, când țipase la el cu cuvintele îndurerate ale Laurei.

Oare chiar întrezărise scena aceea oribilă din trecut?

Nu. Putea să fie doar o presupunere. Așa lucrau șarlatanii, nu? Adunau niște date, intuiau câte ceva și apoi dădeau o reprezentație de circ.

Nu era pentru prima dată când întâlnea așa ceva. Dar de unde să fi știut Lily de Clare? Din arhivele ziarelor? Să fi pus cap la cap lucrurile, să fi ghicit restul și să fi creat un scenariu care să se potrivească cu realitatea?

Nu. Lily nu era atât de nemiloasă. Nu se juca cu el. Dar, dacă nu se juca, atunci spunea adevărul în legătură cu viziunile ei. Ceea ce McBride nu era pregătit să creadă.

Lumina albastră de pe stradă inunda biroul locotenentului, ținând la respect întunericul, dar nu și răcoarea toamnei târzii. Tremurând toată, Lily se lăsă pe spate în scaunul lui McBride și își frecă ochii obosiți. Bărbatul era în biroul căpitanului, vizavi, sfătuindu-se cu echipa lui. Se scuzase că nu putuse să o ducă direct acasă.

— Trebuie să analizăm toate câte s-au petrecut astăzi.

Ea nu-l lăsase să își termine fraza:

— Du-te.

Acum începea să i se facă dor de el. Aici era în siguranță — cine ar fi atacat-o într-o secție plină de polițiști? —, dar tăcerea începea să devină apăsătoare.

Așa că o cuprinse ușurarea când auzi ușa de alături deschizându-se și niște pași care se îndreptau spre birou. McBride intră și închise ușa după el.

— Mai reziști?

Lily încuviință, sperând ca el s-o atingă. Avea nevoie să îi simtă mâinile pe piele ca să știe că totul e în regulă.

Se ghemui lângă ea, punându-și mâinile pe genunchii ei. Lily se cutremură, tresărind la atingerea lui.

— Hai să te duc acasă!

— Agentul Brody a vrut să vorbească cu mine, nu-i așa? întrebă femeia, tânjind după buzele lui.

Fierbințeala sărutului i-ar alunga frigul din oase.

— I-am spus lui Brody că nu e urgent, zise el.

O sărută ușor pe frunte și o ridică în brațe de pe scaun. Se aplecă și o sărută cu gingășie.

— O să trecem pe la mine să iau niște haine, apoi te voi duce acasă.

Lily își ridică privirea, încercând să îi citească din ochi intențiile. Deși o sărutase dulce, simțise o oarecare răceală în felul în care se purta. Nu era de mirare. Îl șocase ceea ce se întâmplase astăzi. Și atacul acela asupra ei, firește, dar și ceea ce se petrecuse când o găsise în toaletă.

Nu avea să uite niciodată cum o privise când ea se trezise din viziunea demonică având cuvintele altei femei pe buze. Pentru o clipă, fața lui păruse cea a unui mort, cu ochii goi și sufletul pustiit. Recunoscuse și cuvintele, și durerea.

Mâine, se hotărî ea, îl va convinge să îi povestească despre Clare.

McBride dormi alături de Lily în noaptea aceea. Dormiră doar. Nici unuia nu îi mai ardea de altceva după câte se întâmplaseră. McBride se trezea la fiecare două-trei ore, neputând să doarmă prea mult fără să fie bântuit de coșmaruri întunecate și bizare, de care nu își amintea nimic pe lumină. De fiecare dată o

găsea pe Lily dormind liniștită lângă el, cu pisicile ghemuite lângă ea ca niște perne electrice vii.

Când se dezmetici, pe la 6.00, Lily era deja trează și ședea alături de el, cu pisicile în poală. Îi zâmbi somnoroasă. McBride se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— De ce te-ai sculat așa devreme?

— Trebuie să mă duc la serviciu.

— Astăzi nu te duci, scutură el din cap.

— Trebuie să mă duc odată și odată.

— Dar nu azi. Ești frântă.

— N-am nimic, zise ea, înclinându-și capul într-o parte. Dar tu arăți terminat.

McBride rânji.

— Întotdeauna arăt la fel de rău.

— Nu chiar întotdeauna, murmură ea, arcuindu-și ușor sprâncenele și zâmbind ca un drăcușor. Uneori arăți aproape acceptabil. Sunt momentele pe care le aștept cu nerăbdare.

Se strâmbă la ea.

— Lingușitoareo!

Se aplecă spre ea, dar telefonul de pe noptieră țârâi. Oftând, se întinse după el.

— McBride.

Era căpitanul Vann.

— Tocmai m-au sunat din ținutul Walker. Au găsit cadavrul neidentificat al unei fetițe. Păr roșcat, ochi albaștri, în vârstă de vreo cinci-șase ani.

McBride simți un gol în stomac.

— De cât timp se află acolo?

— De mai puțin de douăsprezece ore, se pare.

„Abby Walters“, își zise el imediat.

— Ne vor trimite prin e-mail fotografiile de la morgă în vreo jumătate de oră, zise Vann. Aș vrea să fie toată echipa de față, pentru orice eventualitate.

— Ajung în cinș'pe minute.

McBride închise și se uită la Lily. Ea îl privea, încruntată și îngrijorată. Încercă să nu își trădeze gândurile, dar femeia i le ghici imediat.

— Abby? întrebă, albindu-se ca varul.

McBride se așeză lângă ea și o prinse de mână. Degetele ei erau ca niște sloiuri de gheață.

— Polițiștii din ținutul Walker au găsit cadavrul neidentificat al unei fetițe. Ne trimit prin e-mail fotografiile în curând. Căpitanul vrea să fie de față toată echipa.

Lily scutură din cap, fără cuvinte.

— Poate că nu e ea, zise McBride, fără să creadă nici el ce spune.

Ea dădu din cap, dar nu păru convinsă.

— Du-te! O să chem unul dintre agenții FBI de afară să mă ducă la serviciu.

McBride îi mângâie mâna.

— Nu poți să te duci azi la școală. O să atragi după tine o hoardă de reporteri care îi vor speria pe copii.

Oftă dezamăgită, dar se vedea că știe că nu are de ales.

— Bine. O sun pe Carmen.

Lily îl conduse pe McBride până la ușă.

— Sună-mă când afli ceva.

O sărută pe frunte.

— Bine. Încearcă să nu te mai frămânți.

Când se urcă în mașină, îi sună telefonul mobil. Era agentul special Cal Brody, care îl întrebă sumbru:

— Tocmai am aflat. Crezi că e ea?

— Să dea Domnul să nu fie! răspunse detectivul, pornind motorul și îmbărbătându-se în așteptarea a ce avea să mai vină.

Fotografiile se încărcară încet pe ecranul calculatorului, dezvăluind pixel cu pixel fața nemiloasă a morții. Deși stătea într-o secție de poliție bine încălzită, McBride simțea cum îl pătrunde atmosfera înghețată de la morgă, strecurându-i-se pe sub haină și făcându-i pielea de găină. Cercetă fotografiile cu atenție, apoi își întoarse privirea de la ecran.

— Nu e ea.

Se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere, inspirând adânc și încercând să scape de mirosul de putrefacție din nări. Se sprijini de tocul ușii, tânjind după un whisky dublu fără gheață, deși nu băuse de ani de zile.

Agentul special Brody i se alătură și îl întrebă:

— Ai o țigară?

— Nu fumez.

Brody schiță un rânjet oribil.

— Nici eu.

McBride își frecă obrajii, neputând să-și șteargă din memorie imaginea trupușorului alb de pe targa metalică.

— Ai idee cine poate fi fetița?

Brody scutură din cap.

— Poate că încă nu a fost dată dispărută. Medicul legist zice că a fost violată și strangulată.

McBride închise ochii. Simți acut în măruntaie o durere ascuțită.

— Walters știe?

— Nu.

— Ce bine!

McBride porni către biroul lui Theo, în cealaltă parte a încăperii. Colegul său își ridică în tăcere ochii căprui, blânzi și plini de compasiune.

— Theo, sună-i pe colegii din ținutul Walker și spune-le că nu e fata pe care o căutăm noi.

Bărbatul încuviință din cap și ridică receptorul.

— Am mai aflat ceva despre Paul Leonardi, zise Brody, urmându-l pe McBride în biroul său. Se pare că are un alibi de nezdruncinat. Am căutat în fiecare loc despre care ne-a spus, iar oamenii de acolo fie și-au amintit de el, fie au căutat prin chitanțe și au găsit bonurile de la obiectele cumpărate de el.

— La dracu'! înjură McBride, prăbușindu-se în fotoliu.

— Dar femeia? adăugă Brody.

Locotenentul se uită cu coada ochiului la agentul FBI. Era greu de ghicit ce gândește acesta, dar știa dinainte că e la fel de sceptic ca și el când vine vorba de paranormal.

— Nu cred că știe ceva ce ne-ar fi de folos.

— Vorbeam de ea ca suspectă.

McBride luă cutia cu medicamente de stomac de pe birou și scutură două tablete direct în gură.

— Nu ea a sunat. Nici nu s-a scos singură de pe șosea și nici nu s-a atacat singură ieri la școală.

— Poate că are un complice.

Locotenentul nu îl putea contrazice. Rolul lui Lily în toată mizeria asta era singurul lucru pe care nu și-l putea explica. Ce legătură avea ea cu toate astea? Dacă nu luase parte la răpire, de ce încercau să-i facă rău? Chiar credeau că este o clarvăzătoare și le era teamă că va afla cine sunt?

Își frecă tâmplele care îi zvâcneau din nou.

— Nimic nu se leagă.

— Nu spun decât că-i mare minune că e întotdeauna în mijlocul evenimentelor, zise Brody, uitându-se cu subînțeles la el, înainte de a se duce să vorbească cu căpitanul Vann.

În ceea ce privește restul echipei, se împrăștiară cu toții să își continue sarcinile din ziua aceea. McBride ridică receptorul și o sună pe Lily. Îi răspunse imediat.

— Nu e ea, o informă el.

Auzi un oftat de ușurare. Dar o clipă mai târziu ea spuse:

— Dar e totuși cineva.

— Ascultă, o să mai rămân aici o vreme. Te sun mai târziu.

Închise, trecându-și mâna peste ochi.

La auzul vocii ei simțise imediat o pornire de nestăvilit să alerge la ea acasă, unde era așteptat cu brațele deschise. Dar Brody avea dreptate. Lily reprezenta marea întrebare care până la acel moment nu putea

primi un răspuns din toată ancheta lor și, până când nu reușea să înțeleagă ce rol joacă, avea senzația că nu își vor da seama niciodată ce se întâmplase de fapt cu Abby Walters.

McBride îl opri pe Brody în cadrul ușii.

— Te duci la Walters?

— Îhî.

— Mergem cu mașina mea.

Și-o scoase hotărât pe Lily din minte și îl urmă pe agentul FBI.

Capitolul al doisprezecelea

— Îmi pare rău. Am ascultat caseta de nenumărate ori, dar pur și simplu nu recunosc vocea, mărturisi Walters. Lily ce spune?

McBride îi aruncă pe furiș o privire lui Brody. Agentul ridică din sprâncene, iar locotentul se strădui să formuleze un răspuns care să sune rațional.

— Ea crede că acela care a sunat este chiar răpitorul.

— A recunoscut vocea? insistă Walters.

McBride oftă, incapabil acum să evite răspunsul.

— Da, vocea de la telefon. Dar nu și pe cea de la școală.

Walters se uită de la McBride la Brody și din nou la McBride.

— Vocea de la școală? A contactat-o cineva acolo?

Neluând în seamă nemulțumirea fățișă de pe chipul lui Brody, McBride îi povesti senatorului despre intrusul de la școală.

— N-a pățit nimic. E doar puțin înfricoșată.

— Slavă Domnului, răspunse Walters, la rândul lui răvășit. Nu cred că mi-aș fi iertat-o vreodată dacă ar fi pățit ceva din cauză că am rugat-o să mă ajute.

Asigurându-l pe Walters că Lily e teafără, McBride readuse conversația la chestiunea legată de casetă.

— Poate că răpitorul are legătură cu dumneavoastră. Poate că e un fan înfocat pe care l-ați cunoscut la vreo adunare.

— Mai degrabă un suporter al rivalului meu, spuse Walters, cu ură. Știam eu că îi place să joace murdar, însă...

— Vreți să spuneți că domnul senator Blackledge are legătură cu răpirea fiicei dumneavoastră? întrebă Brody, încet, dar cu duritate.

— N-am zis asta, oftă Walters.

Câțiva membri ai echipei îl urmăreau de câteva zile pe Gerald Blackledge, în vreme ce bătrânul politician cu experiență răscolea regiunea în căutare de noi voturi. Dar, având în vedere că Walters avusese o ascensiune remarcabilă în sondaje datorită compasiunii alegătorilor, McBride nu prea vedea cum îi putea servi lui Blackledge răpirea lui Abby. Dacă sperase că Walters se va retrage din cursă, se înșelase amarnic.

Celularul senatorului sună. Se uită la ecran.

— Trebuie să răspund.

— Nu e nevoie să ne conduceți, spuse McBride.

În timp ce coborau cu liftul, Brody îl măsură pe locotenent din priviri.

— Înțeleg că Walters crede orbește în treaba asta cu spiritismul, dar nu și tu, nu-i așa?

— Normal că nu cred, răspunse McBride.

Îi dădea ghes un sentiment de vinovăție, de parcă ar fi trădat-o pe Lily bătându-și joc de viziunile ei.

McBride și Brody se întoarseră la secție pe la 11.30. În drum spre birou, intrară la Alex Vann să-i

raporteze ce aflaseră de la Walters legat de caseta înregistrată de robotul lui Lily.

— Walters zice că nu recunoaște vocea și habar nu are la ce se referă omul când spune că a căutat un mijloc de a-l contacta.

Când McBride dădu să iasă pe ușă, Vann sări de pe scaun.

— Așteaptă, McBride! Vreau să-ți spun ceva...

Locotenentul se poticni în ușă, făcând ochii mari la vederea unei femei care stătea în pragul ușii de vizavi. Părul blond și lucios al femeii sclipea ca argintul în lumina neoanelor din tavan.

Simți un nod în stomac.

— Delaine.

Agentul FBI pe care Lily îl convinse să o ducă la o agenție de închiriat mașini se bucura de schimbarea de decor. Era sătul până în gât de supraveghere, îi mărturisi el pe drum. Și găsi o imensă satisfacție să împrăștie mâna de reporteri care se năpustiseră asupra lor la ieșire.

Se gândise mult cu ce să se îmbrace, hotărându-se asupra unei perechi de pantaloni strâmți verde-măsliniu și a unui pulover mulat de cașmir verde-salvie. După ce alese niște sandale de piele întoarsă cu toc care să îi completeze ținuta, începu să își privească hainele ca pe un fel de armură. Pentru că, după ce închiria mașina, intenționa să meargă la McBride la birou și să se lupte cu balaurul.

Azi avea de gând să îl întrebe despre Clare. Și nu va pleca de acolo până când nu va afla totul.

Alese un alt Buick, asemănător cu mașina ei distrusă, pentru sentimentul familiar pe care i-l dădea. Cedă insistențelor agentului Logan care voia să o urmeze până la secția de poliție, dar îl goni când acesta îi propuse să o aștepte la ieșire.

— Mă va duce acasă domnul locotenent McBride, îi promise ea.

Lui Logan nu îi convenea, dar o ascultă.

Era pe la jumătatea scării când auzi telefonul. Prinsă între nerăbdarea de a scăpa cât mai repede de confruntarea ce o aștepta și ușurarea de a amâna ciocnirea inevitabilă, Lily nu ezită decât o clipă înainte de a răspunde.

Era Andrew Walters.

— Lily, slavă Domnului că n-ai pățit nimic! Locotenentul McBride mi-a spus ce s-a întâmplat.

— N-am nimic, îl asigură ea.

— Cred că ar trebui să faci ce a zis individul ăla. Nu vreau să fie vina mea dacă ți se întâmplă ceva rău.

Lily se încruntă.

— Nu mai vrei ajutorul meu?

— Puteai să mori, insistă Andrew, cu o voce în care se amestecau în mod ciudat neliniștea și persuasiunea.

„Nu-i de mirare că e om politic", își zise Lily.

— Poliția n-a găsit pe nimeni cu numele indicate de tine, iar scenele pe care le-ai descris în viziunile tale sunt prea vagi ca să identifice locul.

Lily încercă să nu îi interpreteze cuvintele ca pe un reproș la adresa neputinței sale. Știa că tot ceea ce vedea era realitatea. Până la urmă îi va aduce și un indiciu care să îi ajute să o găsească pe Abby.

Dacă mai aveau destul timp la dispoziție.

— Nu vreau să pățești nimic, spuse Andrew, cu gingășie.

Nu era nimic amenințător în tonul vocii sale. Și ea simți totuși că i se ridică părul măciucă.

— O să mă mai gândesc, promise Lily.

— Bine, spuse senatorul și închise imediat, de parcă și-ar fi împlinit țelul.

Ea zăbovi puțin cu telefonul în mână, cântărind cererea lui Andrew.

Putea oare să îi întoarcă spatele lui Abby doar pentru că o păștea pe ea însăși o mare primejdie?

McBride se holbă la Delaine Howard, tentat să o ia la fugă. Nu se așteptase să o mai vadă vreodată. Cu atât mai mult cu cât nici nu voia, mai ales într-o zi ca aceea. Dar Delaine parcă presimțea mereu când era mai vulnerabil.

Se uită în jur, sperând că mai era cineva acolo să intervină. Dar restul celor din schimbul de zi părea să fi plecat cu diverse sarcini. Se apropie de ea, remarcându-i cu o mulțumire răutăcioasă neliniștea din ochi.

— Ce vrei?

— Am venit în legătură cu răpirea.

McBride avu senzația că, în sfârșit, acidul gastric va reuși să îi găurească definitiv stomacul. O ocoli și intră în birou, luând cutia de tablete de stomac de pe masă. Sparse două între dinți.

— Presupun că ai avut o viziune.

— Nu, zise ea, oprindu-se în pragul ușii. Știu că nu vei mai avea vreodată încredere în viziunile mele, după ce...

— Las-o moartă, Delaine! Ce vrei?

Își umezi buzele și se apropie de birou, rămânând în picioare în fața lui.

— Femeia de la știri... Lily Browning... Trebuie să o asculți. Te poate ajuta să o găsești pe fetiță. Are un har puternic.

— Nu lucrez cu clarvăzătorii, i-o reteză el, simțind cum tot trupul îi fierbe.

Delaine se încruntă.

— Dar la știri se spunea...

— E ideea lui Andrew Walters. E un tată a cărui fetiță a dispărut, zise McBride și o săgetă cu o privire plină de ură. Oamenii cred în tot soiul de țicneli când sunt disperați.

Pe obrazul femeii alunecă o lacrimă.

— Eram convinsă că o vei găsi pe Clare unde ți-am spus.

— Dar n-a fost așa, nu?

McBride sări în picioare, cuprins de furie și amărăciune.

— N-am găsit-o nicăieri. Ai idee ce ne-ai făcut? Laura a murit din pricina ta! Era să mor și eu. Și *tu* ești de vină, Delaine. Tu ne-ai făcut să sperăm, până când ne-au ucis propriile noastre speranțe.

Vocea îi răsună în tot biroul, apoi se stinse, făcând loc tăcerii.

Își dădu în curând seama că mai era cineva în birou.

În pragul ușii stătea Lily, privindu-l cu niște ochi îndurerați.

— Clare era fiica ta...

Mila din glasul ei îl copleși. Se retrase câțiva pași, cu mâna întinsă.

— Oprește-te.

Delaine o prinse pe Lily de braț și o rugă:

— Așteaptă puțin să-și revină.

— Nu-mi spune tu ce să fac, se răsti Lily, smulgându-și brațul din strânsoarea femeii.

Se întoarse către McBride și îi spuse:

— Eu nu sunt ca ea. Eu nu ți-am făcut nimic.

McBride se uită la Delaine.

— Ieși afară.

Ochii lui Delaine se umplură de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, McBride. Crede-mă că nu am vrut să vă fac nici un rău, izbucni ea în plâns și ieși în fugă.

McBride se prăbuși în scaun, încercând să își controleze pornirile înainte de a face ceva ireparabil. Se uită la Lily.

— Pleacă și tu.

— Nu.

McBride citi în ochii ei că înțelege totul și aproape că se pierdu cu firea. Strânse din pumni, temându-se că se va lăsa în voia demonilor din suflet dacă mai rămâne mult în preajma ei.

— Nu mă poți duce la Abby Walters. Nu te cred. N-o să te cred niciodată! Și, indiferent ce spui tu, nu cred că vei putea trăi cu asta prea mult timp.

Lily închise ochii, iar durerea îi săpă cute adânci pe frunte.

— Uită-te la mine! îi porunci el.

Dar ea își strânse mai tare pleoapele, scuturând din cap.

Se ridică împleticindu-se și o apucă de brațe.

— Uită-te dracului la mine!

Lily făcu brusc ochii mari de teamă.

— Asta se întâmplă dacă te înșeli. Așa va ajunge Andrew Walters când va afla, în sfârșit, adevărul despre Abby.

McBride o zgâlțâi cu putere și apoi îi dădu drumul.

Lily se depărtă de el, cu ochii înlăcrimați.

— Andrew m-a rugat să renunț.

O tresărire de surprindere îi străbătu mintea suferindă. Se aștepta ca Walters să se agațe de orice falsă speranță până la capăt.

— Bine. Atunci așa să fie.

— Dar nu pot să mă opresc.

— Asta-i treaba ta.

Mânia i se domoli, trăgându-l înapoi într-un abis întunecat ca de gheață. Se așeză istovit pe marginea biroului.

— În ceea ce mă privește, s-a sfârșit. Eu am terminat-o.

Îl privi consternată.

— Du-te acasă, Lily.

— McBride, nu poți să...

— Am terminat, i-o tăie el.

Îndurerată, se uită în ochii lui lung. Apoi brusc își mută privirea. Începură să îi tremure buzele. Se întoarse și ieși în fugă.

McBride ajunse mai mult dibuind până la scaun și se prăbuși, cu fața ascunsă în palme, incapabil să se mai împotrivească tremurului pe care îl ținuse la distanță de când Lily intrase pe ușă, pătrunzând în coșmarul căruia îi căzuse el pradă.

Simțea nevoia să bea. Să dea pe gât niște Jack Daniels, pahar după pahar, arzându-l pe gâtlej și în stomac, până va uita de abisul mare și negru care-i copleșea inima.

Se ridică cu greutate în picioare și își luă haina. Era timpul să reînnoade prietenia cu o veche cunoștință care nu te trădează niciodată la greu.

Cu capul zvâcnind de intensitatea unei altei viziuni, Lily se grăbea să ajungă în mașină. Asta mai lipsea, să intre în transă când McBride se afla în starea aceea, chiar în mijlocul biroului său.

Se năpusti spre treptele de la ieșire și reuși să se strecoare la volan înainte ca viziunea să o soarbă prin ușa aceea mentală. Se lăsă purtată prin ceață, fără împotrivire, sperând ca astfel durerea de cap ce începuse să pună stăpânire pe ea să se domolească.

Se trezi într-un salon desuet, umbrit de tufele de ienupăr care creșteau la geam. O femeie ședea într-un balansoar lângă șemineu, cu mâinile întinse, de parcă ar fi încercat să și le încălzească la foc. Dar focul nu era aprins.

— Ai venit, auzi Lily o voce subțirică și se întoarse înspre Casey, care stătea în prag, cu un zâmbet care îi scotea în evidență gropițele din obraji. Te-am chemat, spuse fetița cu părul negru. M-ai auzit?

— Aici locuiești tu?

Fetița încuviință, întristându-se.

— Asta-i mama, spuse ea, arătând spre femeie. Au apucat-o iarăși crizele.

Lily se apropie de silueta din balansoar. Era o femeie slabă și palidă, cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea. Părea să fi fost frumoasă odată, dar boala îi slăbise mușchii feței și îi stinsese strălucirea din ochii ei albaștri.

— Am mai avut o mamă, dar ea a murit. Tata n-a putut să aibă grijă de mine, așa că am venit să locuiesc cu ea, spuse Casey și îngenunche în fața femeii, lipindu-și obrazul de piciorul ei. Mai demult nu era așa de tristă, adăugă Casey, mângâind brațul întins al femeii, care nu păru să bage de seamă.

Pe Lily o trecură fiorii. Oare Casey chiar era acolo? Sau era o fantomă, strigoiul unei copile moarte demult? Oare femeia înnebunise de durere? Și dacă nu o băga în seamă pe Casey pentru că de fapt Casey nici nu era acolo?

— Nu sunt o fantomă, spuse fetița. Trebuie să mori ca să fii fantomă, iar eu nu sunt moartă. Se întoarse către Lily, făcând-o să se fâstâcească sub privirile sale. Tu ești moartă?

— Nu.

Casey zâmbi.

— Nu m-aș supăra dacă ai fi. Îmi place de tine oricum. Nu mi-e frică de tine.

Lily o atinse pe obraz, întrebându-se dacă fetița va simți ceva. Casey își frecă obrazul cald și moale de copil de palma ei. Lily dezmierdă chipul acela grav și rotunjor.

— Vrei să vii să te joci cu mine? întrebă Casey și o prinse de mână.

Lily strânse degețelele mici, minunându-se cât de reale îi păreau.

Casey o conduse pe un coridor îngust până la o cămăruță zugrăvită în nuanțe șterse de roz și alb.

— Asta-i camera mea, spuse mândră.

Lily se uită la încăperea ticsită și strâmtă, cu inima îndurerată. Era mizeră, în ciuda unor eforturi evidente de a păstra curățenia. De când trăia copila asta cu mama sa nebună, încercând să își făurească o viață cât de cât normală?

Lily se așeză pe pat lângă Casey, care luă o carte de pe noptiera șubredă.

— Asta-i cartea mea preferată.

Lily recunoscu coperta lucioasă. Era cartea pe care o citea ea copiilor în clasă de câteva săptămâni.

— *Boots și Belinda*, murmură ea. Și mie îmi place foarte mult.

Se așeză comod pe marginea patului și ascultă întristată primul capitol, pe care Casey îl citi cu multă grijă. Citea bine, date fiind împrejurările, deși pronunța greșit cuvintele mai grele. Lily se întrebă de unde învățase să citească. Oare mergea la școală?

Cum era posibil ca lumea să fie plină de fetițe rătăcite, ca Abby și Casey? Ori Clare a lui McBride?

Viziunea se prelungea la nesfârșit, permițându-i lui Casey să citească alte două capitole, în timp ce umbrele se alungeau pe podea în dormitorul mic. Chiar atunci când Lily începu să se mire cât de mult stătuse acolo, ușa din mintea ei se deschise, chemând-o înapoi la realitate.

— Trebuie să pleci, spuse Casey, punând jos cartea și luând în brațe broasca de pluș zdrențuită. Nu-i nimic. Tata mi l-a lăsat pe domnul Verde să-mi poarte de grijă.

— Voi încerca să mă întorc, promise Lily.

Scaunul de vinil înfierbântat de soare luă locul vârtejului de ceață umedă care o înconjurase. Deschise ochii și fu orbită de lumina soarelui. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Ceasul de pe bord arăta 4.15. Trecuseră două ore, exact ca în viziunea ei.

Lily își masă tâmplele, încercând să se reorienteze într-o lume ce-i părea ireală după perioada în care se bucurase de tovărășia fetiței cu ochii triști care își zicea Casey. Cine era copila? De ce avea o legătură atât de puternică cu Lily, încât putea să o atragă prin cețuri într-o lume alternativă și s-o țină acolo aproape două ceasuri, când majoritatea viziunilor nu durau mai mult de cinci sau zece minute?

Trebuia să afle cine e Casey, să încerce să își dea seama ce rol joacă în toată tărășenia cu Abby Walters.

Dar întâi și întâi trebuia să lămurească totul cu McBride.

Locotenentul stătea sprijinit de masa din bucătărie, pipăind sticla netedă și încă nedeschisă de Jack Daniels. Nu își mai amintea că o cumpărase, nici măcar cum sau când ajunsese la el în casă.

Tot ce își mai aducea aminte era fierbințeala și tăria băuturii curgându-i în jos pe gâtlej și umplându-i stomacul, amorțind durerea măcar pentru puțin timp.

Dădu o altă pagină din albumul de fotografii din fața lui. Nu își amintea nici când îl scosese de la locul lui. Nu se mai uitase de mult la poze. Nu știa de ce o face tocmai acum. Fiecare poză în parte era ca o nouă săgeată înfiptă în inimă.

Clare la naștere, micuță, rozalie și toată numai cute. Laura ținând-o pe fetiță în brațe, cu fericirea radiindu-i. Prima aniversare, când stinsese lumânarea cu mâna...

McBride împinse de-o parte albumul și strânse între palme sticla de whisky, frecând suprafața netedă ca să încălzească lichidul dinăuntru. Patru ani de abstinență aruncați pe fereastră. Tânjea atât de mult după acea amorțeală, încât simțea că va muri dacă nu va bea măcar un pahar.

Jinduia după alcool aproape la fel de mult ca după Lily.

Crezuse că, odată ce a pus capăt relației, nu-i rămânea decât să plece și gata. Dar Lily era ca o așchie care se înfigea mai adânc atunci când încerca să o extragă. Sângera pe dinăuntru de dorință.

La fel ca și în băutură, în ea ar fi găsit căldură și ușurare. O domolire a durerii, cel puțin pentru o vreme.

Simțea pe limbă gustul ei, căldura ei alunecoasă în care ar fi vrut să se afunde.

Putea să verse în chiuvetă whisky-ul și până la urmă ar fi scăpat de poftă, cel puțin pentru un timp. Dar, deși o alungase, de Lily nu putea să scape. Iar asta îl speria.

Auzi soneria. N-o băgă în seamă și rupse sigiliul de hârtie de pe gâtul sticlei.

Soneria se auzi din nou, prelung și insistent.

— Lasă-mă în pace! zbieră el.

Persoana de afară începu să bată cu pumnul în ușă. Tare. Fără oprire.

McBride fu cuprins de furie, după ore întregi în care nu simțise altceva decât durere. Sentimentul îi făcu plăcere. Sări în picioare, trântind pe masă sticla de whisky, și ieși din bucătărie. Trase zăvorul cu putere și smuci ușa, gata să sară la bătaie.

Văzând-o pe Lily se simți de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece în cap. Făcu câțiva pași nesiguri în spate.

Ea intră, privindu-l neliniștită.

— Nu poți să termini relația asta de unul singur.

El făcu încă un pas înapoi și îi spuse:

— Ieși afară.

— Nu.

Se apropie de el și îl prinse de mâini. McBride îi simți palmele moi și calde, iar atingerea ei i se răspândi prin corp ca un drog puternic.

Se îndreptă, împotrivindu-se.

— Nu.

Lily îi atinse obrazul. Înăuntrul lui se prăbuși un dig, apoi pieptul i se umplu de căldură. Insistența ei delicată îi submina hotărârea. Când îl îmbrățișă, se aplecă spre ea și se lăsă condus spre canapea.

Îl mângâie și îl liniști, prinzându-i fața în palme. Se aplecă și îl sărută, cu buzele fierbinți și incredibil de moi. Răceala din sufletul lui începu să se retragă. Lily puse mai multă patimă în sărutul ei, strecurându-și limba între buzele lui. McBride deschise gura și o lăsă să pătrundă, lăsându-se în voia scânteilor electrice ce i se aprindeau în vintre și între coapse.

Lily își încolăci degetele în materialul cămășii, murmurându-i numele. El îi închise gura cu a lui, înghițindu-i cuvântul. Pârjolit de dorință, se ridică și o trase după el în dormitor.

Dar nu reușiră să mai iasă din camera de zi.

Capitolul al treisprezecelea

McBride o țintui pe Lily cu spatele de peretele camerei de zi și îi mângâie coapsele, despărțindu-le atât cât să facă loc pentru tăria bărbăției sale. În adâncul intimității ei se iscă un vârtej de fierbințeală atunci când el își frecă șoldurile de ale sale, dezgolindu-și dinții cu o satisfacție primitivă la auzul suspinului înfiorat.

Se împinse în ea, iar mișcarea lui o făcu să simtă scântei aprinzându-i-se pe șira spinării. În ea creștea o nerăbdare insuportabilă.

O strânse mai tare cu o mână, în timp ce cealaltă îi deschise fermoarul de la pantaloni, apoi smuci jos blugii și chiloțeii, dezvelindu-i carnea fragedă.

Ea voia mai mult. Acum.

Își încâlci degetele în cârlionții dintre pulpele ei, excitând pielea sensibilă, până când ea începu să tremure toată de dorință. Azvârlind cu piciorul hainele căzute în jurul gleznelor, se deschise să îi primească atingerea. El știa cum și unde să o dezmierde, când să o tachineze și când să o tortureze. Iar atunci când două din degetele lui se strecurară înăuntrul ei, îl apucă de umeri, strigându-i numele.

O aduse la tăcere cu un alt sărut violent, în timp ce își descheia la rândul lui pantalonii. Înăuntrul ei

se încolăcea o nevoie sălbatică, în vreme ce el o prinse strâns de șolduri. O privi lung, cu ochii negri de patimă. Lily simțea că se sufocă. Apoi se înălță deodată între pulpele ei și o pătrunse adânc și puternic. Lily își înfipse unghiile în spatele lui, gemând.

El se opri și îi privi chipul.

— Lily...

Îl sărută ca să îi alunge nesiguranța provocată de acel geamăt.

— Te rog, șopti ea, mângâindu-l pe umeri și pe spate.

Își lipi palmele de fesele lui și îl făcu să o pătrundă mai adânc. Din gât îi ieși un mârâit de plăcere.

O dezmierdă ușor pe sâni prin pânza bluzei, insistând cu degetul mare pe sfârcurile care se întăriră dureros. Se arcui înspre el și îl simți mișcându-se în ea. Tremura și se înmuie toată când el începu să se miște.

Îi descheie bluza, îi desfăcu sutienul și-l azvârli cât colo, acoperindu-i sânii goi cu palmele. O dezmierdă până când ea se relaxă, primindu-l din ce în ce mai adânc.

În centrul ei se clădi o tensiune delicioasă. Îi prinse ritmul și îl urmă, ațâțându-și focul interior.

El îi ridică pulpele, încât ea rămase cu tălpile în aer. Se lipi de el mai strâns, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei lui, cu spatele lipit de perete. El își pierdu curând stăpânirea de sine, deveni tot mai sălbatic în mișcări, iar ea își dădu seama că avea să termine cu mult înaintea ei.

Se afundă pentru ultima oară în ea și încremeni, ajungând la momentul culminant. Îi șopti numele, ca o rugă fierbinte. Ei nu-i mai păsa că trupul încă îi vibra de tensiunea nedescătușată. Măcar acum îi oferise exact lucrul de care avea nevoie.

Pentru asta venise.

McBride nu știa cât timp trecuse până când reușise să se miște din loc. Degetele lui Lily îi frământau spatele, iar șoldurile ei încă le strângeau pe ale sale. Îi mângâie părul și o sărută, gustându-i lacrimile.

— Nu-i nimic, șopti el, întrebându-se dacă avea dreptate.

Nu mai fusese demult cu o femeie, dar nu trecuse chiar atât de mult timp încât să fi uitat cum e când ea ajungea la orgasm.

Iar Lily nu ajunsese acolo.

O așeză cu tălpile pe podea și se îndepărtă de ea. Lily scoase un geamăt profund și se lipi de el, nevrând să îi dea drumul.

O mângâie pe obraz, neliniștit.

— Lily?

Ea îi puse un deget pe buze:

— Șșt!

Gingășia gestului ei era ca o acuză. Abia dacă putu să o privească în ochi.

— Îmi pare rău. Dar... aveam nevoie...

Ea își lipi buzele de ale lui.

— Știu.

Ar fi trebuit să o ia încet, să aștepte să afle ce îi făcea ei plăcere. Să facă dragoste cu ea cu mâinile și cu

gura, pregătind-o, oferindu-i ei plăcere înainte să și-o găsească pe a lui.

Îl prinse de mână și îl trase după ea pe coridor. Când încercă să se împotrivească, îi întâlni privirea, cu ochii întunecați de dorință, dar și cu o scânteie de amuzament.

— Nu mai aștepta. Mai ai treabă.

Inima îi stătu în loc, apoi începu să-i bată nestăvilit. Prinzând-o de mână, o duse în dormitor.

Când Casey se trezi, se lăsase întunericul. Nu voise să adoarmă, dar citise în continuare după plecarea lui Lily și, apoi, deodată, nu mai putuse să-și țină ochii deschiși. Se ridică în capul oaselor și căscă, cu ochii la raza subțire de lumină care venea de sub ușă. Oare mama ei dormea?

Se duse pe furiș până în dormitorul mamei sale. Ușa era deschisă și se strecură înăuntru. Mama stătea întinsă pe pat, îmbrăcată, cu pantofii în picioare. Zăcea peste cuvertură, dar Casey vedea din mișcarea ritmică a pieptului ei că doarme.

Poate că era bine, își zise Casey. Poate dimineață mama va fi ca înainte, când nu o apucaseră încă acele crize.

Casey se întoarse în vârful picioarelor în camera ei, se schimbă în pijamale și se ghemui în pat, ținându-l pe domnul Verde strâns la piept. Încă somnoroasă, închise ochii și încercă să adoarmă. Dar simțea un gol în piept, de parcă ar fi fost singură pe lume. Sentimentul o întristă și o sperie puțin. Își dori să

poată merge la Lily. Ea ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

Sau la Abby, își zise, zâmbind dintr-o dată. Probabil că și Abby se simțea părăsită și singură. Era mult mai mică decât Casey și era tot timpul tare speriată din pricina oamenilor răi care o furaseră de la părinții ei. Abby probabil că s-ar bucura dacă ar vizita-o.

Casey nu avea suficiente cuvinte sau idei să explice cum reușea să le viziteze pe Abby și pe Lily în minte. Pur și simplu reușea. Se gândise că sunt la fel ca restul prietenilor cu care se juca în închipuire. De pildă, Fern, care avea un pudel alb pe nume Juliet. Și Sam, care avea o pisică pe nume Rază de Lună și al cărui tată era căpitan de vapor. Citise despre toți prietenii ei, știa cum arată din pozele din cărți sau după cum își imaginase ea.

Dar nu citise niciodată despre Abby sau Lily. Pe Lily o văzuse prima, o apariție scurtă în minte pe când zăcea odată în pat, plutind între somn și veghe. Intrigată, Casey o urmase prin cețurile cenușii până în camera unde stătea Abby. Plecase împreună cu Lily, dar se întorsese apoi și stătuse de vorbă cu Abby care îi spusese ce se întâmplase cu părinții ei și că oamenii răi o răpiseră pe ea și o loviseră pe mami, care căzuse și adormise.

Casey nu pronunțase cuvântul „moartă" în fața lui Abby, dar se gândise la asta. Mama lui Abby murise, la fel ca mama adevărată a lui Casey.

Dar tatăl ei?

Casey încă era convinsă că îi aude glasul în minte: „Nani, nani puișor, nani, nani, somn ușor..."

Casey îl strânse tare la piept pe domnul Verde, cel plin de cocoloașe. Se ghemui strâns, încruntându-se de concentrare. Încercă să își imagineze cețurile din jur, ca atunci când e pâclă afară și nu-și putea vedea nici măcar mâna întinsă. Pluti printre nori, căutând-o pe Abby.

Regăsi camera ei, cu mirosul de mucegai și murdărie. Dar Abby nu era acolo.

Casey simți că o străbate un fior de spaimă. O luaseră oamenii aceia?

Apoi zări fereastra deschisă. Perdeaua cu imprimeuri cu floarea-soarelui flutura în adierea vântului care intra pe geam. Casey pluti până la fereastră și cercetă pajiștea cu iarbă înaltă care se întindea până la liziera unei păduri dese și întunecate. O văzu pe Abby, un punct alb în întuneric. Sărise pe geam. Fugise de oamenii aceia! Casey bătu din palme și izbucni în râs. Bravo, Abby!

Brusc, ușa din spatele lui Casey fu izbită de perete. Fetița se răsuci și văzu un bărbat atât de înalt și de lat, încât ocupa tot spațiul ușii. Avea un păr blond spălăcit, se uita încruntat și cu răutate, iar în mână ținea o pușcă mare. În spatele lui zăceau doi bărbați pe podea. În jurul lor băltea ceva roșu, de parcă s-ar fi vărsat suc de cireșe, iar ei ar fi ațipit în mijlocul mizeriei.

Dar Casey știa că acela nu era suc de cireșe. Era mai închis la culoare și mai gros și mirosea ciudat, ca bănuții pe care îi strângea în pușculița rozalie de pe comodă. Nu îi plăcea mirosul. Îi răscolea stomacul.

Bărbatul înalt din prag se repezi la ea, înghețându-i sângele în vine. Se feri, cu inima cât un purice, încercând să se facă mai mică.

Dar omul trecu prin ea, și atunci își aminti, cuprinsă de ușurare, că de fapt nu se află în realitate acolo, în cămăruța cu patul răvășit și fereastra deschisă.

Bărbatul își aținti ochii pe geam. Oare o zărea pe Abby?

Casey se îndreptă către fereastră, încercând să se țină departe de el, deși bărbatul nu o putea vedea. Abby dispăruse. O trecu un val de ușurare care făcu încăperea să sclipească orbitor, ca umplută de o pulbere vrăjită.

Se concentră să rămână în cameră, îmbărbătându-se la gândul că Abby era singură în pădure și avea nevoie de ajutor. Lily nu va mai ști acum unde să o caute. Și o fetiță singură poate păți tot soiul de lucruri. Nu așa-i spunea mereu mama, atunci când încă mai vorbea cu ea?

Trebuia să o urmeze pe Abby, ca să nu o lase singură. Asta era tot. Iar mai târziu o s-o găsească pe Lily și o să-i spună unde era Abby. Lily va ști ce e de făcut. Va ști cum să îl oprească pe omul acela care se uita urât și avea pușcă.

Lily o să aibă grijă de ele.

Lily se ghemui în brațele lui McBride sub plapuma călduroasă și îi ascultă bătăile inimii. Acum nu mai putea da înapoi. Faptul că făcuseră dragoste le pecetluise soarta. Însă trebuia să găsească o cale de

a face lucrurile să meargă la fel de bine și în afara dormitorului.

— Nu așa m-am gândit că o să se sfârșească ziua de azi, murmură McBride lângă gâtul ei.

— Sper că nu-ți pare rău.

Se ridică și o trase înspre el.

— Nu. Dar ție?

— Nu, spuse ea și îl sărută pe gropița din bărbie. Dar dacă tot ai amintit de ziua de azi...

McBride se retrase.

— Chiar vrei să vorbim despre asta?

Nu avea de gând să se lase. McBride avea nevoie să își descarce sufletul. Se strădui să ajungă până la tăblia patului și îl prinse de umerii lați.

— Spune-mi mai întâi despre Laura. Unde ai cunoscut-o?

Bărbatul se întoarse către ea, codindu-se. Dar după o clipă se relaxă puțin și se aplecă spre ea.

— La colegiu. Era foarte bună la matematică. Eu eram bun la istorie. Făceam un fel de troc. Ea mă ajuta la mate și eu am trecut-o cu bine prin civilizația apuseană.

— Cum arăta?

— Era drăguță, zâmbi el, cu privirea în depărtare. Nu ca o stea de cinema, dar drăguță. Avea o piele superbă, foarte albă. Îmi amintesc că tot timpul se ungea cu o tonă de loțiune de plajă înainte să iasă din casă. Clare i-a moștenit pielea.

Odată pornit, McBride nu se mai opri din povestit. Îi spuse lui Lily cum se preschimbase prietenia lor în dragoste. Se căsătoriseră imediat după absolvire.

Laura preda matematica la liceu, iar el se dusese direct la Academia de Poliție. După trei ani de căsătorie au încercat să facă un copil, dar Laura nu putea duce sarcina până la capăt.

— Un expert în probleme legate de fertilitate a găsit până la urmă o deformare a uterului pe care o trecuseră cu vederea alți doctori. A fost o operație relativ simplă. Nici nu ne-am dezmeticit bine și a apărut Clare.

McBride își încreți buzele când pronunță numele fiicei sale. Lily îl strânse de umeri, tânjind după harul surorii sale Iris. Ea ar fi știut să îi ia durerea cu mâna sau măcar să i-o domolească. Lily ar fi dat orice să îi poată vindeca suferința.

Dar tot ce putea ea să facă era să vadă lucruri pe care alții nu le puteau vedea. Tocmai harul pe care îl detesta McBride. Iar după ce îl văzuse alături de Delaine în acea după-amiază și auzise cum i se destrămase viața din pricina promisiunilor neadevărate ale femeii, Lily înțelesese de ce McBride nu mai avea încredere în așa ceva.

— Câți ani avea Clare când a dispărut?

— Nici măcar trei.

„Aproape un bebeluș", își zise Lily.

— Se juca liniștită în curte, apoi dintr-o dată..., făcu, apoi vocea i se stinse, de parcă nici acum nu îi venea să creadă ce întâmplase în urmă cu șase ani. S-a dus. Fără urmă.

— Nimeni n-a văzut nimic?

McBride scutură din cap.

— Era o zi de lucru. Majoritatea familiilor de pe stradă aveau copii mai mari, care erau cu toții la școală. Laura o învăța pe Clare să se dea cu tricicleta când a sunat telefonul. A fugit în casă să răspundă. N-a lipsit mai mult de un minut sau două. Aveam un gard — vocea i se frânse. Nu s-a gândit că ar putea să pățească ceva.

Lily închise ochii, simțindu-și inima grea. Poate că nu ar fi trebuit să îl oblige să îi povestească.

McBride se ghemui, cu genunchii la piept.

— Laura a venit cu ideea să ne ducem la un clarvăzător, iar eu nu m-am opus. Aș fi făcut orice s-o găsesc pe Clare.

— Așa ați ajuns la Delaine.

— Ea ne-a căutat pe noi. A venit la Poliție și ne-a spus că a avut o viziune cu Clare. Știa cu ce era îmbrăcată și că avea o zgârietură pe bărbie, pentru că se răsturnase cu tricicleta. Știa care era jucăria ei preferată. Doamne, eram porniți să o credem, completă el, cu amărăciune.

— E normal. Voiați să vă găsiți fiica.

— Voiam să găsim pe cineva care să ne spună că n-a pățit nimic, chiar și după ce trecuseră săptămâni întregi fără nici un indiciu, adăugă și se frecă nesigur pe bărbie. Sunt polițist, Lily. Știam ce se întâmplase. Era evident, dar nu puteam să accept. Delaine ne-a convins că a văzut-o pe Clare, că trăia cu o altă familie și că nu trebuia decât să ne dăm seama cine sunt oamenii ăia. Avea viziune după viziune, se apropia din ce în ce mai mult, iar eu credeam fiecare cuvințel. Am

urmat toate pistele, n-am dormit nopți la rând, am examinat fiecare detaliu, am cântărit fiecare posibilitate. Dacă vedea un trandafir, făceam o listă cu toate florăriile și serele din împrejurimi. Mă uitam și în cartea de telefon după toate persoanele cu numele Roza, pentru orice eventualitate. Am umblat de mi-am tocit încălțările. Am bătut la toate ușile, am dat telefoane, mi-am hăituit colegii de la Poliție până când erau gata să mă închidă la azilul de nebuni. Și apoi, în sfârșit! McBride izbucni într-un râs lugubru, cum Lily nu mai auzise niciodată: Delaine ne-a anunțat că a găsit-o. A văzut-o pe Clare într-o casă verde cu alb din Rockwell, dincolo de granița statului. Ne-a dat și un nume: Grainger.

— Așa că v-ați dus la familia Grainger? întrebă Lily, simțind că i se face pielea de găină.

— Am dat buzna acolo. Două mașini de aici, plus șeriful din Rockwell. Cu girofarurile aprinse și sirenele pornite. I-am speriat de moarte pe bieții oameni, care sărbătoreau ziua de naștere a fetiței lor.

— Care nu era Clare...

— Care nu era Clare, repetă el, cu o voce stinsă. Cred că mi-am dat seama abia în clipa în care am văzut-o pe fetița cu codițe și rochiță verde de sărbătoare. Holly Grainger trăia. Micuța mea murise.

— Îmi pare atât de rău, zise Lily, cu lacrimile curgându-i șiroaie.

— După asta, i-am spus lui Delaine să nu se mai apropie de noi. I-am interzis să mai aibă de-a face cu Laura. M-am asigurat că nu o mai lasă să intre la

postul de Poliție, oftă el. Ceea ce a făcut ea a fost de o cruzime de neegalat. Mai bine ne omora pur și simplu.

Lui Lily i se făcu rău. Înțelegea acum multe lucruri care o încurcaseră la început. Se întreba cum de mai putea să stea în preajma ei după experiența cu Delaine. Nu era de mirare că voia să o țină departe de Andrew.

Dar ea știa că Abby Walters trăiește. Chiar știa!

Dar dacă și Delaine fusese la fel de sigură în cazul lui Clare?

— După incidentul de la familia Grainger, Laura a început să o vadă peste tot pe Clare. La magazin, în parc, la biserică. Trecea cu mașina pe lângă vreo școală și jura că o văzuse dându-se în leagăn sau cățărându-se pe bare.

Pieptul i se zgudui, de parcă îi venea greu să respire.

— Într-o zi i s-a părut că o vede pe Clare pe partea cealaltă a bulevardului Beaumont. Nici măcar nu s-a uitat înainte de a o lua la fugă. O mașină...

Lily nu mai suporta să îl asculte. Își lipi palma de gura lui McBride.

— Te rog...

El îi smulse mâna, de parcă ceva îl forța să termine povestea.

— Am ajuns la Urgență chiar înainte să moară. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că a văzut-o pe Clare. Mi-a zis să mă duc după ea, continuă și chipul i se schimonosi. N-am putut să îi îndeplinesc

ultima dorință. N-am putut să i-o aduc pe fetița noastră.

Un suspin adânc, sacadat, violent izbucni din abisul întunecat pe care îl ascundea și pe care Lily îl simțise încă de la prima lor întâlnire. Îl strânse în brațe, jelind copila pe care nu apucase să o cunoască, în timp ce el se descărca de șase ani de chinuri trăite în singurătate.

Tremurul i se domoli treptat și se retrase din brațele ei. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să se adune. McBride se așeză pe marginea patului, cu spatele la ea, frecându-se la ochi și ștergând urmele durerii sale.

— Iartă-mă.

— Nu am de ce.

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Știu că tu chiar crezi că o vezi pe Abby Walters când intri în transă sau mai știu eu ce faci acolo. Știu asta.

— Dar nu mă crezi.

— N-o mai pot face, îi răspunse, frecându-se pe obraz. Îmi pare rău.

— Nu contează.

El îi întoarse spatele.

— Dar o să mă urăști în timp din cauza asta.

Avea oare dreptate? În clipa de față, în patul lui, cu trupul acela fierbinte și puternic alături de al ei, nu își putea imagina așa ceva. Dar ce se va întâmpla când o să aibă o altă viziune cu Abby?

Lily fugise toată viața de harul ei. Îl detestase, se temuse de el. Acum începuse, în sfârșit, să aibă încredere în sine, să creadă că i se dăruise această capacitate deosebită cu un scop anume. Putea să se

folosească de ea să îi găsească pe cei pierduți, să găsească fetițele speriate ca Abby.

Acum nu mai putea da înapoi. Chiar și pe vremea când încerca să scape de el, harul acesta rămăsese un element esențial al personalității ei.

O definea.

McBride se întoarse și îi mângâie chipul.

— Hai să nu ne mai gândim la asta azi, bine? O vom face altă dată.

Se întinse și o trase lângă el, răsuflând cald pe obrazul ei. Lily îl auzi respirând tot mai adânc, cuprins de somn, cu trupul relaxat și satisfăcut lipit de ea.

Dar ea rămase trează, întrebându-se dacă proaspăta lor intimitate putea supraviețui următoarei ei viziuni.

Capitolul al paisprezecelea

Deși Casey nu simțea frigul în timp ce înainta pe urmele lui Abby prin pădure, era convinsă că fetița înghețase de frig. Nu avea palton, iar în picioare nu purta decât o pereche de șosete subțiri și murdare. Pentru că era mai mare și se considera mai înțeleaptă, Casey voia să îi poarte de grijă prietenei sale. Trebuia să o ajute pe Abby să găsească un adăpost călduros unde să se poată ascunde până când dădea de Lily.

— Abby! strigă ea, dar fetița alergă mai departe.

Probabil că îi era frică de omul acela urât cu pușcă, își zise Casey, străduindu-se să o ajungă din urmă. Se uită înapoi să vadă dacă omul le urmărește. Nu îl zărea, dar auzea în schimb crengile trosnind sub tălpi în spatele ei. O pătrunse un sentiment de teamă, violent și sufocant. Avea același gust ca monedele ei și îi amintea de bărbații care rămăseseră în rulotă.

În fața ei Abby se năpustea printre copaci, împiedicându-se de rădăcini și încurcându-se în tufele joase care acopereau ca o pătură solul pădurii. Casey nu reușea nicicum să o ajungă și nu înțelegea de ce. La urma urmei, Casey plutea ca un fluture, evitând cu ușurință cioturile și crengile de care Abby se poticnea la tot pasul.

— Abby, trebuie să te ascunzi! Te ajut eu, țipă Casey prin întuneric.

„Doamne sfinte, fă să mă audă", se rugă ea fierbinte. „Fă să mă audă!"

Abby se împiedică de o altă rădăcină și se prăbuși pe burtă, izbindu-se de pământ cu o bufnitură. Începu să gâfâie slab, speriind-o pe Casey, care făcu un ultim efort și o ajunse.

— Abby, te-ai lovit? Abby, mă auzi?

Fetița reuși să tragă aer în piept de câteva ori, scurt și chinuit. Gâfâitul astmatic se liniști.

— Casey? întrebă, făcând ochii mari.

Lui Casey îi venea să țipe de bucurie.

— Șșt! Da, eu sunt! Trebuie să fugi. Te urmărește cineva.

Abby începu să plângă.

— Am auzit un bum-bum, Casey. Cred că a tras cineva cu pușca.

Casey își aminti arma pe care o zărise în mâna omului acela încruntat. I se păruse gigantică precum un tun.

— O să mă găsească, se văicărea Abby. O să mă găsească și o să mă împuște! suspină ea, înecându-se. Spune-mi ce să fac, Casey! Mi-e frică!

— Trebuie să taci, așa cum ți-a spus Lily, ți-aduci aminte?

Smiorcăitul lui Abby aducea cu zgomotul unui tunet în urechile lui Casey.

— Vreau la Lily! scânci fetița.

Deși cuvintele ieșeau din mintea lui Abby, și nu din gura ei, Casey își ținu răsuflarea, temându-se că omul care se uita urât o auzise.

— O să fie bine, îi promise ea, cu un gând șoptit. Lily o să vină repede, vei vedea.

Pe la miezul nopții, Lily era încă trează. Încordarea nu o lăsa să închidă ochii. Stomacul o durea, amintindu-i că sărise peste masa de seară.

Fără să îl trezească pe McBride, se desfăcu din îmbrățișarea lui și se dădu jos din pat. Aerul rece îi învălui trupul, așa că se îmbrăcă cu cămașa pe care o purtase el. Luă de pe jos și pătura care căzuse în timp ce făcuseră dragoste, și-o înfășură în jurul umerilor și apoi se îndreptă spre bucătărie, căutând ceva de mâncare.

Nu era mare lucru în cămară. După ce împinse în lături câteva cutii și conserve, dădu de un pachet de biscuiți care nu păreau prea vechi. Luă un pahar de pe grătarul pentru uscat vase de pe chiuvetă, îl umplu cu apă și se îndreptă spre masă.

La jumătatea drumului începu să tremure. Ajunse totuși la masă, prăbușindu-se pe un scaun chiar înainte ca ușa din mintea ei să se dea de perete și să fie absorbită în ceață.

În fața ei se ivi din pâclă Casey.

— Vai, Lily! strigă și i se aruncă în brațe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lily, strângând-o la piept.

— Cineva a tras cu pușca și am văzut un om rău și urât cu o pușcă în mână și cred că i-a omorât pe

oamenii care au furat-o pe Abby, iar ea a fugit, dar e singură în pădure și-i e frig și se teme și omul ăla o caută și nu știu ce să fac!

Casey se foi până ce se strecură din brațele lui Lily și o trase nerăbdătoare de mână ca s-o urmeze.

— Trebuie să ne ajuți!

Lily nici măcar nu încercă să înțeleagă tot ce îi spusese Casey. O prinse strâns pe fetiță de mână și o urmă prin ceață.

McBride se trezise pe jumătate și o așteptă somnoros pe Lily să revină în pat. Deși parfumul ei se imprimase în cearșafuri și pe pielea lui, îi era dor să o simtă lipită de el.

Își afundă fața în perna ei și inspiră adânc, amintindu-și cum îl învăluise parfumul ei adormitor, dulce-picant, în timp ce făceau dragoste. Fusese în același timp generoasă și egoistă, încrezându-se în el și arătându-i când e mulțumită sau când vrea mai mult. Îi oferise la fel de mult și lui, dornică și nerăbdătoare să îi facă plăcere.

Iar după aceea îi oferise lucrul de care avea cea mai mare nevoie. Îl lăsase să împărtășească cuiva tenebrele pe care le tăinuise în suflet atâta vreme.

Fusese mereu înspăimântat să se lase în voia durerii, de parcă astfel ar fi pierdut și ultimul firicel care îl mai lega de Laura și Clare. Dar de fapt nu le pierduse. Pentru prima dată după dispariția lui Clare, reuși să se gândească la fiica sa cu zâmbetul pe buze.

Clare fusese o fetiță fericită, care știa să se bucure și să râdă. Când îi vedea gropițele din obraji, i se topea

inima de duioșie. Aproape că uitase acest lucru în ultimii șase ani.

Cum de putuse lăsa mânia și jalea să îi fure zâmbetele lui Clare din inimă?

Mulțumită lui Lily, își regăsise amintirile fericite.

Plictisit să o tot aștepte să se întoarcă în pat, își trase o pereche de pantaloni și se îndreptă spre bucătărie, văzând lumina venind dintr-acolo. O găsi pe Lily așezată la masă, cu spatele la el. Păși până la ea cu picioarele goale pe linoleumul rece și îi ridică șuvițele de păr, lipindu-și gura de gâtul ei.

— Ți-e foame? o întrebă, observând biscuiții care-i stăteau în față.

Lily nu răspunse.

Apoi văzu paharul răsturnat și apa care picura de pe masă în balta adunată la picioarele ei. Simți un fior în ceafă.

— Lily?

Se ghemui lângă ea. Lily avea fruntea încrețită și privea fix în gol. Buzele-i moi și rozalii scoaseră o șoaptă, dar nu distinse cuvintele.

Avea o viziune.

Neluând în seamă apa vărsată, se așeză în fața ei, cu inima grea. Nu se așteptase că va trebui să aibă de-a face cu partea aceea a personalității ei atât de curând. După tot ce se petrecuse între ei, încă nu putea, nu voia să creadă că ar putea avea capacitatea supranaturală de a „vedea“ oameni și locuri în afara realității pe care și el o știa. Dar nu putea nici să o considere o mincinoasă, un șarlatan care se preface ca să îl ducă de nas.

Atunci ce mai rămânea? Era nebună?

Ochii ei lipsiți de viață erau îndreptați către fereastra bucătăriei, dar el știa că nu își vedea imaginea oglindită în geamurile fumurii.

Așteptă, din ce în ce mai neliniștit.

— Iat-o! arătă Casey și o trase pe Lily de mână.

Cețurile din mintea lui Lily se desfăcură și în fața ei apăru Abby, plângând încet, în mijlocul unei păduri dese și întunecate. Copacii se înălțau deasupra ei ca niște monștri lungi și subțiri, pe lângă care ea părea insignifiantă. Lily se concentră mai intens și atinse fetișoara înlăcrimată a copilei înspăimântate. Simți umezeala pe vârful degetelor.

— Lily, ai venit! zâmbi Abby, luminându-se la față.

Lily simți din nou fiorul de uimire cu care deja se obișnuise. Știa că de fapt șade pe un scaun în bucătăria lui McBride, dar simțea pielea moale a lui Abby de parcă ar fi fost și ea acolo, în pădurea întunecată și rece.

O liniști pe Abby și se concentră, încercând să recunoască împrejurimile. Întunericul înghițea pădurea de jur împrejur, dar în depărtare se auzea un zgomot, ceva, cineva care pășea pe crengile uscate de pe jos. Lily își încleștă fălcile și se concentră, vrând să vadă dincolo de întunericul din fața ei, dar nu auzea decât zgomotele.

— Abby, trebuie să te ascunzi.

— Uite o tufă mai mare, îi arătă Casey.

Lily o duse pe Abby acolo și se ghemui lângă ea.

— Abby, trebuie să taci mâlc. Crezi că ești în stare?

Fetița încuviință.

Casey îngenunche lângă ele, cu ochii căprui larg deschiși ațintiți asupra lui Lily, de parcă ar fi așteptat ca ea să îi dea ceva de făcut. Lily simți pe umeri povara răspunderii.

Zgomotul din spatele lor se apropia, iar Lily zări în sfârșit sursa acestuia. Deși prin beznă nu distingea decât o umbră mătăhăloasă, se vedea după proporții și după mișcările puternice că era vorba de un bărbat.

Încercă să vadă mai bine, spunându-și că ar fi fost perfect dacă viziunea ei ar fi inclus și un reflector. Nu reuși să îi vadă chipul pe întuneric.

Cel puțin nu până atunci când ajunse la doi pași de ele.

O rază subțire de lună străpunse bolta de crengi de deasupra capului și ilumină părul blond spălăcit și trupul îndesat. Avea în jur de patruzeci de ani, era îmbrăcat în negru și ținea în mână o pușcă mare.

Lily o strânse mai tare pe Abby. Fetița încremeni.

Bărbatul se apropie și mai mult. Lily își ținu respirația, înspăimântată la gândul că va da de Abby până la urmă.

După o clipă chinuitoare, trecu de tufa în care se ascunsese Abby. Fetița dădu să se ridice, dar Lily o ținu locului, răsuflând ușurată. Așteptă, mângâind brațul micuț al lui Abby, până când bărbatul dispăru. Apoi îi șopti:

— Crezi că mai poți merge, Abby?

— Sigur că poate, spuse Casey, prinzând-o de mână pe Abby. O ajutăm noi, nu-i așa?

Abby clipi printre lacrimi și dădu din cap.

Lily o ajută să se ridice.

— Scumpa mea, trebuie să te concentrezi cât poți de tare, bine? Gândește-te că noi te ținem de mână. Simți?

Abby încuviință.

— Bine. Îți amintești pe unde ai venit, păpușico?

Lily se temea ca nu cumva să o conducă înapoi la răpitorii ei.

Abby se uită în jur și apoi arătă într-o direcție, ridicând un braț dolofan:

— Pe acolo.

— Așa e, pe acolo am venit, aprobă Casey.

Lily o strânse mai tare de mână.

— Haide!

Concentrându-se mai puternic, reuși să vadă la vreo cincizeci de metri în față, dar i se păru că era de ajuns. Nu trebuia decât să o ajute pe Abby să facă pas după pas, până când dădeau de oameni.

Merseră o vreme și într-un final Abby zise:

— Se vede o lumină.

Lily își miji ochii, dar nu văzu nimic.

— Unde?

Fetița arătă la stânga. O trase pe Lily de mână, ca să se grăbească.

De cealaltă parte a lui Abby, imaginea lui Casey era neclară, abia se mai vedea. Lily se concentra exclusiv asupra lui Abby, ceea ce însemna că prezența lui Casey se datora propriilor ei puteri. Lily se întrebă dacă și ea era clarvăzătoare.

Cum să-i explice toate acestea lui McBride?

Dintr-o dată zări drept în față o luminiță galbenă. Uneori dispărea în spatele copacilor, pe măsură ce se apropiau, dar devenea din ce în ce mai mare. Curând Lily își dădu seama că se apropie de un luminiș, în mijlocul căruia se afla o construcție.

— O casă! strigă Abby și o luă la fugă într-acolo.

Era într-adevăr o casă, construită din scânduri de pin, ridicată într-un luminiș din pădure, cu o prispă lată ce se întindea de-a lungul fațadei.

Abby fu cât pe ce să se împiedice, dar fugi mai departe, mișcându-și piciorușele cu iuțeală.

Inima ei crescu de bucurie când se convinse că Abby va scăpa cu adevărat. Va bate la ușa casei și niște oameni cumsecade îi vor deschide ușa și o vor salva.

Nu-i așa?

Dar dacă Abby era pe cale să intre în vizuina unui monstru și mai înfricoșător?

Lily își alungă îndoielile. Abby nu mai putea rezista mult afară în frig. Trebuia să riște să intre în cabana aceea.

— Abby, bate la ușă. Spune celor care îți deschid că te cheamă Abby Walters și că ai fost răpită. Spune-le să sune la Poliție și povestește-le ce ai pățit, bine? Ții minte ce ți-am spus?

Abby dădu din cap nerăbdătoare, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Vii și tu cu mine? întrebă.

— Nu pot, scumpa mea. Dar o să vin să te găsesc în curând, îți promit.

Lily dădu drumul mâinii lui Abby și imediat ce pierdu contactul fizic cu fetița pâcla se îndesi și îi încețoșă

privirea. Se agăță disperată de viziune, urmărind-o pe Abby cățărându-se pe cele trei trepte ale prispei. Cercetă casa în căutarea unui semn distinctiv, un indiciu pentru polițiștii care o vor căuta pe copilă.

Prin ceața care cuprindea încet-încet luminișul, zări o placă de lemn pictată, agățată lângă ușă: două gâște care zburau cu o flamură albastră în cioc pe care scria îngrijit: „Familia Marlin".

Apoi ceața o înghiți. Ieși din cenușiul ei câteva clipe mai târziu.

Dar nu era în bucătăria lui McBride.

Se afla în dormitorul lui Casey.

— O să pleci acum, nu-i așa? întrebă Casey, strângând cu putere în brațe broasca ei verde și zdrențuită.

— Îți promit că o să încerc să mă întorc. Poate că poți tu să mă chemi.

— Nu mă mai simt singură când ești cu mine, zâmbi Casey.

Lily încercă să o îmbrățișeze pe fetiță, dar realitatea o trăgea înapoi necruțătoare. Fu sorbită de ușa din minte pe când întindea încă brațele spre Casey.

Fata o privi din prag, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Apoi ușa se trânti și Lily se trezi în bucătărie. Față-n față cu McBride.

Tresări.

El o atinse nesigur pe mână.

— Te simți bine?

Îl prinse de încheietura mâinii.

— McBride, Abby a fugit!

McBride se încruntă.

— Lily...

— Te rog, ascultă-mă măcar de data asta! Abby a sărit pe fereastra rulotei în care o țineau închisă. A apărut un bărbat. Cred că i-a omorât pe răpitori, iar acum o caută pe Abby prin pădure. E înarmat. Am ajutat-o pe Abby să se ascundă până ce a trecut bărbatul acela de noi, apoi am luat-o în direcția opusă și am găsit o casă în pădure. Am mai reușit să o văd pe Abby că bate la ușă.

Cu fruntea încruntată, McBride se ridică și se îndepărtă de ea.

Ea îl urmă, micșorând distanța dintre ei.

— Trebuie să suni la FBI sau unde vrei! Dacă cei care locuiesc în casa aia nu sunt oameni cumsecade?

— Parcă ești... nebună.

— La naiba, McBride, dacă nu suni tu pe cineva, o s-o fac eu. E într-o casă într-o pădure. Nu am reușit să îmi dau seama foarte bine unde, dar cred că e aici prin zonă. Împrejurimile mi se păreau cunoscute. Casa are un singur nivel, e construită din scânduri de pin, cu o prispă mare ca o verandă. Și are o tablă pe peretele de lângă ușa din față cu două gâște care duc un steag pe care scrie „Familia Marlin“.

O prinse de mână.

— Lily, ascultă-mă...!

Dar înainte să mai poată scoate o vorbă, sună telefonul.

Lily se înecă de emoție. Oare cei din casă sunaseră deja la Poliție?

McBride încremeni. Pe chipul lui se putea citi că e tulburat de coincidența apelului. Își întoarse privirea de la ea către telefonul care suna.

— Răspunde, îl îmboldi ea, cu stomacul fremătând de nerăbdare.

McBride ridică receptorul. Imediat pe chip i se perindară nenumărate reacții: neîncredere, furie, confuzie, consternare, înțelegere, uluire și, în sfârșit, un amestec de teamă și speranță.

— Bine, plec chiar acum, spuse și închise telefonul.

— Era vorba de Abby, nu-i așa?

Păși încet spre ea, buimăcit.

— Un bărbat pe nume Jerry Marlin a sunat la șeriful din zonă. În plină noapte o fetiță a bătut la ușa lui spunându-i că o cheamă Abby Walters și că trebuie să sune la Poliție.

Timp de o clipă Lily nu reuși să prindă înțelesul vorbelor lui McBride. Apoi începu să tremure. Se așeză pe scaun bâjbâind.

— E teafără?

— După părerea lor, da.

McBride se apropie și mai mult de ea, deschise gura, apoi o închise din nou, de parcă n-ar fi știut ce să spună.

Nici ea nu știa.

Se opri la un pas în fața ei.

— Agentul Brody a plecat deja. Trebuie să mă duc și eu.

Lily se ridică.

— Vin cu tine.

McBride se concentră asupra drumului întunecat, plin de serpentine. Adresa lui Jerry Marlin era numărul

unei cutii poștale de pe un drum de țară, dar șeriful le explicase pe unde să o ia. Mai aveau cam un kilometru.

Lily tăcuse tot timpul drumului. Mai bine așa. McBride nu știa ce să îi spună. Lumea se întorsese cu susul în jos. Nimic nu mai avea sens. El se baza pe dovezi. Iar în cazul Abby Walters dovezile spuneau că aparent fetița era totuși în viață. Se pare că reușise să fugă din mâinile răpitorilor, o luase prin pădure și bătuse la ușa cabanei lui Jerry Marlin.

Iar Lily Browning îi spusese toate astea înainte să sune telefonul.

Îi era teamă să creadă că o vor găsi pe Abby în viață și teafără. Fusese convins că aveau să o găsească într-un șanț sau într-o ladă de gunoi, pe undeva prin ținut. Își pregătise deja în minte ce avea să îi spună lui Andrew Walters.

Îi era teamă să creadă toate astea până când nu o vedea cu ochii lui pe Abby.

Ieși de pe șosea și intră pe un drum pietruit care se afunda adânc în pădure. Pietrișul lăsă loc curând pământului bătătorit.

— Mai avem un pic, murmură el, primele cuvinte pe care le spusese în ultimele zece minute.

Lily stătea alături, încordată și palidă. Se întoarse spre el, în ochi reflectându-i-se luminile de pe bord.

— Cum te simți? Ți-e destul de cald?

Lily încuviință.

— L-a sunat cineva pe Andrew Walters?

McBride scutură din cap.

– Am vrut să așteptăm, ca nu cumva să fie o glumă proastă sau o alarmă falsă.

Farurile Chevrolet-ului luminară dintr-o dată vopseaua reflectorizantă de pe mașina șerifului, apoi cabana de lemn de pin. McBride parcă în spatele mașinii șerifului și se întoarse către Lily.

– Ești gata?

Ea își desfăcu centura de siguranță și dădu din cap. Se întâlniră în fața mașinii, iar Lily își strecură mâna într-a lui. O strânse de degete și urcară alături treptele joase. Zări imediat placa de lemn de lângă ușă. Până și în lumina slabă a lunii se puteau distinge cele două gâște și steagul cu înscrisul.

– Familia Marlin, murmură el.

Mâna lui Lily tremura într-a sa. Își coborî privirea către ea și văzu că se uita fix la tăblia de lângă ușă.

– Este exact ceea ce am văzut, suspină ea.

O strânse de mână și bătu la ușă. Aceasta se deschise și un ajutor de șerif deșirat îl salută.

– Dumneata ești McBride?

– Da, răspunse el, arătându-i insigna de pe curea, apoi lăsă mâna lui Lily. Ea e Lily Browning. Ne-a fost de ajutor. Unde-i fetița?

Ajutorul de șerif arătă către o ușă din stânga. McBride trecu prin bolta lată, urmat de Lily.

La masa din bucătărie ședeau trei persoane. Pe unul din scaune stătea un bărbat mătăhălos cu părul cărunt și în fața lui o femeie scundă și grăsuță cu moațe roz în părul oxigenat.

Iar în mijloc, cu mânuțele murdare, lipite de o cană de ceramică, se afla Abby Walters.

McBride simți un nod dureros și fierbinte în stomac. Făcu câțiva pași nesiguri spre fetiță, apoi se repezi la ea, întinzându-și mâna pentru a-i atinge chipul.

— Abby?

Copila clipi iute, speriată de impetuozitatea lui.

Avea pielea caldă și incredibil de moale. McBride suspină scurt.

— Spune-mi cum te cheamă, iubito!

Fetița se șterse pe obraz cu mâna murdară.

— Mă numesc Abby Walters și locuiesc pe strada Winslow la numărul 524 și vreau să mă duc acasă.

— O să vină în curând tăticul tău. Dar acum trebuie să îmi spui tot ce ți s-a întâmplat în seara asta.

Fețișoara lui Abby se schimonosi.

— Am auzit o pocnitură. Ca niște artificii mari. Am împins de fereastră mult și s-a deschis, am sărit afară și am fugit.

McBride îi aruncă o privire lui Lily, care stătea în pragul bucătăriei, apăsându-și mâinile pe stomac, cu ochii plini de lacrimi ațintiți asupra lui Abby.

Avusese dreptate de la bun început. Skeet, Gordy, Abby. Casa asta și gâștele de pe placa din verandă...

Se întoarse către Abby, care continua să vorbească.

— Era tare sus și m-am speriat că o să cad și o să-mi rup gâtul, așa cum îmi zice mami mereu, dar mi-era și mai frică de Skeet că o să vină și o să dea în mine, cum a dat în mami, așa că am deschis geamul și am sărit.

Își mută ochii de la el și privi în spatele lui.

McBride auzi vocea lui Lily, suavă și tremurătoare:

— Abby. Eu sunt, Lily.

Fața lui Abby se lumină toată. Sări de la masă și trecu ca o săgeată pe lângă McBride.

Acesta se întoarse și văzu cum fetița se aruncă în brațele ei. Lily o strânse mai să o strivească, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ai venit, Lily, ai venit! strigă Abby.

Capitolul al cincisprezecelea

Lily o strânse pe Abby și mai tare în brațe. O găsise cu adevărat și era teafără. Nu mai era doar o fetișoară pistruiată în bezna din mintea ei, ci o copilă în carne și oase care o strângea cu brațele ei micuțe.

Abby o atinse pe obraji.

— Ești atât de frumoasă! Nu te-am putut vedea până acum.

Lily mângâie buclele roșcate ale fetiței.

— Sunt atât de mândră de tine! Ai fost atât de curajoasă că ai fugit!

— Mami o să fie mândră de mine, nu-i așa?

Inima lui Lily se frânse. Își ridică ochii către McBride, care se sprijinea cu toată greutatea de masă, nedezlipindu-și ochii de la ele. Arăta de parcă l-ar fi lovit un camion.

I se prăbușiseră toate credințele exclusiv raționale, adânc înrădăcinate. Abby era vie și nu pățise nimic, iar Lily nimerise drept la țintă. Întreaga sa concepție despre realitate se făcuse pulbere.

Prin spatele ei intrară în bucătărie agenții Brody și Logan. Brody se încruntă spre Lily.

— Ce caută ea aici? întrebă.

— Avem multe lucruri de lămurit, îi răspunse McBride, îndreptându-și spatele. L-a sunat cineva pe Walters?

Purtându-se de parcă Lily n-ar fi fost acolo, Brody îi zâmbi lui Abby, iar trăsăturile sale dure, ca săpate în piatră, se înmuiară.

— Bănuiesc că tu ești Abby.

Fetița se agăță disperată de Lily.

— Nu te speria, o liniști ea, mângâindu-i zulufii cufuliți. Domnul Brody o să te întrebe câte ceva.

— Despre Gordy și Skeet? zise Abby cu gravitate.

Lily își trecu degetele prin părul lui Abby.

— Da, scumpa mea. Hai să ne așezăm la masă și să stăm de vorbă cu domnii Brody și Logan.

O duse pe Abby la masă și o așeză pe scaun.

— Domnișoara Browning, i se adresă Logan lui Lily, prinzând-o de braț și nelăsând-o să se așeze lângă Abby, aș vrea să vă pun câteva întrebări, dacă n-aveți nimic împotrivă.

— A fost cu mine toată noaptea, interveni McBride.

Brody și Logan se întoarseră amândoi către el, apoi înspre Lily, care se înroși toată.

— Faceți-mi, vă rog, pe plac, decise Brody, într-un final.

McBride vru să protesteze, dar Lily îi puse mâna pe braț.

— Nu-i nici o problemă, zise ea.

Îl urmă pe agentul Logan în salon. Acesta o invită cu un gest scurt să se așeze pe canapeaua butucănoasă de lângă geam, iar el se așeză în fața ei pe un fotoliu cu tapițeria colorată. Umerii săi lați șifonară dantela așezată cu grijă pe spătarul fotoliului.

— Domnișoara Browning, vă rog să îmi spuneți ce s-a întâmplat după ce ați plecat de acasă în seara aceasta.

— Cel puțin o parte din ce am făcut nu vă privește, i-o tăie ea, mulțumită să vadă că mai există pe lume bărbați care roșesc.

— Atunci povestiți-mi partea care mă privește.

Lily se supuse, zâmbind pe furiș.

— Chiar ai auzit-o pe Lily în camera ta, Abby? întrebă Brody cu o voce blândă, dar McBride putu simți enervarea agentului.

— Nu era cu mine *în* cameră, se strâmbă Abby, nerăbdătoare. Era în *mintea* mea și mă ajuta să o aud.

— Așa ți-a spus Lily, că e în mintea ta?

— Da, că la-nceput am crezut că e o fantomă și m-am speriat. Dar apoi mi-a zis că e în mintea mea și nu mi-a mai fost frică. M-a îmbrățișat și m-a făcut să mă simt mai bine.

— Te-a îmbrățișat? Te-a atins?

Abby se încruntă.

— Păi, cam așa ceva. Era ca niște fluturi, știi? Ca sute și sute de fluturi care mă atingeau cu aripile. Dar nu m-am mai simțit așa de singură.

— Și te-a ajutat să găsești casa asta? întrebă Brody.

— Ea și Casey. Lily mi-a spus să bat la ușă și să le spun că sunt Abby Walters și să sune la Poliție, încuviință Abby cu gravitate. Și așa am făcut.

McBride inspiră cu greutate. Fusese oare Lily cu adevărat în mintea fetiței, ajutând-o să scape? Ce altă explicație exista? Lily nu lipsise din preajma sa mai

mult de cincisprezece minute. Dacă nu cumva sărise într-un elicopter care tocmai trecea pe acolo, n-avea cum să ajungă până în pădure și să se și întoarcă atât de repede.

— Cine-i Casey? întrebă Brody.

— E o fetiță care venea să mă vadă. Nici pe ea n-o vedeam, răspunse Abby, de parcă ar fi povestit ceva absolut normal.

Lui McBride i se făcu pielea de găină.

Agentul FBI se întoarse către locotenent, ridicând dintr-o sprânceană atât de mult încât aceasta aproape că îi atingea rădăcina părului. Își îndreptă din nou atenția către fetiță și o întrebă:

— Abby, ești sigură că Lily nu a fost niciodată la tine în cameră?

— Da, sunt sigură. Și nici Casey. Ți-am spus deja, răspunse Abby, cu gura schimonosită de plâns și cu ochii înroșiți și plini de lacrimi. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Vreau acasă, ceru ea și din ochi i se prelinseră câteva lacrimi. Vreau la mami.

— Las-o-n pace, Brody, a trecut prin destule în seara asta, spuse McBride, lăsându-și mâna pe brațul agentului.

Brody îi făcu semn lui McBride să îl urmeze și o lăsară pe doamna Marlin să intre și să o liniștească pe Abby.

— Cine crezi că e Casey? întrebă McBride când ieșiră pe coridorul întunecat.

Agentul ignoră întrebarea.

— Domnul Walters e pe drum?

McBride încuviință.

— Am trimis un om după el. Nu părea să fie în stare să conducă până aici.

— Foarte bine, încuviință Brody, ducându-se spre ușa deschisă a salonului, un dreptunghi de lumină în coridorul îngust și mohorât.

Înăuntru, Lily și agentul Logan stăteau față în față, ambii tăcuți și încordați.

— Mike, vii, te rog, puțin? îl chemă Brody.

Când agentul Logan ieși din salon, McBride intră și se ghemui lângă Lily.

— E totul în ordine? o întrebă el.

Ea încuviință.

— Cum se simte Abby? îl întrebă.

— Foarte bine. Te adoră.

Nu o întrebă despre Casey de față cu agenții. Era mai bine să aștepte pentru mai târziu.

Lily zâmbi.

— Mă bucur că n-a pățit nimic.

— McBride, vii puțin? întrebă Brody.

Agenții se îndepărtară de pragul ușii, obligându-l pe locotenent să-i urmeze. La vederea expresiei sumbre de pe fața lui Brody, lui McBride începu să-i clocotească stomacul. Agentul FBI își coborî vocea.

— Tocmai ne-au sunat colegii tăi. Au găsit rulota în care era ținută Abby. Am găsit și automobilul Lexus al Debrei Walters.

McBride presimțea că urmează ceva neplăcut.

— Și răpitorii?

— Au fost împușcați.

McBride își aminti ce-i spusese Lily mai devreme. Un bărbat cu o pușcă.

Lily îl văzuse pe ucigaș.

Era prima dată când ucidea pe cineva.

Nu fusese cum își imaginase, nici reculul armei în mână și nici zgomotul asurzitor, de la care îi răsunau încă urechile. Iar sângele... Oh, Doamne, sângele!

N-avusese încotro. O crimă necesară ca să acopere o altă crimă.

Hainele îi erau împroșcate de sânge, picături roșii răspândite pe lâna neagră. Dar se pregătise pentru asta. Își scoase mănușile de latex și le făcu sul împreună cu puloverul, pantalonii și pantofii, tremurând în pielea goală în bătaia vântului rece de octombrie. Îndesă hainele mânjite de sânge într-o pungă mică de gunoi și le aruncă în containerul din stradă.

Îmbrăcă hainele de rezervă pe care le adusese, închise capacul lăzii de gunoi și se întoarse la mașină, cu frica în sân.

Îl zărise oare Abby? Nu credea. Chiar dacă îl văzuse, era doar un copil, iar copiii se zăpăcesc ușor. Iar alibiul, în caz că va avea nevoie de el, îi era de nezdruncinat.

Poate că, în sfârșit, se terminase.

Walters ajunse la casa familiei Marlin cam în același timp în care Brody și Logan îl informau pe McBride cu privire la cele două crime, așa că locotenentul nu fu de față la reîntâlnirea dintre tată și fiică. Walters o strângea în brațe pe fetița somnoroasă când el și Lily intrară în bucătărie.

Walters se uită la Lily cu ochii plini de lacrimi.

— Nu știu cum...

Ea scutură din cap și îi strânse mâna.

— Nu-i nevoie.

— Domnule Walters, aș vrea să vă pun pe amândoi sub pază până când se liniștesc lucrurile.

Ochii albaștri ai senatorului se îngustară.

— Cum adică să se liniștească? întrebă el.

McBride aruncă o privire spre Abby, care adormise deja pe umărul tatălui ei. Cu o voce joasă, îl înștiință despre cele două crime.

Walters păru șocat.

— Doamne sfinte! Dar de ce?

Asta era adevărata întrebare. Cine și de ce ar fi vrut să îi omoare pe răpitori?

— Tocmai am pornit o anchetă.

— Și credeți că Abby e în pericol?

— Nu a văzut cine i-a împușcat pe cei doi și, din câte știm noi, nici el nu a văzut-o pe ea. Dar nu putem risca.

Era posibil ca omul cu părul blond spălăcit să nu o considere pe Abby o amenințare și să nu o urmărească, dar McBride nu avea de gând să riște viața copilei bazându-se pe o simplă presupunere.

— Vă putem oferi pază la hotel douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Walters scutură din cap.

— Nu vreau să o duc într-un loc străin. Sora Debrei a acceptat să o găzduiască pe Abby până când aranjez eu lucrurile aici. O să trimit acolo jumătate din garda

mea personală. În felul ăsta o să aveți suficienți oameni să cercetați crimele astea.

McBride ar fi preferat să o țină pe Abby într-un loc în care ar fi fost sigur că nu e în pericol, dar înțelese dorința lui Walters de a o duce pe fetiță într-un loc cunoscut, cu o persoană pe care o știa și pe care o iubea.

— S-ar putea să avem din nou nevoie să stăm de vorbă cu ea.

Lui Walters nu păru să îi convină, dar acceptă:

— Am înțeles.

McBride îi făcu semn lui Theo Baker să se apropie și îl informă cu privire la hotărârea luată, explicându-i că va trebui să îi păzească pe drumul de întoarcere la hotel.

McBride și Lily îi conduseră pe Walters și pe Abby la mașina lui Theo. Sergentul ocoli mașina ca să se așeze la volan.

— Te întorci la birou? întrebă.

— O duc pe domnișoara Browning acasă, răspunse McBride, nevoind să o lase singură tocmai acum, când fusese martoră la o crimă.

Theo rânji. McBride îl privi cu severitate, dar asta îl făcu să rânjească și mai tare.

— Numai să nu-ți închizi celularul, Romeo.

Când ceilalți plecară, McBride o prinse pe Lily de mijloc și își sprijini capul de al ei. Îi creștea inima de bucurie la vederea lui Walters și a fetiței sale, dar nu reușea să își înăbușe o înțepătură de invidie și de ciudă. De ce lui nu-i fusese dat să își găsească fiica? Inspiră adânc, ascunzându-și sentimentele.

— Ce mai noapte!

Lily îl îmbrățișă.

— S-au întâmplat destule lucruri pe care trebuie să le asimilezi.

Se uită la ea cu ciudă.

„Să le asimilez? Halal cuvânt pentru a descrie cum pentru mine totul tocmai s-a întors pe dos."

— Zău?

— Ești supărat pe mine? întrebă ea.

McBride se frecă pe obraz, rușinat că îi răspunsese cu atâta iritare. La urma urmei, el fusese cel care greșise. Greșise de la bun început, când o acuzase că e o mincinoasă și o prefăcută, iar mai târziu, atunci când o considerase nebună.

Ei, acum trebuia să accepte lucrurile așa cum erau. Lily spusese adevărul. Era o vizionară, un medium, o clarvăzătoare — iar el își ștersese din vocabular toate aceste cuvinte cu ani în urmă.

Dar și-ar fi dorit să se simtă mai în largul lui. Viața lui părea mai simplă pe vremea când putea să se îngroape în scepticism.

— Nu sunt supărat, zise, atingându-i obrazul. Dar am nevoie de ceva timp.

— Să asimilezi, răspunse ea, ușor amuzată.

— Mda.

Pe drum îi puse o întrebare legată de ceea ce îl sâcâia încă de când o ascultase pe Abby Walters.

— Lily, cine-i Casey?

Ochii ei sclipiră în lumina albastră a indicatoarelor de pe bord.

— A amintit Abby de ea?

Simți că i se ridică părul de pe ceafă.

— A zis că e o fetiță care venea pe la ea uneori, dar că n-a văzut-o niciodată.

— Casey e o fetiță de vreo nouă sau zece ani. Locuiește cu mama ei care e... ciudată, răspunse Lily, cu voce joasă și tristă. Cred că e înfiată, pentru că maică-sa îi zice pe alt nume.

Pe McBride îl trecu un fior de neliniște.

— Ce nume?

— Gina.

Un vechi și binecunoscut sentiment de dezamăgire i se puse ca o piatră pe suflet.

— Și unde locuiește?

— Nu sunt sigură. Ar putea fi oriunde.

— Cum de a ajuns în camera lui Abby? întrebă, deși îi era groază să audă răspunsul.

— Cred că este și ea o clarvăzătoare.

„Perfect!" își zise.

— De câte ori ai văzut-o?

— De câteva ori, răspunse Lily, coborându-și privirea.

— Dar nu mi-ai spus niciodată de ea.

Își ridică ochii pieziș către el, cu un reproș mut în privire.

Normal că nu îi spusese. Ar fi interpretat cuvintele ei ca pe o dovadă că e ori mincinoasă, ori smintită.

— De ce o vizita Casey pe Abby?

Vocea lui Lily deveni mai gravă.

— Poate că e o fetiță care n-are pe nimeni și are acest har și a găsit-o pe Abby așa cum găsești o stație radio schimbând frecvențele.

McBride tăcu și trase de volan, mult prea istovit să mai înghită încă o poveste bizară și neverosimilă în noaptea aceea. Așa că trecu la ceea ce îi era familiar.

— L-ai văzut pe omul care i-a omorât pe răpitorii lui Abby.

— Știu. Dar el nu știe asta.

— Dacă citește ziarele, va afla că ești clarvăzătoare și că o căutai pe Abby. Asta ar putea fi de ajuns să te pună în primejdie.

Lily se încruntă.

— Atunci și Casey e în pericol. Și ea l-a văzut.

— Dar el n-o putea vedea, nu-i așa? Ai spus că de fapt nu era acolo.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Cred că nimeni din echipa ta n-o să prea aibă chef să vorbească despre ea.

— Nu, admise el. Dar poate că ar trebui să vorbești cu cel care face portretele robot. Crezi că îl poți descrie pe acest individ?

Ea încuviință.

— Dar nu va fi admisibilă ca dovadă la proces. Nu cred că pot depune mărturie că l-am văzut în minte.

McBride iar nu se simțea în apele lui. Încercă să ignore sentimentul.

— Totuși aș vrea să văd și eu cum arată.

— Să înțeleg că mă crezi?

Nerăbdarea prevenitoare din vocea ei i se înfipse ca un fier înroșit în inimă.

— Să zicem că o să mă mai gândesc, răspunse. O să-l sun mâine pe Jim ca să aranjez să te întâlnești cu el.

— De ce nu acum?

— E aproape două noaptea. Cred că poate aștepta până dimineață.

— Și *acum* ce facem? întrebă Lily.

— Vii cu mine acasă.

— Sunt sub protecția ta? Sau ai alte gânduri cu mine?

McBride îi aruncă o privire înfierbântată.

— O! Am o mulțime de gânduri cu tine.

Când se desfăcură din îmbrățișare, în dormitor pătrundea deja lumina zorilor, zugrăvind în roz pereții și tavanul. Lily privea fix modelele de deasupra ei, trăgându-și răsuflarea.

McBride îi dădu la o parte părul care i se lipise pe față.

— Vezi ce îmi faci? o întrebă el.

— Îmi place ce-ți fac, zâmbi ea. Și îmi place și mai mult ce-mi faci tu.

— Târfulițo! râse.

— Mă simt ca o târfuliță, răspunse ea, sprijinindu-se în coate. Nici măcar nu-ți știu numele mic.

— Nu-l folosesc niciodată, se strâmbă el. McBride e de-ajuns.

— Hai, spune, care e? insistă ea, coborându-și degetul pe dunga neagră de păr care îi despărțea abdomenul în două.

El o prinse de mână și scutură din cap.

— Nici vorbă, păpușă. Nimeni nu-mi spune pe numele mic. Niciodată.

— Pariu că-l ghicesc? întrebă ea, punându-și capul pe pieptul lui și frecându-și obrazul de stern. James?

— Nici pomeneală.

— Jeremy, Joseph, Jud, Jed, Jeremiah, Jacob, Jesse?

— N-ai nici o șansă, rânji el.

Ea se încruntă, frustrată.

— De ce nu-mi spui odată? Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o fi Jubal sau altă ciudățenie?

Rânjetul i se desumflă ca un balon înțepat cu un ac. Lily făcu ochii mari.

— Te cheamă Jubal?

McBride se strâmbă.

— Jubal e un nume cu tradiție în familia McBride.

— Jubal, îl încercă ea, râzând cu gura până la urechi.

— Lily, nimeni nu-mi spune Jubal.

— Începe să-mi placă. Jubal, repetă ea, apăsându-și buzele pe clavicula lui. Aș putea să-ți spun așa în secret.

— Cum adică „în secret“? se încruntă el.

Lily îl mușcă ușor de mușchii puternici ai gâtului.

— Jubal, șopti ea, biciuindu-l cu vârful limbii.

Îi așeză un șirag de săruturi pe gât și bărbie, punctând parcă fiecare șoaptă în parte:

— Jubal, Jubal, Jubal...

— Bine, mă dau bătut, râse el și o împinse ușurel de-o parte. Poți să-mi spui Jubal. Dar numai când suntem singuri, adăugă și ridică degetul amenințător. Și numai tu. Nimeni altcineva n-are voie să știe.

— Nici măcar soră-mea, Rose?

— Mai ales ea! exclamă el, îngrozit.

— Bine, va fi micul nostru secret, spuse Lily și se aplecă să îl sărute din nou; apoi gemu la auzul telefonului de pe noptieră: La naiba, cine sună așa de dimineață?

— Asta-i viața de polițist, zise el și răspunse la telefon. Aici McBride.

Lily se ridică din nou în coate, privind cum i se adânceau cutele de pe frunte în timp ce asculta ceea ce îi spunea interlocutorul.

— Bine. Mersi. Mai vorbim.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când el închise.

McBride se ridică și își coborî picioarele din pat.

— Hai să mâncăm ceva. Îți spun după aceea.

Mama ei se purta din nou ciudat, iar Casey se retrase la ea în cameră, ghemuindu-se în pat cu domnul Verde și refugiindu-se în *Boots și Belinda*, una dintre cărțile ei preferate. O citise atât de des, încât se destrămase aproape de tot, dar, dacă întorcea cu grijă paginile, încă mai putea fi citită. Îi plăcea să își imagineze că ea e Belinda și are o pisică deșteaptă și curajoasă pe nume Boots.

Odată maică-sa îi adusese un pisoi. Îl numiseră Peticel, pentru că era plin de pete albe și negre. Mama ei îi arătase cum să îl țină, nici prea strâns, nici prea lejer, ci tocmai cum trebuia. Asta se întâmpla pe vremea când mama se simțea încă bine.

Dar nu cu mult după aceea mama ei începuse să aibă tot mai des crize. Uneori uita să îi dea de mâncare lui Peticel sau să îl bage în casă când era frig afară.

Până la urmă, Peticel fugise și ea nu-i mai adusese lui Casey altă pisică.

„Dar eu n-aș uita niciodată să dau de mâncare unei pisici", își zise Casey, așezându-și cartea deschisă ca un scut peste piept. „I-aș da de mâncare și i-aș schimba apa și i-aș peria blănița exact așa cum o perie Belinda pe Boots."

Zâmbi cu ochii în tavan. I-ar spune Lily, își zise. Și poate că Lily cea adevărată ar veni să le viziteze. Iar Casey ar putea să îi arate pisica și să-i spună: „Uite, am botezat-o ca pe tine! Așa că trebuie să ne vizitezi tot timpul și să te joci cu ea".

Casey se rostogoli pe o parte, brusc întristată. Se simțea iarăși singură-singurică, acum că Abby se întorsese la tatăl ei și Casey nu mai dădea de ea.

— Gina? țipă mama ei, tulburându-i gândurile.

Stătea în prag, cu ochii albaștri holbați și cu o căutătură ciudată.

— Nu mai vorbi cu voce tare, fetițo!

Casey se încruntă. Cu voce tare?

— Dar n-am zis nimic, mamă.

— Nu zbiera la mine, fetițo! strigă maică-sa și se apropie de ea, clătinându-se. Dacă nu te porți cum trebuie, o să te închid aici.

Casey îl strânse mai tare la piept pe domnul Verde.

— Dar, mamă...

Mama ei smuci clanța și ieși pe coridor, trăgând ușa grea după ea.

— Nu mai suport să te aud țipând! se auzi înfundat vocea mamei din spatele ușii; Casey auzi apoi scrâșnetul metalului. Nu mai suport! țipă femeia isteric.

Casey o auzi dincolo hohotind.

Alergă la ușă și își lipi urechea de ea. Auzi pașii târșâiți și împiedicați ai mamei care se îndepărtau pe coridor, însoțiți de sughițuri puternice.

Încet, cu grijă, Casey încercă să învârtă de clanță. Se rotea în gol. Ușa era încuiată. Ciocăni cu prudență în ușă.

— Mamă, mă auzi?

Nu răzbătea nici un sunet.

Bătu mai tare.

— Mamă, mi-e frică! Dă-mi drumul, te rog!

Își lipi urechea de ușă și așteptă să i se răspundă. Dar nimic.

Îl strânse și mai tare pe domnul Verde și se uită în jur, întrebându-se ce trebuie să facă. Nu era nici o altă ușă. Nu avea pe unde să iasă. Pe fereastră era inutil să încerce, pentru că vopseaua recentă se încleiase și bloca tocurile.

Se cutremură toată. Tata ar ști cum să o salveze. Ar spune: „Stai liniștită, Casey, că te scot eu cât ai clipi!“ Exact așa ar spune dacă ar fi aici.

Dar nu era acolo. Nu mai era nimeni în afară de ea și de mama ei.

— Mamă, te rog, deschide ușa! Mi-e foame și mi-e frică și trebuie să fac pipi.

Tot nimic. Nici un răspuns, nici un zgomot.

„Micuța Abby a scăpat!“ își aminti Casey. A sărit pur și simplu pe geam și a fugit după ajutor, ca un om mare.

Dar o ajutase Casey. Și Lily.

Lily ar ști ce să facă. Numai dacă ar putea să dea de ea. Strânse tare la piept broasca de pluș, închise strâns ochii și se concentră cât putu de tare.

„Lily!“

— Au identificat cadavrele din rulotă. Rick „Skeet“ Scotero și Gordon „Gordy“ Stevens. Pungași de duzină, cu cazier mai vechi de douăzeci și ceva de ani, spuse McBride, scotocind prin dulapuri după ceva de mâncare.

— Ai vreo idee de ce au răpit-o? întrebă Lily.

— Brody crede că i-a angajat cineva să le amenințe pe Debra Walters și pe fiică-sa. Îi cercetează chiar acum pe senatorul Blackledge și pe cei din echipa sa electorală, răspunse locotentul, întorcându-se către ea. L-am sunat pe cel care trebuie să schițeze portretul robot al bărbatului pe care l-ai văzut în padure. O să vină la tine acasă la ora zece. Dar nu mai spune la nimeni că l-ai văzut. Nu știm cu cine are legătură. N-are sens să te pui într-un pericol și mai mare. De acord?

— Sună rezonabil, spuse Lily.

Vru să împingă deoparte dosarul albastru de pe masă, când își dădu seama că e un album de fotografii. În sufletul ei se dădu o luptă între curiozitate și teamă. Dar nu fu în stare să îl lase închis. Aruncă o privire către McBride. Stătea ghemuită în fața dulapurilor de lângă chiuvetă, sortând niște conserve.

Cu mâinile tremurătoare, deschise albumul la prima fotografie.

Era un portret de familie de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri. McBride, Laura și un bebeluș.

„Clare", își zise Lily, abia întrezărind fetișoara bucălată printre lacrimi. Se șterse la ochi.

Zâmbeau toți trei. Chipul lui McBride era lipsit de griji și neted. Abia îl recunoscu, atât de fericit și de senin părea, de parcă avea întreaga lume la picioare.

Cu inima strânsă, întoarse fila. Alte poze de familie. Laura cu Clare. McBride și Clare. Toți trei la plajă, în bucătărie, în fața pomului de Crăciun. Clare de una singură, zâmbind aparatului, cu fața mânjită de ceva ce părea să fie piure de morcovi. Lily râdea și plângea în același timp, văzând mutrița drăgălașă

Lily o urmărea pe Clare cum crește cu fiecare fotografie. La început un bebeluș care mergea de-a bușilea, apoi un copilaș care abia se ținea pe picioare, apoi o obrăznicătură mică în vârstă de doi ani. Ultima fotografie din album era o altă poză de douăzeci pe douăzeci și cinci. Era Clare, la vârsta de trei ani. Probabil că era ultima fotografie a fiicei sale, se dumiri Lily.

Cercetă poza, scrutând fiecare centimetru pătrat din chipul fetiței și încercând să și-l întipărească în memorie. Clare avea pielea albă a mamei ei și același chip neobișnuit și rotund. Iar ochii căprui-închis îi moștenise de la tatăl ei.

Lui Lily inima i se opri în loc. Își încleștă degetele pe album și trase puternic aer în piept.

Chipul acela...

Îl mai văzuse undeva, mai slab și mai trist, fără rotunjimile de bebeluș. Mai văzuse ochii aceia căprui, lipsiți de strălucirea uimirii copilărești, acum gravi și îngrijorați. Lily smulse banda de adeziv care fixa

fotografia pe pagină, reușind să o dezlipească fără să strice poza. O întoarse cu degete tremurătoare, căutând ceva pe spatele ei.

„Katherine Clare McBride, la trei ani."

„Katherine Clare."

Nu Casey, își dădu seama dintr-o dată Lily!

K.C.*

Gâfâia, tremurând toată, neavând curajul să facă nici o mișcare. Își aminti cuvintele fetiței: „Tata îmi zice K.C."

Casey era Clare McBride.

---

* În limba engleză, numele propriu *Casey* și succesiunea de litere K.C. se pronunță identic. (n.t.)

Capitolul al șaisprezecelea

McBride se întoarse și o surprinse cu albumul de fotografii în mână. Chipul îi exprimă pe rând diferite stări, dar în cele din urmă o fixă trist și resemnat.

— Ea este Clare.

Lily simți o gheară în piept, temându-se că tot ceea ce avea de gând să îi spună era mai mult decât putea el duce.

— E frumușică.

— A fost groaznic când l-am văzut pe Andrew Walters strângând-o la piept pe fiică-sa. Nu mă puteam gândi decât că aș fi vrut să fiu în locul lui.

McBride se așeză lângă ea la masă, luându-i albumul din mână. Își trecu degetele peste copertă și își ridică ochii spre ea.

— Mi-aș fi dorit să o poți găsi pe Clare.

Lily se întinse să îl mângâie pe față și constată că mâinile îi tremurau.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că pot?

— Să o găsești pe Clare?

— Da.

— De ce mă întrebi asta? zise el șocat.

— M-ai crede? întrebă Lily, cu stomacul strâns.

— Ce-i asta, un fel de test?

Lily scutură din cap.

— Vreau eu să știu, răspunse ea.

Tăcură multă vreme. Încordarea lui Lily crescu insuportabil, până ce într-un sfârșit el zise:

— Dacă m-ai privi în ochi și mi-ai spune că știi unde e Clare, da, te-aș crede, o asigură; Lily zări în ochii lui întunecați o disperare fără margini, cum nu mai văzuse niciodată. Mi-aș vinde sufletul ca să pot crede că încă trăiește.

Lily își coborî mâna tremurândă și puse întrebarea de care îi era cel mai frică. Dar trebuia s-o facă, pentru că exista totuși șansa să se înșele cu privire la identitatea lui Casey.

— Dar dacă ți-aș spune că pot s-o găsesc pe Clare, dar s-ar dovedi că am greșit?

Chipul lui McBride se întunecă atât de rău încât cineva parcă ar fi stins lumina. Lily ghici răspunsul chiar înainte să-i audă cuvintele:

— Cred că te-aș urî tot restul vieții mele.

Răceala răspunsului îi dădu fiori. O cuprinse un tremur crescând, ce-i furnică șira spinării.

Cețurile cenușii începură să se învârtejească în fața ochilor ei.

Ușa din minte se dădu în lături și își auzi numele pronunțat la fel de limpede de parcă ar fi strigat-o cineva din cameră.

— Ajutor, Lily!

Din ceață se ivi chipul palid al lui Casey. Copila își întinse brațele spre ea.

Fără să ezite, Lily se duse într-acolo. Ceața se risipi, iar ea se trezi în dormitorul lui Casey. Ridică cu gingășie bărbia fetiței.

— Te doare ceva?

— Mama m-a închis aici și nu mă lasă să ies și nu se aude nimic. Mi-e foame și mi-e teamă și trebuie să fac pipi. Te rog, Lily, ajută-mă! Te rog! plânse fetița, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Te rog, Lily! Mi-e frică!

— Șșt, scumpa mea, liniștește-te. Sunt aici și te voi ajuta eu, bine? Dar trebuie să te liniștești ca să pot să te ajut.

Casey se strădui din răsputeri să se calmeze, frecându-și ochii înroșiți de plâns.

— Bine.

— Mama ta a încuiat ușa și tu nu poți s-o deschizi?

— Nu, nu pot.

— Arată-mi.

Casey încercă clanța. Lily auzi zornăitul și constată că ușa era într-adevăr încuiată. Nici nu încercă să se gândească de ce camera lui Casey se încuia pe dinafară.

— Casey, cum se purta mama ta?

– Tot zbiera la mine să nu mai țip. Dar nu țipam, Lily, pe cuvântul meu.

Probabil că femeia avea o criză, își zise Lily, agitată. Și poate că era mai bine pentru Casey că stătea acum încuiată în camera ei. Dar cât va mai dura până când femeia se va întoarce?

Lily se uită împrejur, căutând un mijloc de evadare.

— Dar fereastra?

— Nu pot s-o deschid.

— Mai încearcă, te rog.

Poate că se deschidea greu. Casey se îndreptă spre fereastră. Pervazul nu era decât la vreun metru de podea, așa că îi fu foarte ușor să se agațe de zăvor și să tragă de fereastră. Dar aceasta nu se clinti.

De la geam Lily zări o fâșie de iarbă neîngrijită, înconjurată de pădure. Fereastra era joasă, așa că fetița ar fi putut sări, numai să o fi putut deschide.

— Casey, trebuie să vin la tine. Cum se numește orașul în care stai tu?

Casey scutură din cap.

— Mama nu mă lasă niciodată să ies de aici. Nu am voie să merg decât până la marginea pădurii.

— Nu mergi la școală? se încruntă Lily.

Casey dădu din nou din cap.

— Dar știu să citesc. M-a învățat mama, înainte să se îmbolnăvească.

Lily presimțea că fetița nu se afla departe. Pădurea și peisajul îi păreau cunoscute.

— Ești în Alabama?

— Da! se bucură Casey, luminându-se la față. M-a învățat mama un cântec: „Alabama-i patria mea, oriunde..."

Interpretarea puțin falsă a lui Casey fu brusc întreruptă de o pocnitură puternică. Fata făcu ochii mari:

— Ce-a fost asta?

Lily se holbă la ea, cu inima bătându-i tare în piept. Se temea că recunoscuse fără greș zgomotul.

Semăna cu o împușcătură.

McBride o strigă pe nume. Lily nu-i răspunse.

Se lăsă pe spate înfiorat, neștiind ce să facă. Acum câteva clipe pur și simplu... plecase. Ochii îi deveniseră sticloși, fața i se înroșise, apoi plecase acolo unde se ducea ea, oriunde era asta, când o asalta vreo viziune.

Oare, cuvintele sale îi declanșaseră această stare? Nu avusese intenția să se exprime atât de brutal, dar ea îi ceruse să spună adevărul. Nu știa dacă ar putea-o ierta vreodată dacă l-ar convinge din nou că fetița lui e încă în viață, fără ca apoi să își țină promisiunea.

Dar, oricum, ce sens aveau toate astea? Se împăcase cu multă vreme în urmă cu moartea lui Claire.

McBride o atinse pe Lily pe față, întrebându-se dacă îi făcea rău întrerupându-i viziunea. Oare i-ar putea cauza una dintre migrenele acelea îngrozitoare? Nu știa ce se petrece de fapt cu ea.

— Nu! se văicări Lily, cuprinsă toată de spasme, iar geamătul ei îi strepezi dinții lui McBride.

Dintr-o dată începu să clipească iute și își focaliză cu greu privirea, apoi făcu ochii mari. Îl prinse de braț.

— McBride, trebuie s-o găsim!

Mai avea încă viziuni cu Abby?

— Am găsit-o, Lily. Abby e în siguranță. E cu tatăl ei.

— Nu pe Abby! strigă Lily, prinzându-l de umeri și ridicându-se. Clare e în pericol. Trebuie s-o ajutăm!

Lui McBride îi vuiră urechile.

— Clare?

Privirea lui Lily i se înfipse în inimă. Buzele ei se mișcară fără să scoată vreun sunet, de parcă nu și-ar fi găsit cuvintele. Apoi rosti cu o voce răgușită și nesigură:

— Trăiește, McBride! Clare trăiește!

Lui McBride i se opri sângele în vene.

— Nu.

— Trăiește și are nevoie de ajutor, spuse Lily și îl atinse pe față cu degete uscate și fierbinți. Știu că ți-e frică să mă crezi, dar nu mai avem timp.

Îi dădu mâna la o parte și îngăimă:

— Te rog, Lily, lasă-mă!

— Ai spus că m-ai crede dacă ți-aș spune că știu unde este. Știu ce risc, zise, apoi îl prinse de bărbie și îl obligă să o privească în ochi. Știu că te pot pierde.

McBride înghiți în sec cu greutate.

— Ai văzut-o acum?

— E fetița de care îți spuneam, arătă Lily spre fotografia lui Clare. E ea. Numai că e mai mare. Are nouă sau zece ani.

— Dar ai spus că o cheamă Casey, protestă el, încremenit.

— K.C., McBride. Katherine Clare. Îi spuneai K.C., nu-i așa?

McBride se holbă la Lily cu inima strânsă.

— Îi ziceam Clare, după mătușă-sa Clare. Dar uneori îi ziceam K.C.

— E fiica ta, McBride. Nu a murit.

Ochii i se umplură de lacrimi. Își puse în tăcere mâinile pe față.

— N-a murit.

— E în primejdie. Trebuie s-o găsim!

Își ridică privirea spre ea, cuprins de un nou val chinuitor de disperare.

— Cum? Nu știi unde e.

Lily îi povesti tot ce văzuse în viziunile ei cu Casey: salonul demodat, dormitorul micuț, femeia indiferentă și tulburată căreia Casey îi zicea mama.

— Nu-ți sună nimic cunoscut?

— Poate că doar seamănă cu Clare, zise el, neîndrăznind să-și alunge scepticismul, neîndrăznind să se lase în voia speranței.

Lily oftă cu ciudă.

— Cum să te conving..., se întrebă și ochii i se luminară deodată. I-ai dat o broască de pluș. Domnul Verde. I-ai spus că o să aibă grijă de ea.

Mai întâi lui McBride îi stătu inima în loc, apoi începu să-i bată incredibil de repede. Vedea în fața ochilor broasca cea verde de parcă ar fi cumpărat-o cu o zi în urmă.

Îndoiala îl părăsi ca măturată de o rafală dulce-amăruie de speranță.

Casey era fiica lui, Clare. Iar Lily avea să îl ajute să o găsească.

„Pereți roz-bombon, plini de crăpături și scorojiți..."

Trecură câteva clipe până ce Lily își dădu seama că vede razele soarelui reflectându-se pe pereții dormitorului sărăcăcios al lui Casey, și nu bucătăria lui McBride. Un val de panică îi scurmă măruntaiele. Unde era fetița? Îi făcuse ceva nebuna?

— Sunt aici, spuse Casey, ghemuită în colț, cu broasca în brațe.

— De ce stai pe jos? întrebă Lily.

Fetița făcu un gest către pat. Lily văzu cearșafurile făcute ghem în mijlocul saltelei pline de cocoloașe. Simți un miros acru.

— N-am mai putut să mă țin, se smiorcăi Casey. Am încercat să caut un vas, dar n-am mai putut să mă țin.

Lily se duse iute la ea și o mângâie pe față.

— Nu contează. Tatăl tău și cu mine o să te scoatem de aici.

— Tata?

Lily zâmbi, văzând cum copilei i se luminează chipul de speranță.

— Tata e cu mine acum, scumpa mea. N-a vrut niciodată să te părăsească. N-a avut de ales. Dar i-am spus de tine. O să te ajute, dar trebuie să ne ajuți și tu.

Casey dădu din cap hotărâtă.

— Ce să fac?

— Trebuie să te îmbraci mai gros. Ai haine groase aici în cameră?

— Da, spuse Casey.

Se ridică iute și începu să scotocească în comoda șubredă de lângă geam. Își puse chiloți curați, o pereche de pantaloni și un pulover care îi rămăsese mic.

— Mai pune-ți un pulover și cel puțin două perechi de șosete, îi spuse Lily, încercând în același timp să tragă cu urechea, ascultând dacă se aude ceva din casă.

Casey se conformă.

— Acum învelește-ți brațul cu cealaltă pereche de pantaloni și lovește în geam cu toată puterea.

Casey făcu ochii mari:

— Dacă aude mama?

Lily nu știu ce să-i răspundă. Nu era sigură nici măcar dacă femeia mai era în viață. Iar dacă totuși trăia, poate că era inconștientă și nu mai auzea nimic, pierdută în tenebrele unui alt episod catatonic. Lily spera că așa stăteau lucrurile. Dacă s-ar fi întâmplat ca femeia să intre în cameră și să îi facă ceva lui Casey sub ochii ei...

Se cutremură, simțind că ușa din minte încearcă să se deschidă și să o tragă înapoi în realitate. Își încleștă fălcile și se împotrivi, ca o tigroaică ce-și apără puiul. Se concentră asupra lui Casey și reuși să rămână conectată la viziune, deși capul începuse deja să îi zvâcnească.

— Dă în geam, Casey!

Fetița se înfipse în fața ferestrei și inspiră adânc. Lily o văzu mușcându-și buza de jos și adunându-și toate puterile. Semăna leit cu McBride.

Apoi lovi geamul cu mâna bandajată. Sticla zornăi, dar nu se întâmplă nimic.

Așteptară amândouă câteva clipe, ținându-și respirația, să vadă dacă se aude ceva de afară.

Nimic.

— Lovește din nou, spuse Lily.

Casey izbi cu mâna în fereastră. De data aceasta unul dintre ochiurile de sticlă se sparse, aruncând cioburi în toate părțile.

— Mai dă o dată, Casey!

Fetița izbi în ochiul alăturat. Îl făcu țăndări și pe acela. Lovi fiecare geam, cu o putere din ce în ce mai

mare, până când sparse toate cele șase ochiuri de pe rândul de jos.

— Iar acum, Casey, urmează partea cea mai grea. Dă în rama de lemn cât poți de tare. Lovește în ea până se crapă!

Fetița scoase din gâtlej un mârâit ușor, apoi se năpusti asupra ramelor cu pumnul. Rupse așchie după așchie, până când reuși să facă o gaură suficient de mare cât să se strecoare prin ea. Lily simți aerul mușcător de octombrie revărsându-se prin deschizătură.

Îi spuse lui Casey să acopere cioburile ieșite în afară cu haine ca să nu se rănească. Apoi fetița trecu prin gaură și se rostogoli în afară.

Lily își imagină că o urmează prin geam și se trezi brusc afară lângă Casey, care se ridică de pe jos și își scutură pantalonii de praf. Lumina soarelui răzbătea prin zidul de copaci dinspre răsărit, poleind totul cu aur. Copila începu să alerge spre soare, iar Lily încercă să o urmeze, însă zvâcnetul din creier o încetinea.

— Așteaptă, Casey! Unde te duci?

Simți cum ușa din mintea ei se deschide, trăgând-o înapoi. Se uită în jur disperată, încercând să își întipărească în memorie fiecare detaliu. Casa cu un singur nivel, vopsită în alb, cu obloane verzi. Streșinile șubrede. Curtea părăginită. De jur-împrejur numai copaci.

Apoi zări turla. Se înălța la est, o siluetă deasupra copacilor, dar părea să fie o turlă de biserică.

Rămase cu ochii ațintiți către ea până când o învăluiră cețurile, trăgând-o înapoi în spațiul și timpul ei.

Lily se smuci în scaun, mai-mai să cadă.

— McBride!

Îl găsi chiar lângă ea.

— Ce e? o întrebă.

Îl prinse de braț.

— Am văzut-o! strigă ea. A scăpat din casă și cred că știu unde o putem găsi!

O prinse de umeri.

— Ce ai văzut?

O făcu să îi spună tot ce trăise și cântări toate detaliile, căutând indicii ascunse. Lily scrâșnea din dinți de durere și se străduia să îi povestească totul, în ciuda migrenei. Cum era de așteptat, McBride se legă imediat de turlă. Probabil că era cel mai bun indiciu pe care îl aveau.

— Părea o turlă de biserică, spuse Lily. Nu se vedea foarte bine, dar ce altceva putea fi?

— Bun, să vedem ce avem, spuse el, luând un carnețel de pe masa de bucătărie și începând să noteze. Casa se află într-un luminiș. Nu are decât un singur nivel și e albă, cu obloane verzi. Streșinile sunt lăsate în jos și pare izolată. În ce direcție dă spatele casei?

Lily închise ochii, chinuită de durere, și încercă să își imagineze scena care i se derulase dinaintea ochilor.

— Spre sud.

— Bun! Atunci fațada e spre nord. Iar turla e la est...

Vocea i se stinse deodată și făcu ochii mari.

— Ce e? îl întrebă Lily.

— Cred că știu unde e biserica aia! rosti el, cu o voce tremurândă. E în mijlocul pădurii, așa cum ai spus tu. Dacă găsesc biserica, pot să aflu unde e casa.

O sărută iute și se îndreptă spre dormitor.

— Stai, vin și eu cu tine, spuse Lily, încercând să se ridice, dar ameți și se lovi de masă.

McBride alergă la ea și o îmbrățișă. Îi prinse bărbia cu mâna și îi ridică fața înspre a lui.

— Te-ai împotrivit viziunii? o întrebă, cu o privire surprinsă.

— S-a terminat prea repede și am încercat să o prelungesc.

— Ai pastilele în poșetă?

— Le voi lua eu. Du-te!

— Mă întorc repede, zise el; îi dădu părul într-o parte și o sărută pe frunte. Cum voi putea să-ți mulțumesc vreodată pentru ce ai făcut?

Îl prinse de mână și spuse:

— Adu-o pe Clare acasă.

Drumul acoperit cu pietriș ducea la Biserica metodistă unită din Barclay, o clădire micuță și văruită din scânduri, aflată în inima pădurii Barclay. McBride parcă mașina și se dădu jos, cu ochii la turla înaltă. De emoție, inima îi bătea puternic în timp ce se uita la punctul în care turla părea să străpungă tăriile raiului.

„E pe-aici pe undeva, nu-i așa?"

Închise ochii și își deschise inima, chemându-și fetița cu toată dragostea de care era în stare. „Tata te iubește, K.C., te iubește atât de mult!"

O strigă cu voce tare:

— K.C.!

Ecoul străbătu liniștea de dimineață a pădurii. Nu îi răspunse decât ciripitul gălăgios al păsărilor și sporovăitul veverițelor.

„Te rog, Doamne, să nu mi se întâmple încă o dată același lucru!“

— K.C.?

Tăcerea îl chema în adâncul pădurii. O luă la goană prin desișul încâlcit dintre copaci, împiedicându-se, alunecând, mereu spre vest, așteptându-se la tot pasul ca dintre copaci să-i iasă înainte casa. O striga pe fiica lui pe nume în timp ce fugea, cu glasul răgușit și tremurat.

Când dădu cu ochii de marginea unui luminiș se opri, clătinându-se. În tăcerea din jur putea auzi hârâitul propriei respirații. Făcu un pas în față, apoi încă unul. Grăbi ritmul și ieși, în sfârșit, în poiană, unde se opri din nou, cu ochii holbați.

Era chiar acolo, așa cum spusese Lily. O căsuță cu un singur nivel, albă, cu obloane verzi. Iarba nu era tunsă, iar acoperișul părea gata să se prăbușească.

Asta era! Lily avusese dreptate.

Prin vine începu să-i curgă speranța, și nu sânge, impulsionându-l să se apropie. Înconjură în fugă casa, indiferent la faptul că putea fi în primejdie, cu inima, mintea și sufletul în slujba unui singur țel, acela de a-și găsi fiica. Dădu colțul și mai alergă câțiva pași, până când conștientiză ceea ce văzuse deja.

Tăcerea îl înghiți cu totul.

Esofagul i se strânse, sugrumându-l. Clipi cu putere, întoarse capul și începu să vomite, prăbușindu-se

în genunchi, sprijinindu-se în palme. Sângele parcă îi înghețase în vine. Stomacul i se goli, iar el rămase țeapăn și rece.

Într-un sfârșit se potoli. Își adună puterile și își întoarse din nou capul, agățându-se de ultima fărâmă de speranță. Poate că adrenalina îi provocase halucinații. Poate că îi fusese atât de teamă să nu i se spulbere din nou toate speranțele, încât își zugrăvise singur un coșmar teribil.

Deschise ochii încet. Simți un gol în stomac.

Întreaga fațadă a casei era o ruină arsă, iar interiorul fusese mistuit de un incendiu stins cu multă vreme în urmă. Casa nu mai era locuită de ani de zile.

McBride își lăsă capul în jos, chemându-și moartea.

Lily dormi neliniștită, chinuită de coșmaruri oribile. Se făcea că se afla într-o beznă mai neagră ca moartea, din care auzea vocea lui McBride strigându-și fiica:

— K.C.!

Sunetul îi reverbera în cap, cu un zdrăngănit ca de sticlă spartă. Parcă avea gust de sânge, își zise ea. Înțepător și metalic.

— Mincinoaso!

Se zvârcoli în somn, înjunghiată de strigătul lui McBride.

— Ai spus că trăiește! Ai spus că o s-o găsesc, dar ai mințit!

Încercă să fugă de glasul pătrunzător și acuzator, înecată de hohote de plâns. Lacrimi arzătoare îi pâr-

joleau obrajii. Nu putea să scape de flăcările ne-cruțătoare ale urii lui McBride.

— Te urăsc pentru ce mi-ai făcut! o urmărea glasul lui McBride în coșmar.

Lily se trezi cu un țipăt, zbătându-se între cear-șafurile care o stânjeneau. I se opri inima în loc când îl zări pe McBride așezat lângă pat pe un scaun, privind-o cu ochii goi ca ai unui mort.

— O, Dumnezeule! se înecă Lily.

McBride își întoarse privirea.

— N-ai găsit-o, îngăimă, cu inima grea.

— Ai dreptate, răspunse, evitându-i privirea. Nu era acolo.

— Ai găsit biserica?

— Da. Am găsit până și casa. Dar Clare nu era acolo.

— Adică n-ai găsit-o în casă, spuse Lily, cu un licăr de speranță. McBride, ți-am spus că a fugit. Poate că se ascunde pe undeva prin pădure. Dacă ne întoarcem, sunt sigură...

— Nu, răspuse bărbatul, cu o voce surdă. Am găsit casa. Alb-murdar cu obloane verzi, cu acoperișul șubred, totul așa cum ai spus. Numai că interiorul fusese mistuit cu mult timp în urmă de un incediu. Nu mai locuiește nimeni acolo de ani de zile.

Lily dădu din cap. Cum era posibil?

— Dar a văzut-o și Abby.

— Erai în capul lui Abby, Lily. Probabil că a văzut ce ai văzut tu.

— De ce să o văd pe fiica ta dacă nu există? Până ieri nici nu știam că ai un copil. Și n-am văzut o fetiță

de trei ani, scutură Lily din cap. Poate că am greșit când am calculat poziția casei față de biserică. Sau poate există o altă casă.

— Oprește-te! strigă el, chircindu-se de durere. Te rog, Lily, taci! Nu mai suport.

„Dar pe Abby am găsit-o", își spuse ea, agățându-se cu disperare de acest adevăr. Abby fusese exact acolo unde o văzuse ea. Nu înțelegea de ce nu o găsise McBride pe K.C.

— Nu știu ce s-a întâmplat, spuse Lily, cu lacrimi fierbinți în ochi. După ce am găsit-o pe Abby, eram atât de sigură...

— Nu spun că nu ai un fel de talent, spuse McBride. Dovadă că am găsit-o pe Abby. Dar în ceea ce-o privește pe Clare, este evident că te-ai înșelat.

Singurul eșec pe care el nu i-l va ierta niciodată. Așa cum îi spusese. Pe obrajii lui Lily se prelinseră câteva lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, McBride.

Bărbatul dădu din cap, dar nu privi.

— Știu că ai crezut că ai dat de Clare. Nu e vina ta, adăugă el, frecându-se pe obraz. E numai vina mea. Ar fi trebuit să am atâta minte, încât să nu mă încred iar în asta. Știam ce risc, cât puteam să sufăr, dar am mers înainte. Așa îmi trebuie.

Durerea de cap a lui Lily se domolise, dar inima îi sângera de milă.

— Presupun că vrei să plec.

Câteva clipe nu-i răspunse, iar ea îndrăzni să spere că o va ierta. Dar apoi McBride încuviință încet din cap.

— Știu că sunt nedrept cu tine. Dar nu aș putea să mai suport. L-am chemat pe Theo să te ducă acasă. Te așteaptă afară.

Ghicea din intonația lui că nu o să-l mai poată convinge vreodată.

Stăpânindu-și disperarea, se ridică și porni cu pași nesiguri, abia abținându-se să nu-l atingă când trecu pe lângă el. Se îndreptă spre dulap și își scoase hainele pe care le adusese într-o geantă.

— Te ajut eu, zise el. Te mai doare capul încă.

Lily se sprijini de ușa dulapului, cu pieptul sfâșiat de durerea căreia nu voia să i se lase pradă. Și ea știuse ce riscă. Știa că dacă nu o găsește pe Casey nu va mai avea nici o șansă cu McBride.

Dar fusese atât de sigură!

Cum de se înșelase atât de tare cu privire la Casey, când avusese dreptate în cazul lui Abby? Lily nu știa cum funcționează viziunile ei. Nu știa ce le declanșa, cum să le controleze sau ce însemnau. Ce aroganță din partea ei să creadă că știe asta!

Se îndreptă de spate și se întoarse spre McBride, care stătea lângă comodă, împăturindu-i hainele și punându-i-le în geantă. Nu o privea, de parcă n-ar fi suportat să o vadă în ochi.

Își adună puterile și îi puse o ultimă întrebare, de care îi era groază.

— M-ai iubit, McBride? Câtuși de puțin?

Un mușchi al feței lui tresări. Se întoarse către ea, cu privirea rece și o față aproape inexpresivă.

— Eram sigur că o s-o găsesc astăzi. Aveam impresia că e cu mine deja. De parcă aș fi putut s-o ating

doar dacă întindeam mâna. Și mi-am zis că asta e mulțumită lui Lily. Ea mi-a adus înapoi copilul.

Femeia își încleștă fălcile și își înăbuși un suspin.

McBride închise ochii.

— Apoi am găsit casa incendiată, oftă el adânc, cu umerii tresăltându-i. Vrei să știi ce simt acum în legătură cu tine? Nu mai simt nimic, Lily. Pur și simplu, nu mai... simt.

Se întoarse și deschise sertarul de la comodă, unde ea își pusese câteva lucruri.

Incapabilă să găsească ceva să-l ajute, Lily se duse lângă el și începu să își îndese lucrurile în geantă. Se mișcau laolaltă, încet, tăcuți, ștergând metodic toate dovezile că ea făcuse vreodată parte din viața lui.

Lily închise geamantanul, iar McBride i-l luă și ieși pe coridor. O conduse la mașina închiriată și așteptă să se urce la volan.

— Poate că vrei să pleci din oraș o vreme, zise el. O să aranjez eu cu Brody. Reporterii te vor vâna, dacă mai stai pe-aici.

Lily se uita la el, îl cerceta cu privirea pentru ultima dată. Îi păru rău că nu are o fotografie, o amintire pe care să o strângă la piept în nopțile lungi și pustii. Ceva care să îi amintească de el. Dar nu avuseseră timp să schimbe scrisori de dragoste, trandafiri presați sau orice alte mărturii ale unei iubiri pierdute.

Nu va avea decât amintirea acestei clipe să o bântuie pentru tot restul vieții.

McBride îi făcu semn lui Theo Baker, care stătea la volanul unei berline negre oprite lângă bordură. Apoi se întoarse pentru ultima oară spre ea, fără să lase să

i se citească ceva în ochii întunecați. După o clipă se întoarse și intră în casă.

Lily se chirci în scaun și închise ochii, chinuită de disperare. Casey îi păruse atât de reală! Încă îi mai vedea chipul, încă îi auzea glasul în urechi.

Dar dacă totuși exista pe undeva? Poate că nu era fiica lui McBride, Clare, ci altcineva, o fetiță speriată, care rătăcea de una singură.

Lily nu știa. Nu știa dacă găsirea lui Abby nu fusese doar un noroc chior, o coincidență ce nu se întâmpla decât o singură dată în viață. Nu știa dacă se poate baza pe harul ei. Nu știa nici măcar dacă exista o fetiță pe nume Casey care se ascundea acum în pădure, așteptând să vină tatăl ei și cu Lily să o salveze.

Nu mai era sigură de nimic.

Capitolul al șaptesprezecelea

Când Lily ajunse acasă, pe la ora zece și ceva, pe terasă o aștepta agentul Logan, care stătea de vorbă cu un bărbat brunet cu o mustață stufoasă. Desenatorul pe care îl chemase McBride, își aminti ea, la vederea blocului de desen pe care străinul îl purta sub braț. Uitase cu totul de întâlnirea cu acesta.

Agentul Logan îi zâmbi în semn de salut.

— Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în josul străzii, domnișoara Browning, spuse el și porni pe alee, oprindu-se să schimbe o vorbă cu Theo Baker.

Omul cu mustață se prezentă ca Jim Phillips. Refuză atunci când Lily îi oferi ceva de băut și se apucă imediat de lucru, ascultând atent descrierea bărbatului pe care ea îl văzuse în pădure. Creionul lui zbura pe hârtie sub ochii ei, în timp ce ea vorbea și îl ajuta să modifice mici detalii.

După o jumătate de oră reușise să deseneze un portret relativ fidel al omului pe care ea îl văzuse urmărind-o pe Abby.

— El e, declară ea într-un final.

Jim închise blocul și îi întinse mâna.

— Mulțumesc mult pentru ajutor. Aveți ochi buni. O să am grijă ca McBride să primească desenul cât de repede posibil.

Numele lui McBride o lovi ca o săgeată în inimă, dar își ținu firea până ce îl conduse la ușă.

Aruncă o privire în josul străzii, în căutarea microbuzului FBI. Nu se afla în același loc ca până atunci. O trecu un ușor fior de neliniște, dar se îmbărbătă. Probabil că nu voiau să stea la vedere. Doar la asta se pricepea FBI-ul.

Totuși, îi trecu prin cap în vreme ce închidea ușa, s-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi văzut.

Se prăbuși pe canapea și încercă să își ademenească pisicile în poală, dar ele se ținură la distanță, privind-o încruntate din prag.

— N-am lipsit decât o noapte, nu o săptămână întreagă, protestă ea. V-am lăsat o grămadă de mâncare și apă.

Dar pisicile nu se clintiră de acolo, privind-o cu un dispreț tipic de felină. Lily renunță și se lăsă pe spate, cu ochii închiși.

La auzul unui ciocănit în ușă se ridică brusc, cu nervii încordați. Pisicile țâșniră în direcții opuse.

„McBride", își zise, cu inima tresăltând de speranță.

Dar în prag se afla Andrew Walters.

Cal Brody îl aștepta pe McBride la secție. Agentul nu se grăbi deloc să elibereze scaunul de la birou, ceea ce nu făcu decât să sporească enervarea locotenentului. Dar primea bucuros orice motiv de ceartă. Evenimentele prin care tocmai trecuse îi provocaseră o stare în care până și mânia era o schimbare în bine.

— Am verificat toate rapoartele și trebuie să recunosc, domnule locotenent, că sunt ale naibii de bune, comentă Brody. Ai oameni buni.

— Da' ce credeai, că ești în Orașul Proștilor? Normal că s-a făcut treabă bună, zise McBride, săgetându-l cu privirea.

— N-am vrut să te jignesc, își arcui Brody sprâncenele negre și stufoase. Căpitanul a refuzat ajutorul FBI-ului în continuare în cercetarea uciderii celor doi răpitori, iar legistul a găsit deja dovezi cum că Rick „Skeet“ Scotero a omorât-o pe Debra Walters. Așa că ne-am terminat treaba aici. Ne întoarcem la Birmingham.

McBride își încreți fruntea.

— Dar echipa de supraveghere de la casa lui Lily Browning?

— I-am retras acum o oră. Nu a fost martoră și suntem practic siguri că aceia care au sunat-o sunt morți, spuse Brody, cu ochii îngustați. Doar dacă nu vrei să o urmărim în continuare ca posibil complice?

McBride își pierdu stăpânirea de sine.

— O, la dracu', Brody! Nu e pe lista suspecților. Știi asta la fel de bine ca și mine. Acum cară-te din biroul meu, ca să apuc și eu să mai lucrez ceva.

— Apropo, a venit Walters să ne mulțumească din nou, zâmbi Brody, lucru care îl făcu să arate de-a dreptul bizar. Măcar partea asta s-a terminat cu bine.

După ce Brody ieși, McBride își frecă fața cu mâna, simțind că-i vine rău. Nici nu voia să se gândească la Andrew Walters, cu fetița aceea frumușică și sănătoasă, în vreme ce el stătea aici, întrebându-se de ce trebuie

să treacă mereu prin chinurile iadului, pierzând iar și iar tot ceea ce dădea vreun sens vieții sale.

Luă cutia cu tablete de stomac și deschise capacul. Sparse între dinți două capsule, întrebându-se dacă o să aibă vreun efect împotriva acidității care îi rodea măruntaiele. Ridică receptorul și trimise o patrulă să o urmărească pe Lily Browning până când avea să își dea seama ce putea face cu ea.

Indiferent cât de mult suferea acum, faptul că o lăsase să meargă singură acasă însemnase de-a dreptul să își neglijeze datoria.

— Cum ai reușit să scapi de reporteri? întrebă Lily, așezându-se în fotoliu, față în față cu Andrew Walters.

— Am deja experiență. Știu toate șmecheriile, zise senatorul, întinzându-și brațul pe spătarul canapelei. Abby te sărută. E cu cumnată-mea la Tellerville.

— Îmi pare rău că n-am apucat să îmi iau rămas-bun, spuse Lily, dezamăgită. Dar sunt atât de fericită că au găsit-o.

— Mulțumită ție, se aplecă spre ea Andrew. Sper că poți să-mi răspunzi la o întrebare. Abby tot povestește de cineva pe nume Casey. Știi despre cine e vorba?

Lily simți că o înțeapă ochii de plâns.

— E o fetiță care a apărut în câteva dintre viziunile mele cu Abby.

— A apărut?

— Nu era cu adevărat acolo, în rulotă, cu Abby. Pur și simplu... se ivea acolo.

— Se ivea? Cum?

— Cred că și ea e clarvăzătoare.

Andrew scutură din cap, arcuindu-și buzele într-un zâmbet vag.

— E atât de...

— Ciudat? îi sugeră Lily.

Andrew încuviință.

— Abby zice că de la Casey știa de bărbatul cu pușca.

Amintindu-și de avertismentul lui McBride, Lily se făcu că nu înțelege.

— Ce bărbat și ce pușcă?

— Cred că e cel care i-a omorât pe cei doi care au răpit-o pe Abby. Fetița mea zice că o urmărea prin pădure.

Lily se prefăcu surprinsă.

— Am auzit că răpitorii sunt morți, dar...

— FBI-ul zice că poate are legătură cu alegerile pentru Senat.

Andrew avea consternarea întipărită pe față, dar nu reuși să disimuleze un licăr de satisfacție în ochii săi albaștri. Orice ar fi putut arunca cu noroi asupra rivalului său i-ar fi fost de folos ca să devină următorul senator de Alabama, constată Lily. Asta era politica...

— Ce groaznic! murmură ea, neștiind ce altceva să-i spună.

— Deci nu i-ai văzut pe răpitori și nici pe altcineva în viziunile tale? Doar pe Abby?

— Doar pe Abby, minți ea. Și pe Casey, firește.

— Cum arată Casey?

Lui Lily i se puse un nod în stomac.

— E o fetiță oarecare, răspunse, intenționat ambiguu. Puțin mai mare decât fiica ta. Nu prea m-am uitat la ea. Eram concentrată asupra lui Abby.

— Aha, zise el, dezamăgit. Aș fi vrut să îi mulțumesc și ei. Abby îmi povestea că i-a ridicat mult moralul.

— Nu cred că o s-o mai văd, adăugă Lily, cu gâtlejul sugrumat de plâns.

Întrebarea lui Andrew nu făcea decât să-i amintească tot ceea ce pierduse.

O trecu un fior, iar pe brațe și pe picioare pielea i se făcu de găină. Se cutremură din nou și abia avu timp să se dezmeticească până ce viziunea dădu în lături ușa din mintea ei și o sorbi înăuntru.

Ceața se risipi uluitor de repede, iar Lily era cât pe ce să se împiedice de Casey. Fetița stătea ghemuită într-un loc întunecos, cu mâinile ascunse în mânecile puloverului. Tremura, dar nu era vânătă de frig, constată Lily, ușurată. O strigă pe nume.

Copila își ridică ochii căprui. Se sculă în picioare.

— Lily, am crezut că ai plecat pentru totdeauna!

Femeia o îmbrățișă și o strânse la piept, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Liniștește-te, Casey! Te-am găsit.

McBride primi înainte de unsprezece un telefon de la patrula pe care o trimisese să o păzească pe Lily.

— A sosit Andrew Walters acum câteva minute, iar domnișoara Browning i-a dat drumul înăuntru, raportă polițistul. Vreți să mai rămânem?

— Mergeți mai încolo pe stradă, le ordonă McBride. Nu voia ca Lily să se simtă suspectată.

Închise telefonul și încercă să scrie niște rapoarte. Dar, câteva minute mai târziu, împinse la o parte tastatura și recunoscu ceea ce încercase să treacă cu vederea de când Lily plecase din apartamentul lui.

O iubea.

Nu voia să o iubească. Viața i-ar fi fost mai puțin dureroasă și mai puțin înspăimântătoare dacă n-ar fi simțit nimic pentru ea. O respinsese, o învinuise pentru suferința lui, dar ea refuza să îi părăsească inima.

Și știa că o va păstra acolo pentru totdeauna.

Dragostea pentru Lily îl făcea să-și pună sub semnul întrebării scepticismul, mânia rece și necruțătoare pe care o purtase în suflet de la dispariția lui Clare și chiar felul în care o tratase pe Delaine Howard, femeia care nu încercase decât să îl ajute. Poate că le dăduse speranțe false în ceea ce o privea pe Clare, în loc să se abțină, miloasă, dar intenționase să îi ajute, la fel ca și Lily. Avusese intenții bune.

În cazul lui Lily, intențiile ei fuseseră totul.

Avusese dreptate cu privire la Abby Walters. Nu avea cum să nege. Fetița era dovada vie a acestui fapt. Dar Lily se înșelase atât de tare când îi spusese despre Clare.

McBride își frecă ochii iritat. Bun! Făcuse o greșeală când o identificase pe fetiță. Dar nu credea totuși că inventase toată povestea lui Casey.

Atunci, dacă nu era Clare, cine era ea?

Ușa biroului se deschise și intră Theo Baker, cu sprâncenele ridicate până la rădăcina părului. În urma

lui păşeau senatorul Gerald Blackledge şi garda sa de corp.

— Domnul senator vrea să vorbească cu noi, zise Baker.

Blackledge nu aşteptă să fie invitat să se aşeze. Puse o mapă de hârtii pe biroul lui McBride şi se lăsă în scaunul din faţa acestuia.

— Îmi dau seama că vă e mai greu acum să rezolvaţi cazul, aşa că am venit să simplific puţin lucrurile.

McBride deschise mapa şi găsi mai multe pagini de date legate de sondajele electorale.

— Cum simplifică asta lucrurile?

— Uitaţi-vă la datele sondajelor. Acestea sunt datele pentru campania mea, autentificate de o firmă independentă de sondaj pe care am angajat-o să culeagă informaţiile. Sunt dispuşi să depună mărturie cu privire la data ştampilelor şi la valabilitatea informaţiilor.

McBride îşi aruncă o privire peste hârtii, verificând ştampilele notariale şi datele, înainte de a citi rezultatul sondajelor. Trebui să le reia ca să fie sigur că înţelege ceea ce vedea.

— Eraţi cu mult în faţă!

— Exact, încuviinţă Blackledge. Ştiam asta de acum trei săptămâni. De ce, Doamne sfinte, să vreau să pun numele lui Andrew Walters pe prima pagină a ziarelor, mai ales în lumina asta? Ca să atragă compasiunea tuturor alegătorilor?

N-ar fi avut de ce, constată McBride. Datele din sondaje demonstrau fără putinţă de îndoială că nu avea nici un motiv.

— O să iau legătura cu firma de sondaje.

— Nici nu mă aștept la altceva din partea dumneavoastră, zise Blackledge.

Se ridică și făcu semn suitei să îl urmeze.

— Așteptați o clipă, domnule senator, îl opri McBride, ajungându-l din urmă în prag. Credeți că și echipa lui Walters avea aceleași sondaje?

În ochii căprui ai lui Blackledge se ivi o sclipire.

— Presupun că da.

McBride se uită după el, cu ochii îngustați.

— Dacă Walters aflase rezultatele..., începu Baker.

Înainte să își termine fraza, prin deschizătura ușii își băgă capul Jim Phillips.

— Ai puțin timp, McBride?

Locotenentul înclină capul. Uitase că îl trimisese la Lily pe desenator.

— Ai fost la domnișoara Browning de dimineață?

— Da, răspunse Jim și îi întinse blocul de desen lui McBride. Are spirit de observație.

Locotenentul privi portretul, contemplând părul spălăcit, trăsăturile cărnoase și fruntea proeminentă a bărbatului din schiță. Când îl recunoscu, îi îngheță sângele în vine.

Nenorocitul!

Lily nu băgă în seamă cețurile cenușii care se tot apropiau, chemând-o înapoi la realitate, și începu să privească în jur, încercând să identifice locul în care se afla Casey. În încăperea prăfuită era întuneric, străpuns ici-colo de săgeți de lumină ce treceau prin crăpăturile din pereți și prin ochiurile mai limpezi ale

geamurilor jegoase. Nu reuși să vadă prea multe detalii, dar decorul era inconfundabil. Casey era într-o școală veche, abandonată.

— Casey, spune-mi tot ce îți amintești. Cum ai ajuns aici? Ai văzut vreun loc mai însemnat, ceva ieșit din comun?

Casey scutură din cap.

— Doar pădure, pini și copaci uscați. Am văzut veverițe și păsări... Stai așa!, zise și privirea i se lumină. Am trecut pe lângă un pârâu! Am fost așa de mândră că am sărit pe pietre și nu m-am udat deloc pe picioare.

Asta îi putea fi de ajutor dacă ar fi fost cazul să elimine vreo posibilitate. Dar probabil că erau zeci de școli abandonate în statul Alabama. Se uită în jur, căutând ceva ce i-ar fi putut arăta cu exactitate unde se afla fetița.

— Casey, ajută-mă să caut. Vezi dacă nu cumva găsești ceva cu un nume. Uită-te prin bănci.

Casey se duse la cel mai apropiat pupitru și îl deschise. Sări cât colo țipând când un păianjen i se cățără pe mână, dar îl aruncă iute și începu să scotocească printre hârtiile îngălbenite. Lily își miji ochii, dar nu reuși să distingă nici unul dintre cuvintele șterse.

— Hai să vedem altul!

Într-a cincea bancă găsiră lozul cel mare. Un caiet vechi, cu o etichetă de un albastru spălăcit pe copertă.

— Școala Willow Wood, citi Casey, cu voce tare.

La nici zece mile distanță, constată Lily, uluită.

O strânse mai tare în brațe pe fetiță. Ceața se îndesi în jurul ei.

— Știu unde ești, mititico, îi spuse lui Casey, în timp ce pâcla începea să le separe. Voi veni repede. Îți promit.

Se întoarse la realitate, cu sângele năvălindu-i în cap.

— Dumnezeule mare, Lily, te simți bine?

Lily clipi, surprinsă că se află în camera ei de zi, față în față cu Andrew Walters.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut o viziune?

Lily se ridică în picioare, cu genunchii tremurând.

— Andrew, îmi pare rău... Trebuie să plec. Ținem legătura, îți promit.

O urmă până la mașină.

— Ești sigură că te simți în stare să conduci? Pot să te duc eu, indiferent unde...

— N-am nimic, refuză ea, strecurându-se la volan. Porni motorul cu mâinile tremurânde și ieși cu spatele de pe alee în stradă, cu o viteză nesăbuită, vrând să o ia înaintea timpului și a bătăilor nestăpânite ale inimii, în graba ei de a o găsi pe fiica lui McBride.

Nu-și lua ochii de la mașina închiriată a lui Lily Browning, luptându-se cu panica ce-i țâșnea precum o fântână arteziană din gâtlej. Îl văzuse. Ea și o puștoaică pe nume Casey.

Cine dracu' mai era și ea? Cum de-l văzuseră?

Se ținu după Lily, dar nu se apropie prea tare. Nu putea să riște să o sperie înainte de a-l duce la ascunzătoarea fetei. „Măcar de m-ar duce acolo!“

Atunci ar putea să elimine și ultimul risc.

— Eu nu merg la pârnaie pentru treaba asta. A fost ideea ta.

Îl ignoră pe bărbatul alb ca varul de lângă el. Făcuseră planul împreună și împreună o să-l ducă și la bun sfârșit.

— Dar dacă nu merge la puștoaică?

— Acolo merge, mârâi el.

Era singura lor șansă.

Îl văzuse în pădure, în timp ce o ajuta pe Abby să evadeze. Ea și cu fata aceea pe nume Casey. Ele singure puteau să facă să suporte consecințele.

Așadar, trebuia să le oprească.

McBride scrâșni din dinți de ciudă când văzu lămpile roșii înșirate pe cele trei mile de autostradă. În depărtare clipeau alternativ semnale albastre și vișinii, marcând locul unui accident care părea să fie cauza blocajului acela îngrozitor.

Nu mai putea aștepta. Trebuia să ajungă la Lily cât de repede.

Între McBride și luminile din fața sa era o ieșire pe șoseaua Boudreau. Era un ocol de vreo cincisprezece minute, dar ar fi durat cel puțin la fel de mult până când se decongestiona traficul. Trăgând de volan la dreapta, se îndreptă într-acolo.

Șoseaua Boudreau se întindea pe o distanță de șase mile, printr-un peisaj minunat și sălbatic, îngrădit de pini înalți până la cer și foioase de esență tare, care începuseră deja să își schimbe culoarea și să-și piardă frunzele.

Îl durea stomacul. Arăta exact ca drumul pe care mersese spre biserica din pădurea Barclay.

Dincolo de podul care traversa pârâul Tuttle, șoseaua începu să șerpuiască la vale, oferindu-i lui McBride o privire panoramică asupra văii de dedesubt.

Inima îi stătu în loc.

La vreo doi-trei kilometri în față, strălucitoare în soarele după-amiezii, o turlă albă se înălța deasupra pinilor.

Auzi în minte vocea lui Lily. „Era ca o turlă de biserică. Nu se vedea foarte bine, dar ce altceva putea fi?"

O școală, își zise el, cu ochii ațintiți la clopotniță. Putea fi o școală.

Mașina patină când ieși de pe șosea. Era trecut de prânz de-acum, așa că soarele începuse deja să coboare spre apus. Din câte își putea da seama, se afla la vest de turla albă. Dacă Lily avusese dreptate, probabil că la stânga era un drum.

Firește, probabilitatea era mică. Dar trebuia să afle.

Mai merse aproape un kilometru, până când zări un drum lăturalnic ce intra șerpuind în pădure. Frână brusc, cu un scârțâit de cauciucuri, și viră pe drumul nepavat. Merse vreo douăzeci de metri, când deodată conștientiză cutia poștală pe care o înregistrase cu ochii imediat peste drum de cotitură.

Dădu cu spatele până ajunse din nou pe asfalt, smuci schimbătorul de viteze, opri mașina și coborî. Se duse până la marginea drumului și se holbă la cutia ruginită de pe partea cealaltă a șoselei. Niște cifre oxidate de alamă se înșirau strâmbe de-a lungul

stâlpului de lemn. Iar pe cutie scria un singur nume: „Grainger".

McBride trase scurt aer în piept, simțind fiori pe brațe și pe spate.

Aceasta era cutia poștală pe care o văzuse Delaine Howard în viziunea ei cu atâția ani în urmă. *Această* familie Grainger.

„Asta e", se dumiri în cele din urmă, cu pulsul bubuindu-i în urechi.

Alergă înapoi la mașină.

Cu cât intra mai adânc în pădure, drumul devenea aproape de necirculat. Scrâșni din dinți și se luptă din răsputeri cu volanul ca să mențină Chevrolet-ul printre hopurile care îl zdruncinau. Când era gata-gata să abandoneze mașina și să o ia mai departe pe jos, drumul se netezi și zări înaintea lui marginea unui luminiș.

Înăbușind dorința de a tura motorul, conduse încet mai departe. Se vedea acum o clădire albă ivindu-se printre copaci.

O casă de scânduri văruită, cu obloane de un verde spălăcit...

Ieși din pădure și opri în iarba înaltă din spatele casei. I se încordă tot trupul când opri motorul și ieși din mașină. Ezită, izbit de asemănarea cu cealaltă casă pe care o văzuse de dimineață. Forma era alta, iar vopseaua de pe obloane mai închisă la culoare. Dar se potrivea cu descrierea făcută de Lily.

Privi în dreapta sa. Deasupra copacilor, luminată de strălucirea soarelui, veghea clopotnița școlii.

„Asta a văzut Lily", își zise. Inspiră adânc, să prindă puteri, și porni la pas prin iarba înaltă, dând ocol casei. Aproape că se aștepta să o găsească și pe aceasta arsă în întregime. Dar casa era intactă.

Înlătură grilajul de plasă ruginită și sfâșiată și bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, așa că bătu din nou. Tot nimic. Încercă clanța și rămase surprins când văzu că se deschide cu ușurință.

— E cineva aici?

Apoi îl izbi mirosul. Înțepător. Metalic.

Sânge.

Își scoase pistolul Smith & Wesson din tocul de pe umăr, cu inima bubuind în piept, și se năpusti înăuntru. Era o nesăbuință de necrezut, dar spaima îi învinse rațiunea la amintirea împușcăturii pe care o descrisese Lily.

Îi făcuse ceva femeia aceea copilașului său?

Se năpusti pe coridor prin arcada de la bucătărie și aproape că alunecă în ceva umed și lipicios. Se prinse de tocul ușii și fixă cu privirea balta neagră de sânge de la picioarele sale.

În fața lui zăcea cadavrul unei femei.

Formația sa de polițist învinse pentru o clipă instinctul patern și cercetă scena cu o detașare profesională. O împușcătură în cap. Femeia probabil că murise pe loc. Din câte se părea, era o sinucidere.

Apoi inima i se dezmorți și trecu ca un fulger pe lângă cadavru, fără să îi pese câtuși de puțin că distruge locul crimei. Încercă fiecare ușă de pe coridor. Ultima din stânga era încuiată.

Izbi puternic cu umărul în ușă de câteva ori, ignorând durerea. Lemnul se făcu în cele din urmă țăndări și el se năpusti în cameră.

Era un dormitor de copil. Se potrivea cu descrierea făcută de Lily. Inclusiv fereastra spartă.

„Clare trăiește", își zise, cu gâtul încordat.

O luă la goană înapoi pe coridor, pe lângă cadavru, și ieși din casă. Trecu de mașină și se afundă în pădure, cu ochii la clopotnița școlii.

Lily ieși de pe șosea pe un drum nepavat care dispărea în pădure. Terenul accidentat puse la încercare suspensiile mașinii închiriate, zguduind-o, în ciuda centurii de siguranță care o ținea legată. Conduse până când nu mai putu să înainteze și opri, continuându-și drumul pe jos. Pădurea era deasă și poteca ce ducea la vechea școală era toată năpădită de vegetație, dar Lily înainta curajoasă, fără să ia în seamă crengile și rugii care îi biciuiau picioarele.

Făcea atâta zgomot, încât aproape că nu auzi fâșâitul din spatele ei.

Dar, într-un târziu, îl simți.

O trecu un fior rece, de parcă un deget de gheață i-ar fi schițat o linie pe șira spinării. Se aruncă în dreapta, ascunzându-se după un pin cu trunchiul lat. Cu inima cât un purice, aruncă o privire înapoi.

Prin desiș mărșăluia un bărbat cu păr blond spălăcit, cu un pistol mare în mână. Iar alături de el, necruțător și încruntat, pășea Andrew Walters.

Capitolul al optsprezecelea

McBride gonea prin pădure, strigând-o pe fiica sa pe nume, până când răguși de tot. Îi luă mai mult timp decât s-ar fi așteptat să ajungă la școală, dar nu voia nici să riște să treacă pe lângă Clare, care poate se ascundea după o tufă sau printre crengile încâlcite din preajmă. După câteva minute se apropie destul cât să întrezărească clădirea văruită din scânduri care se contura printre trunchiurile copacilor, acum că pădurea se mai rărise. O luă la fugă înspre clădire, atras de o putere nevăzută.

Ieși în poiană și cercetă școala. Era de un alb murdar, ridicată la un metru și ceva deasupra pământului, pe o fundație naturală de piatră. Trepte șubrede din lemn de pin urcau spre o verandă din fața intrării cu două uși. McBride observă că ușa este întredeschisă.

— Clare?

Așteptă încremenit, ciulind urechea. Inima îi tresăltă când dinăuntru se auzi un foșnet. Încercă să potolească fluxul de adrenalină, spunându-și că zgomotul putea fi făcut de o veveriță sau de o pasăre prinsă în clădire.

Dar în adâncul sufletului știa deja.

— K.C.! strigă. K.C.! E tata!

Auzi din nou foșnetul. Inima îi bubuia mai să-i spargă pieptul, în timp ce fixa întunericul din spatele ușii întredeschise. Vru să se năpustească în sus pe scări, dar se temu că nu îi vor susține greutatea. Se opri la baza scării și încercă să străpungă cu privirea bezna dinăuntru.

— K.C.?

Din întuneric păru să se întrevadă o fețișoară ovală. McBride răsuflă iute și tremurat.

O fantomă cu părul negru se ivi din clădirea școlii, cu ochi căprui uriași și chipul palid și rotund. McBride se prăbuși în genunchi, cu mintea copleșită de un tumult de senzații.

— Tata? întrebă fetița, cu o voce subțire.

Întinse brațele către ea.

— Da, mititico, eu sunt.

Fata scutură din cap, cu o bănuială întipărită pe chip.

— Nu pe tine te așteptam.

McBride se sculă în picioare. Clare făcu imediat un pas în spate.

— Nu, scumpa mea! Stai liniștită. Nu-ți fac nici un rău. Nu ți-aș face niciodată rău.

— Mama a zis că n-ai mai vrut să ai grijă de mine, spuse Clare, pe un ton acuzator.

Lui McBride îi apăru în fața ochilor imaginea femeii ce zăcea în balta de sânge.

— Nu știa ce spune, Clare.

— Mă cheamă Casey, zise ea, hotărâtă.

— Știu. Așa-ți spuneam eu. Casey, îi pronunță porecla cu accentul ei. Nu te-am dat, Casey. Te iubesc. Nu aș renunța niciodată la tine. Te-am pierdut.

— Mama zice că mama mea adevărată a murit.

— Așa e, scumpa mea, spuse bărbatul, chinuit de gândul că Laura se dusese pe lumea cealaltă fără să își mai vadă fetița. Dar eu trăiesc și nu am renunțat la tine niciodată.

Pe când pronunța cuvintele acelea, simțea cum vinovăția îl izbește cu puterea unui accelerat. De fapt renunțase la ea, nu-i așa? Cu cinci ani în urmă o lăsase să îi moară în inimă și în minte. Dacă n-ar fi fost Lily, ea ar fi fost încă moartă pentru el.

De-ar fi acesta singurul motiv, o va iubi pe Lily pentru totdeauna pentru că-i dăduse înapoi fetița.

„E atât de frumoasă!" își zise el privind-o. Nu mai era copilul durduliu de trei ani pe care îl pierduse, ci o fată înaltă și slăbuță, apropiindu-se de pragul adolescenței. Pierduse șase ani din viața ei.

Băgă de seamă jucăria de pluș zdrențuită pe care o strângea la piept. Și domnul Verde se schimbase, constată cu tristețe.

— Văd că încă îl mai ai pe domnul Verde. A avut grijă de tine, bombonico?

Fetița făcu ochii mari și păși înspre el.

— Cântă cântecul, îi porunci.

Clipi, uimit. Ce cântec?

Apoi își aminti. Laura inventase un cântec de leagăn pe care i-l cântau amândoi lui Clare în fiecare seară. Închise ochii și se strădui să își reamintească versurile demult îngropate în minte. Brusc auzi vocea dulce și limpede a Laurei în ureche, cântându-i versurile:

„Nani, nani, puișor, nani, nani, somn ușor.
A plecat bătrânul Soare, la un picnic pe răcoare,
Dar din stele doamna Lună..."

Vocea subțire de fetiță a lui Clare termină cântecul în locul lui.

— „Îți va face o cunună..."

Coborî iute treptele și se aruncă în brațele lui. O prinse, convins că va muri de fericirea de a strânge trupușorul cald care i se ghemuia la piept.

În buzunar îi țârâi telefonul. Casey tresări în brațele lui. O clipă se gândi să îl închidă, dar poate că îl suna tocmai Lily. Răspunse:

— Aici McBride.

Era patrula pe care o postase în fața casei lui Lily.

— Domnule locotenent, o urmărim pe domnișoara Browning, care a plecat de acasă acum vreo douăzeci de minute. Tocmai a intrat în pădure și a parcat pe un drum nepavat.

Auzi în ureche vocea subțirică și abia deslușită a lui Clare:

— I-am spus unde să mă găsească, tată.

McBride simți un junghi în inimă.

— Domnule locotenent, domnul Walters și un alt bărbat au intrat în pădure în urma ei acum vreo trei minute. Să îi urmărim?

Lui McBride îi înghețǎ sângele în vine, iar Clare încremeni la pieptul lui. Se îndepărtă de ea, cercetându-i chipul palid. Se uita fix undeva în spatele lui. Fără să vadă ceva. Îi amintea de Lily când avea o viziune. Îl trecu un fior.

Vocea polițistului îi bâzâia în ureche.

— Domnule locotenent?

— Urmăriți-i! spuse scurt și închise.

Casey căzu moale în brațele lui, apoi întinse mânuțele și îl prinse de cămașă.

— Lily e în pericol! țipă, răgușită de panică.

— Lily e în pericol? repetă el, încercând să înțeleagă.

Apoi auzi o împușcătură.

Prinse în mână bărbia lui Clare și o obligă să se uite la el. Încercă să își înmoaie vocea ca să n-o sperie:

— Mititico, am nevoie de ajutorul tău.

Lily auzi un pocnet în spatele ei și un șuierat care îi trecu pe lângă ureche. Adrenalina îi explodă în vine, îmboldind-o să se grăbească. Trebuia să îi îndepărteze de școală.

Apoi auzi altceva.

— Lily!

Era vocea lui Casey, tare, de parcă fetița s-ar fi aflat chiar lângă ea. Lily se împiedică și fu cât pe ce să cadă.

— A venit tata, îi șopti Casey la ureche. Zice să fugi spre școală. O să aibă el grijă de noi.

Lily scutură din cap.

— Vor să-ți facă rău ție!

— E aici! A zis să-ți spun că-l cheamă Jubal și că o să aibă grijă de noi. Vino repede!

„Îl cheamă Jubal." Lui Lily îi tresăltă inima de speranță. Era gata să leșine de ușurare.

— Vino repede! o auzi pe Casey, de data asta mai șters.

O nouă împușcătură zdruncină liniștea pădurii. Copacul din dreptul lui Lily explodă într-un nor de așchii ce i se înfipseră în față și în brațe.

Cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, Lily se întoarse și o luă la goană înspre turla școlii, care abia se zărea printre pini.

„McBride e acolo cu Casey", repeta ea la fiecare pas, ca un descântec. „O să aibă grijă de noi."

McBride își ținea strâns fiica la piept, trăgând cu ochiul pe fereastra școlii. Chemase și alte persoane în ajutor, inclusiv pe Theo Baker. Avea un pistol și o încărcătură de rezervă — „niciodată să nu pleci de-acasă fără ele", își zise, rânjind amar –, dar nu putea să o apere pe Lily dacă nu ajungea la el.

După două minute ce i se părură nesfârșite, văzu o mișcare în pădure. Lily țâșni ca o săgeată dintre copaci într-un loc în care pădurea nu era atât de deasă, gonind din răsputeri înspre școală.

— Stai aici! îi porunci lui Clare.

Alergă către verandă.

Ținti înspre locul din frunziș din care veneau zgomotele și trase repede două focuri, în vreme ce Lily urca treptele în fugă, două câte două.

O prinse de brațul întins și o trase înăuntru, așezând-o între el și fiica lui.

— Te-au atins?

Lily scutură din cap, privindu-i rând pe rând cu ochii ei aurii. Era albă ca varul, iar el întinse mâna să o prindă înainte de a se prăbuși.

— Ne-ai găsit! o îmbrățișă Clare.

Lily o strânse în brațe pe fiica lui McBride. Își îngropă fața în părul negru al fetiței.

— Ai ajuns aici, se întoarse ea către McBride. Dar cum?

Își permise o pauză de o clipă pentru a privi în ochii ei.

— Am crezut că e posibil, îi răspunse.

Zâmbetul femeii îl învălui ca lumina soarelui, îmbărbătându-l. Se uită prin geamul murdar, așteptând o mișcare. Aparent, focurile sale de acoperire îi obligaseră pe urmăritorii lui Lily să dea înapoi.

— Am văzut desenul, îi spuse el. Individul pe care l-ai văzut în pădure e Joe Britt, șeful de campanie al lui Andrew Walters.

— Andrew Walters e cu el, zise Lily, cu o voce sumbră. Însuși tatăl lui Abby era la mijloc.

McBride rămase o clipă privind-o, șocat și scârbit de idee. Întinse mâna spre Clare și o mângâie pe spatele slăbuț. Fetița se lipi de el, zdrobindu-i inima în milioane de cioburi.

Deodată auzi un râcâit ușor în spatele școlii. Se răsuci, încercând să vadă prin întunericul încăperii fâșiile subțiri de lumină din celălalt capăt, unde scândura de pin se curbase și se crăpase de-a lungul anilor, lăsând să pătrundă înăuntru razele soarelui. O umbră întunecată trecu prin fața uneia dintre scânduri și se opri.

— Unul dintre ei e acolo în spate, murmură McBride. Acoperiți-vă urechile!

Își aținti arma asupra umbrei negre care încă se vedea printr-una din deschizături. Inspirând adânc

pentru o precizie mai mare, apăsă pe trăgaci. Îi răspunse un urlet de durere.

Treptele din fața intrării scârțâiră. McBride se lipi de perete, cu inima bătându-i zgomotos. Spera ca prima împușcătură să fi nimerit individul acela, căci, până la venirea ajutoarelor, erau în inferioritate numerică, iar criminalii erau probabil amândoi înarmați.

— Se aud sirenele, murmură Clare, lipită de brațul lui.

— Șșt, mititico! îi șopti.

Apoi le auzi și el. Sirenele Poliției. Cel puțin două mașini, probabil trei, care se îndreptau într-acolo.

Veniseră.

Scârțâitul din verandă încetă. O clipă mai târziu, McBride auzi un trosnet prin desiș. Ajunse la ușă la timp să îl mai vadă pe Andrew Walters fugind.

O parte din el voia să îl urmărească, să îl ajungă din urmă și să îl bată măr. De parcă nu fusese de ajuns că-și pusese propriul copil în primejdie pentru cine știe ce motiv, venise aici cu gândul să le omoare pe Lily și pe Clare. McBride era absolut convins de asta.

Dar întâi trebuia să îl scoată din joc pe Joe Britt.

— Trage pupitrele în cerc și ascundeți-vă sub ele, îi spuse McBride lui Lily.

Ea se puse imediat pe treabă, în timp ce el se strecura afară, ocolind școala.

Îl găsi pe Joe Britt chircit pe pământ, în dureri. Rotula părea o masă sângerândă de țesuturi, oase și mătase italiană arsă. Nici măcar nu încercă să apuce pistolul când McBride se aplecă să îl dezarmeze.

Tocmai îl percheziționa pe Britt, căutând alte arme, când auzi pași apropiindu-se în fugă. Se răsuci cu pistolul în mână.

Theo Baker ridică brațele.

— Stai domol!

McBride lăsă în jos pistolul.

— Caută-l tu pe neno...

Își înghiți înjurătura, sperând ca fiica sa să nu-l fi auzit din clădire.

Theo îl preluă pe Britt, iar McBride dădu ocol școlii. Opt polițiști în uniformă mișunau în poiană, iar doi dintre ei îl țineau captiv pe Andrew Walters. Avea mâinile prinse în cătușe, la spate. Întâlni privirea lui McBride, apoi lăsă imediat capul în jos.

Cu mânia clocotindu-i în măruntaie, McBride se strădui totuși să vorbească pe o voce egală.

— Lily? Acum puteți să ieșiți. S-a terminat.

Femeia ieși din clădirea școlii, ținând-o pe Clare pe după umerii osoși. În ochi i se citea atâta dragoste, încât lui McBride i se tăie respirația. I se alătură la baza treptelor, în timp ce ochii ei căzură asupra lui Andrew Walters.

Înainte ca McBride să își dea seama ce are de gând, i-o puse pe Clare în brațe și se năpusti spre politician, izbindu-l cu pumnul ei mic în bărbie. Lovitura fu destul de puternică cât să-i dea capul pe spate.

Vreo doi polițiști o prinseră ca să o împiedice să-l lovească, în timp ce Lily mârâia către el:

— Ticălos fără inimă ce ești! Propria ta fiică!

— N-am vrut să pățească nimeni nimic, izbucni Andrew.

— I-ați citit drepturile? întrebă McBride, preluând-o pe Lily din mâna polițiștilor.

— Da, domnule, răspunse unul dintre ei, rânjind.

McBride nu putea să îi întoarcă zâmbetul. Le strânse la piept pe Lily și pe Clare, mulțumind lui Dumnezeu că ajunsese la timp să le salveze.

Medicul de gardă îi asigură că fetița e complet sănătoasă, dar insistă să o țină peste noapte sub supraveghere. Însă McBride nu îndrăzni să o lase singură multă vreme după ce adormise.

Lily îi relatase deja tot ce știa lui Theo Baker și acum stătea într-un fotoliu pe partea cealaltă a patului, cu degetele încă înlănțuite de cele ale lui Casey. Evenimentele de peste zi începuseră să își facă efectul și era copleșită de amestecul de fericire și oroare.

Ce avea să se întâmple cu Abby? Biata fetiță, după ce-și pierduse mama în împrejurări atât de îngrozitoare și după atâtea zile de spaimă în care fusese maltratată de răpitori, urma să își piardă și tatăl, tocmai când avea mai multă nevoie de el.

Cu trupul vibrând de oboseală, Lily aproape că nici nu observă fiorul ce îi gonea pe șira spinării. Dar când ușa mentală se deschise larg, se grăbi să se afunde în ceață, sperând să dea de niște ochi albaștri care o așteptau dincolo. Se pomeni într-o cameră întunecată, așezată pe marginea unei saltele moi.

Abby stătea în mijlocul unui munte de perne, cu genunchii strânși la piept. Lily o atinse. Abby tresări.

— Lily? M-ai auzit?

Lily o prinse în brațe.

— Am venit.

— Mă temeam că n-o să te mai întorci, șopti Abby.

— Ți-am spus că o să vină. Ne găsește mereu.

Lily ridică privirea și întâlni ochii fiicei lui McBride.

Lily o mângâie pe Abby pe păr, întrebându-se cât de multe îi spusese mătușa despre tatăl ei.

— Te simți bine, Abby?

— Mătușa Jenn zice că o să stau aici cu ea și cu unchiu' David, că mami e în rai și tati a trebuit să plece o vreme, se smiorcăi Abby, iar Lily îi simți lacrimile calde prelingându-i-se pe obraji. Dar Casey mi-a promis că vii să mă vezi.

Lily schimbă o privire cu micuța Casey, a cărei fețișoară solemnă părea mult mai matură decât a unui copil.

— Sigur că o să vin, spuse Lily, simțind cum vârtejul o trage înapoi.

Se agăță de Abby cu capul zvâncnind de durere și încercă să mai stea.

— Trebuie să plecăm, Abby, zise Casey, apropiindu-se de Lily și prinzând-o de mână. Mai venim, îți promit.

Lily o lăsă pe Casey să o conducă prin ceața care le învăluia. Când deschise ochii, era din nou în rezerva de spital, ținând-o de mână pe Casey. Fetița o privea cu ochi somnoroși.

McBride îi șopti în ureche:

— Unde te-ai dus iar?

Lily strânse mâna fetei.

— Abby voia să ne vadă.

Lui McBride i se topi toată veselia de pe chip.

— Biata mititică! Va avea vreodată o viață normală?

Lily nu era sigură dacă se referă la Abby sau la fiica sa. Poate că nici nu mai conta.

— E cu cineva care o iubește destul de mult cât s-o ajute să treacă peste astea, indiferent cât va dura totul, îi răspunse.

Theo Baker își băgă capul pe ușă și le făcu semn să iasă. Lily o strânse din nou pe Casey de mână și îl urmă pe McBride pe coridor.

Theo coborî vocea:

— Britt mărturisește tot ce știe. Vrea să se asigure că Walters nu îi pune lui totul în seamă. Se pare că senatorul coborâse în sondaje cu peste zece puncte, exact cum spunea și Blackledge. El și cu Britt s-au panicat.

Și au încercat să obțină voturi din compasiune, folosindu-se de propria lui fiică. Inima lui Lily se strânse când se gândi la Abby.

— Britt i-a angajat pe Gordon și pe Scotera să o atace pe Debra Walters. Se așteptau să ajungă în ziare, să atragă compătimirea alegătorilor.

— Dar Debra a opus rezistență, presupuse McBride.

— După ce s-au întâmplat toate astea, Gordy și Skeet au pornit-o pe cont propriu. Walters și Britt nu știau unde să-i găsească până când au sunat-o pe Lily.

— De asta voia Andrew Walters să-l ajut, se dumiri Lily. M-au folosit să dea de complicii lor, care dispăruseră.

Theo încuviință.

— Când te-au sunat răpitorii, fără să lase instrucțiuni pentru depunerea banilor, Britt s-a prins că voiau să îi transmită lui Walters să îi contacteze. Stabiliseră mai demult un punct de întâlnire unde urma să o predea pe Abby, așa că Walters s-a dus și le-a lăsat un bilet acolo. Când a apărut Scotero să caute biletul, Britt îl pândea. L-a urmărit pe Skeet până la rulotă.

— Și i-a omorât acolo, încheie McBride, sumbru.

— Cereau prea mulți bani. A decis că era un risc prea mare.

— Dar de ce o urmărea Britt pe Abby prin pădure? întrebă Lily.

— Britt jură că nu voia să-i facă rău. Voia doar să o găsească înainte să vorbească altcineva cu ea, în caz că Skeet și Gordon i-ar fi spus câte ceva despre cum se petrecuseră lucrurile.

— Politica, se strâmbă McBride. Sper să-i răstignească și pe Britt, și pe Walters.

Aruncă o privire peste umăr spre fiica sa, iar trăsăturile i se înmuiară. Copila adormise la loc.

Theo își așeză mâna pe umărul lui McBride.

— Sunt fericit că ai găsit-o pe Clare. E un adevărat miracol!

McBride îi aruncă o privire caldă lui Lily și-l aprobă:

— Da, așa-i.

Theo îi zâmbi lui Lily și îi lăsă singuri.

McBride se apropie de patul în care dormea fetița. Îndepărtă o buclă de păr de pe obraz.

— Ai găsit-o, Lily. Exact așa cum ai spus, zise el, gâtuit de emoție.

— Nu, Casey m-a găsit pe mine.

Căzuseră de acord să îi spună Casey, ca să se simtă în largul ei. Lily presimțea că acesta va fi numele lui Clare de acum înainte.

Un nume nou pentru o viață nouă și fericită.

McBride o lipi pe Lily de el și o sărută, stârnindu-i mii de furnicături pe șira spinării. Își desprinse buzele de ale ei și șopti:

— Iartă-mă pentru tot ce am spus azi-dimineață.

— Te-am înțeles, încercă ea să-l oprească, dar McBride își lipi degetele de buzele ei, oprind-o să continue.

— Nu, lasă-mă să vorbesc. Mi-am dat seama că nu contează dacă ai aveai sau nu dreptate. Ai încercat să mă ajuți. Nu aș putea niciodată să te urăsc pentru că ai încercat să mă ajuți. Te iubesc prea mult, zâmbi el.

— Și eu te iubesc, spuse Lily, atingându-l pe obraz. Nici nu-mi vine să cred prin ce coincidență extraordinară ai găsit-o pe Casey.

— N-a fost o coincidență.

Lily își arcui sprâncenele, surprinsă.

— Cred că îmi era scris să ies de pe autostradă acolo, în loc să merg mai departe. Îmi era scris să o găsesc.

Lily scutură din cap, amuzată de ironia cuvintelor sale.

— Tu, care erai atât de sceptic, Jubal McBride.

— Știu, rânji el. Nici despre Delaine Howard nu mai cred că este o impostoare, spuse și îi povesti de cutia poștală pe care o găsise. Femeia care o ținea pe Clare se numea Grainger. La fel ca familia de care îți ziceam, familia cu fetița despre care Delaine a crezut că e Clare. Când am văzut cutia poștală, mi-am amintit ceva legat de familia aceea. Tatăl fetiței divorțase cu câțiva ani înainte, după ce fetița lui de trei ani, Gina, murise de leucemie. De aceea am și crezut că fata putea fi acolo, pentru că își pierduse copilul în felul acela.

— Femeia care a furat-o pe Clare era fosta soție a domnului Grainger...

McBride dădu din cap.

— Așa cred.

— Atunci... cum? Doamna Grainger trecea pe acolo și a văzut-o pe Casey jucându-se singură în curte?

— Mă îndoiesc că vom afla vreodată, dar o să cercetez.

— Deci ai crezut că fiică-ta trăiește, hm?

— Da, zâmbi el și o strânse mai tare în brațe. Azi am trăit un miracol, Lily, îi murmură în ureche. Mi-am văzut fiica pe care o crezuse moartă ieșind vie din școala aceea. Am fost de față când ți-a trimis un mesaj la distanță prin pădure, iar acum vă am pe amândouă aici cu mine, nevătămate. N-o să-mi mai bat joc niciodată de vedeniile tale.

Lily își lăsă capul pe spate.

— McBride...

— Trebuie să te măriți cu mine, Lily. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să trăiesc fără tine.

O sprânceană i se arcui.

— E o cerere în căsătorie sau un ordin?

McBride izbucni în râs.

— Cum vrei tu, numai să te conving să vii cu mine la biserică.

Lily chicoti.

— O, știu deja dintr-o sursă de încredere că tu ești viitorul meu soț. Mi-a spus Rose acum câteva zile. Și nu îmi permit să o contrazic pe soră-mea când vine vorba de lucruri din astea.

— Ți-a spus Rose? se încruntă el.

— Nu ți-am povestit că și surorile mele au câte un har?

McBride se holbă la ea, prefăcându-se îngrozit.

— Se pare că și tu ai așa ceva în familie, râse ea.

McBride se răsuci către Casey.

— Are și ea un har, nu-i așa? Laura spunea mereu că în familia ei se nasc clarvăzători.

În ciuda vorbelor lui de mai devreme, Lily simți un nod în stomac în timp ce îi cerceta chipul.

— Și nu te deranjează?

— Te-a salvat cu harul ei. Iar tu ai salvat-o cu al tău, spuse el, simplu.

O sărută pe gură cu atâta pasiune, încât ultimele îndoieli ale lui Lily se spulberară. Harul ei, acel dar extraordinar pe care îl considerase atâta amar de

vreme un blestem, îi adusese mai multă fericire și speranță decât își imaginase vreodată că puteau să existe.

McBride îi dădu drumul și îi prinse fața în palme, privind adânc în ochii ei. Trăsăturile sale aspre se încrețiră într-un zâmbet.

— Îți mulțumesc că mi-ai redat credința.

Lily îl îmbrățișă și își sprijini capul de umărul lui, veghind somnul liniștit al fetiței... care avea să devină în curând și fiica ei.

„Plăcerea a fost de partea mea“, își zise.